

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK 4 IN THE **STORM MC** SERIES

SLAY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NINA LEVINE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Slay

Storm MC Serisi'nin 4. kitabı,
Nina Levine

İçinde

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Slay \(Storm MC, #4\)](#)

[Storm MC Serisi Hakkında Bir Not Telif](#)

[Hakkı](#)

[Nina Levine](#)

[Adanma](#)

[Önsöz](#)

[Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm](#)
[Epilog](#)
[Teşekkürler Slay Çalma](#)
[Listesi](#)
[Sıkça Sorulan Sorular Nina](#)
[Levine](#)
[All Your Reasons'dan Ön İzleme](#)
[Breaking'den Sneak Peek Kate, D. Kelly](#) .

Kapak tasarımı: Louisa @ LM Creations
<http://lmbookcreations.wordpress.com/portfolio/>

Kapak modeli: Scott King

Stok Görsel: Dollar Photo Club www.dollarphotoclub.com

Düzenleme: Karen Louise Rohde Faergemann, The Word Wench Editing
Services

<http://wordwenchediting.wordpress.com>

The Storm MC Serisi Hakkında Bir Not

Bu serideki her kitap bir öncekinden devam eder. Her kitapta büyük bir gerilim anı olmayacak, ancak hikayenin çözülmeyen kısımları olacaktır, lütfen bunu unutmayın. Tüm açık uçlar serinin sonunda bağlanacaktır.

Kitapların sırayla okunması tavsiye edilir.

UYARI:

18 yaş ve üstü yetişkinler için
Yetişkinlere Yönelik Cinsel İçerik ve Küfür İçerir

Telif

Telif Hakkı© 2014 Nina Levine

Yayıncı Nina Levine

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, yayıncının yazılı izni olmadan elektronik veya mekanik dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere veya gerçek olaylara herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Nina Levine, bu kitapta bahsedilen hiçbir marka, şarkı, müzisyen veya sanatçı ile hiçbir şekilde bağlantılı değildir. Bu kitap sadece kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alınız. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, kitabı satıcıya iade edip kendi kopyanızı satın alınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Nina Levine

USA Today & Uluslararası En Çok Satan

Yazar Nina Levine'in diğerk kitapları

Storm MC Serisi

Sırayla:

Storm (Storm MC #1)

Fierce (Storm MC #2)

Blaze (Storm MC #2.5)

Revive (Storm MC #3)

Slay (Storm MC #4)

Illusive (Storm MC #5) – 2015'te Çıkacak

Command (Storm MC #6) – 2015'te Çıkacak

Havoc Serisi

Kaderin Kaosu (Havoc #1)

Kaçınılmaz Kıyamet (Havoc #2) – 2015'TE ÇIKIYOR

Crave Serisi

Tüm Sebeplerin (Crave #1)

Kitaplarımla ilgili güncel bilgileri [web](http://ninalevinebooks.blogspot.com.au) sitemden
takip edebilirsiniz:

<http://ninalevinebooks.blogspot.com.au>

Adanmışlık

Kendilerini olduğu gibi kabul etmekte zorlanan herkese...
Kusurlarımızı kabul etmek ve onlara sahip çıkmak sorun değil...

Kendimizin her parçasını kabul
etmek Ve kendimizi sevmek
Ve başkalarının da bizi sevmesine
izin vermek.

*"Bazen güç bulmak için parçalanmak gerekir. Ve
bazen parçaları bir araya getirmek için birinin
yardımına ihtiyaç duyarsın."*

~ Layla

Önsöz

Blade - 12 yaşında

Babam tanıdığım en kötü insandı. Kimse ona yaklaşılamazdı bile. Her zaman annemi ve beni nefret ettiğini düşünmüştüm, ama bugün söylediği ve yaptığı şeyler bunu kanıtladı. Mutfağın köşesinde kıvrılmış, Tanrı'nın beni duyması için deli gibi dua ediyordum.

Tanrı vardı, değil mi?

Annem her zaman var olduğunu söylemişti, ama ben hiç kanıt görmemiştim. Gördüğüm tek şey, boş bir kiler, ya bana uymayan ya da delik deşik giysiler, başımızı sokacak bir evimiz olsun diye iki işte birden çalışan ve eve neredeyse hiç gelmeyen bir anne ve çoğu zaman evde olmayan bir babaydı. Tanrı'nın muhtemelen var olmadığına dair bir başka kanıt da, babamın bizi ziyaret ettiğinde, hatırlamamız için sık sık morluklar bırakmasıydı. Emin değildim, ama Tanrı varsa, tüm bunların olmasına izin vermezdi diye düşünüyordum.

Ona pek baba demezdim. Benim için o Marcus'tu. Gerçek bir baba gibi olmadığını biliyordum; diğer babaların yaptığını gördüğüm hiçbir şeyi bizim için yapmazdı. Her zaman öfkeli bir adamdı ama bugün gerçekten çok kızgındı. Annemin yüzü korkuyla kaplanmıştı ve içim korkuyla dolmuştu.

"Neden marketten o pislik sana çıkma teklif ediyor?" diye anneme bağırdı.

Annem onun sert sözleri ve öfkeli bakışları altında sinmiş duruyordu. "Bilmiyorum Marcus. Onu hiç cesaretlendirmedim." Gözleri ona inanması için yalvarıyordu. Tecrübelerimden onun inanmayacağını biliyordum.

O, annemin yüzüne tokat attı. "Bana yalan söyleme, Stella."

Annemin eli yüzüne gitti. "Yalan söylemiyorum." Kendini savunmaya çalıştı ama babam ona inanmadı.

Yumruğunun yanağına çarpması beni neredeyse kusturuyordu. Ona daha önce hiç bu kadar şiddet uygulamamıştı.

Yarım saat önce eve geldiğinde, onun iyi olmadığını hemen anladım. Her zamankinden daha öfkeliydi.

Ve marketten bir adam hakkında bir şeyler anlatmaya başladığında

anlatmaya başladığında, bugünün iyi geçmeyeceğini anladım.

Ona bağırmaya ve vurmaya devam etti. Kulaklarımı tıkadım ve yine kafamın içinde dualar etmeye başladım.

Lütfen, Tanrım... Eğer oradaysan, lütfen onu bizden uzaklaştır. Ne olursa olsun, onu durdur.

Anneme yardım etmek istedim; öne çıkıp onu babamın şiddetli yumruklarından kurtarmak istedim. Ama aptal değildim. Babamla başa çıkmak için çok küçüktüm, çok zayıftım. Ama şimdi onu izlerken, anneme yaptıklarını izlerken, bir gün ona karşı çıkacağıma karar verdim. O güne kadar sabırlı olacaktım. Planımı yapacaktım ve bize yaptıkları için hak ettiklerini ona verdiğimde kazanmamak için hiçbir yol kalmayacağından emin olacaktım.

Birinci Bölüm

Blade

Sekiz Yıl Önce

Yirmi Beş Yaşında

Deponun içinde bir yerden sızan musluğun damlama sesi, önümde yaşananları izlerken duyduğum tek sesdi. Bir de öfkemin başıma vurduğunda kulaklarımda çınlayan kanın sesi.

"Gerçekten bunu yapmak istiyor musun, Blade?" Leroy, ölümcül bakışlarını sadece bana odaklayarak hırladı.

Son birkaç haftadır tek düşündüğüm şey bu soruydu, ama yine de sorduğu şeyi düşündüm. Bu adam, ben on beş yaşında, cep harçlığı için uyuşturucu satan saf bir çocukken beni kanatları altına almıştı; bugün yaşadığımız tehlikeli dünyada hayatta kalmak için bildiğim her şeyi bana o öğretmişti. Bu adam için yalan söyledim, çaldım ve öldürdüm. Lanet olsun, ilk kez birine bıçağımı çekmem Leroy'un hayatını kurtarmak içindi. On yıl boyunca onun çetesine katıldım ve en tepeye çıktım, ama bu yolda insanlığımı kaybettim. Artık Leroy için yaptığım şeyleri sorgulamıyordum bile. İçimdeki karanlık beni tamamen tüketmişti.

Ta ki Ashley'le tanışana kadar.

Adrenalinle dolmuş bir şekilde Leroy'a bir adım daha yaklaştım. Kafamı sallamamla, adamlarım onu kolayca hallederdi, ama bunu ben yapmak istiyordum. Ashley'e yapmaya çalıştığı şey ve sayısız başka kadına yaptıkları için intikam almam gerekiyordu. "Evet, orospu çocuğu, öyle görünüyor."

Leroy'un sadık çete üyeleri onu destekliyordu, ama benim arkamda çok daha fazla adam vardı. Leroy'un genelevlerini nasıl doldurduğunu öğrendikten sonra, onun gibi pis bir domuzu daha fazla destekleyemeyeceğimize karar vermiştik; kadınlara hak ettikleri saygıyı göstermeyen bir domuzu.

Gözleri çılgındı, vücudu gergindi; o da benim kadar bu hesaplaşmaya hazırды. "Seni sokaklardan kurtaranın kim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

ve sana ne yapabileceğini gösterenin kim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Yüzünü benimkine doğru itti. O kadar yaklaşmıştı ki, bir sonraki sözlerini tükürdüğünde, iğrenç nefesini koklayabiliyordum. "Sen benim *malımsın*, Blade. Benim yaptıklarına karşı çıkamazsın."

Öldürmek üzere olduğumda her zaman beni saran sakinlik yine üzerime çöktü. Nefesim sabit ve düzenliydi. "İşte burada yanılıyorsun, Leroy. Ben senin malın değilim ve sana hiçbir şey borçlu değilim. Artık değil. O borcun ödendi. Ama kadınları para kazanmak için fahişeliğe zorlamanın normal olduğunu düşünüyorsan, seninle benim aramda çok büyük bir sorun var."

"Bana aldıkları uyuşturucuların borcunu ödemek zorundaydılar!" diye bağırdı, sanki bu her şeyi haklı çıkaracakmış gibi. Düşünceleri o kadar karışmıştı ki, artık doğruyla yanlış ayırt edemiyordu. Onun dünyasında yanlış diye bir şey yoktu. Sadece onun istediği vardı ve o her zaman haklıydı.

"Burada bazı değişiklikler olacak," dedim, içimden gelen sakinlikle. Bu doğru olan şeydi.

"Beni ortadan kaldırıp, kadınlar olmadan, benim elde ettiğim kâr düzeyinde bu organizasyonu ayakta tutabileceğini sanıyorsan, hayal görüyorsun."

"Ve sen de beni hayatta bırakacağımı sanıyorsan hayal görüyorsun, bu yüzden sanırım tek bir seçeneğim var: seni öldürmek ve her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulmak, çünkü artık uyuşturucu ya da kadın ticareti yapmaya niyetim yok."

Göz açıp kapayıncaya kadar Leroy adamlarına başını salladı ve bir saniye sonra beş silah bana doğrultuldu. Karşılığında Leroy'un on iki silahı vardı. Bir sonraki hamlesini bekledim. Sonuçta sabır benim en güçlü yanımdı.

"Beni öldürmenin hiçbir sonucu olmayacağını sanıyorsan, evlat, bir daha düşünsen iyi olur," diye tehdit etti, tutamayacağı sözler vermeyen bir adamın kendine güveniyle. Leroy kesinlikle bu sonuç için bir plan yapmıştı, ama beni hafife almıştı.

Bıçağımı çıkardım ve ona bir adım daha yaklaştım. Alçak sesle, "O zaman bana her zaman arkamı kollamayı öğrettiğin iyi olmuş, değil mi?" dedim.

Gözleri hafifçe büyüdü ve alnındaki ter damlalarını gördüm. Nefesinin kısıtlı olduğunu biliyordu. Onun korkusunu tadarken ve bıçağımı karnına saplamayı hayal ederken kalbim hızlandı.

Sağ kolum Merrick kulağıma fısıldadı. "Şu işi bitirelim Blade. Seni bu noktaya getirdiğimiz halde, her şeyi mahvetme riskine girmek istemiyorum."

Merrick her zamanki gibi haklıydı ve Leroy'a hiçbir uyarıda bulunmadan bıçağımı karnına sapladım. Acıyla bağırdı ve geriye sendeledi. Bıçağı çekip vücudundan çıkardım, ama hemen tekrar karnına sapladım. Örgütündeki kadınlara yaptığı suçların intikamını almak için bıçağım onun etine defalarca saplandı. Çocuklarımız kavga ederken silah sesleri duydum, ama tek konsantre olduğum şey Leroy'un kanıydı. Ellerimde daha fazla kan olması gerekiyordu.

Dizlerimin üzerinde, kanla çevrili, nefes nefese, Leroy önümde yatıyordu, vücudu ölümün oyulmuş bir tablosu gibiydi. Ve ben gururlu ve memnun bir sanatçıydım. Artık o kadar çok insana korku ve acı çektiremeyecekti.

Onu yerde bırakıp ayağa kalktım. Merrick'in bakışları benimkilerle buluştu ve başını salladı. Bugün gitmemiz gereken yere yarı yoldaydık.

Yaralıları kontrol ettim. Çok fazlaydılar; daha fazlası olmadan bunu durdurmalıydık. "Yeter!" diye bağırdım. Leroy'un öldüğünü ve benim komutayı devraldığımı herkes biliyordu ve emirlerime uydu. "Hepiniz benim tarafımda olduğunuzu biliyorsunuz. Eğer bunu desteklemek istemiyorsanız, şimdi gitme zamanı."

Leroy'un sadık destekçisi Ricky öne çıktı. Kolundan kurşun yemişti ve öfkeden deli olmuştu. "Nasıl ilerlemeyi düşünüyorsun, Blade? Leroy haklıydı, kızlar ve uyuşturucu olmadan bu kadar para kazanmanın imkanı yok. Ve ben maaş kesintisini kabul etmiyorum."

Bence, bir rakibin senin için planladığın yolu izlemesi ve bunu kendi seçimi olduğunu düşünerek yapması, başa gelebilecek en iyi şeylerden biridir. Ricky Grecian şu anda bunu yapıyordu ve benim tek yapmam gereken onu yönlendirmektir. "Maaşında kesinti olmayacağını garanti edemem, bu yüzden hangi yolu seçeceğine iyice düşünmeni öneririm, Ricky."

O suratını asmaya devam etti ve ben bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordum. Birkaç dakika bana dik dik baktıktan sonra, "Ben gidiyorum. Kızları da yanımda götüreceğim," dedi.

"Hayatta olmaz, orospu çocuğu," diye bağırdım. "Kızlar benimle kalacak."

"Onları istemediğini söylemiştin."

"Hayır, artık onları yönetmeyeceğimizi söyledim."

Merrick planlandığı gibi araya girdi. "Uyuşturucuları alabilirsin," diye önerdi. Sonra bana bakarak, "Bu olur, değil mi Blade? Uyuşturucuları istemiyoruz," dedi.

Bunu düşünmek için zaman ayırdım; bu, değerli bir şeyden vazgeçiyormuşuz gibi görünmeliydi. Cevap veremedim Ricky bizim ekmeğimizi yedi. "Ya uyuşturucu ya da kızlar, Blade. Seçim senin, pislik, ama ben bugün buradan onlardan biriyle ayrılıyorum."

"Uyuşturucuyu al lan," diye bağırdım. *Tanrım, Ricky gerçekten aptalın tekiydi.*

"Tamam, karar verildi," dedi Ricky. Odaya bakarak sordu, "Kim benimle geliyor?"

Dört adam Ricky ile birlikte odadan çıkarken, Merrick'e döndüm. "On yıl bu boktan hayat, elimizde ölüm ve yıkımdan başka bir şey yok," diye mırıldandım.

"Evet, ama bugün burada iyi bir şey yaptık, Blade."

Uzun bir nefes verip başımı salladım. "Her şey değişecek. Lanet olasıca bunu sağlayacağım."

İkinci Bölüm

Blade

Günümüz

"Blade!" Ashley ılık attı, saldırganlar sigaraları derisine bastırırken yüzü acıdan burkuldu. Kolunu bana uzattı, eli çaresizce benimkine dokunmaya çalışıyordu. Ama ne kadar uğraşsam da onu tutamadım.

Hiçbir zaman

tutamadım.

Başaramadım.

Her seferinde.

Yatağımda dik oturdum. Yatak arşafı terden yapışmıştı, onu üzerinden attım.

Yatağın yanındaki saate

baktım. Saat üçte on beş.

Siktir.

Yataktan kalkıp banyoya girdim. Musluğu açtım ve yüzüme soğuk su sıçrattım. Ellerimi lavaboya dayadım ve aynadaki yansımama baktım. Bu rüyalar kontrolden çıkmıştı ve yorgunluk hayatımı ele geçirmişti. Yüzümü kaplamış, vücudumu tırmalıyordu.

Ashley'nin ölümünden beri bu rüyalar beni rahatsız ediyordu, ama son zamanlarda o kadar şiddetlendi ki, neredeyse her gece beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyordu. Bullet'la işim bittikten sonra rüyaların sona ereceğini düşünmüştüm ve bir süre azalmışlardı. Şimdi neden geri geldiklerini bilmiyordum.

Musluğu kapattım ve aynaya somurtarak baktım. Bugün yapmam gereken çok iş vardı ve sadece iki saatlik uykuyla hepsini halletmem imkansızdı. Ancak deneyimlerimden biliyordum ki uykuya dalmam çok zor olacaktı. En iyisi duş alıp güne başlamak ve oradan devam etmektir.

Birkaç saniye sonra sıcak su omuzlarıma değdiğinde başımı eğdim ve çenemi göğsüme dayadım. Gözlerimi kapatıp, yorgun kaslarıma nüfuz eden

sıcaklığın yorgun kaslarıma nüfuz etmesini zevkle hissettim. Ashley'nin ölümünden bu yana geçen yıllar vücuduma iyi gelmemişti. Keder, pişmanlık ve intikam arzusu hem zihnimi hem de bedenimi ele geçirmiş, beni yorgunluğa sürüklemişti. Çoğu gün yorgunluğu yenebiliyordum, ama bu lanet olası rüyalar beni yıpratıyordu.

On beş dakika sonra, duş alıp giyindikten sonra mutfığa girdim. Kahve yaptım, bilgisayarıma giriş yaptım ve e-postalarımı kontrol ettim. Ashley'i kaybetmenin acısı hiç uzaklaşmamıştı ve bu günlerde de üç yıl önce olduğu kadar şiddetli hissediyordum, ama işim zihnimi bu acılardan uzaklaştırıyordu. Ve bu, isteyebileceğim tek şeydi, çünkü hayatımda onun olmadığını asla kabullenemeyeceğimi biliyordum.

Dört saat sonra, Jaguar'ımı Harlow'un annesinin kafesinin ön kapısının yakınına park ettim ve sıcak Eylül güneşine çıktım. Brisbane'de Eylül sonu bahar havası olması gerekirdi, ama geçen yıl olduğu gibi doğrudan yaza giriyorduk. Sabah havasındaki nem bana yapışmıştı ve yine daha serin bir iklime taşınmayı düşündüm. Ama bunu asla yapmazdım. Brisbane'de doğmuştum ve burada ölecektim. Bu şehir kanımda vardı.

"Bana kahvenin yanı sıra kahvaltı da borcun var."

Başımı kaldırdığımda Madison kaldırımda durmuş bana gülümsüyordu. Kız kardeşim hiç bu kadar mutlu olmamıştı; J ile evlenmesi iyi bir karar olmuştu. Başımı yana eğdim. "Neden böyle düşünüyorsun, bebeğim?"

Gülümsemesi yüzünü aydınlatan bir sırıtışa dönüştü. Gördüğüm şey hoşuma gitti. Benim için onun kadar önemli olan çok az insan vardı ve onun mutluluğu soğuk kalbimi beklenmedik bir şekilde etkiledi. "Dün benimle kahve içecektin, ama iptal ettin. Özür dilemek için bana kahvaltı ısmarlaman adil olur."

Onun yanına gidip kolumu omzuna doladım ve onu kendime doğru çektim. Ona bakarak fısıldadım, "Yani, gelecekte referans olması için, eğer randevumuzu iptal edersem, ne istersen yaparım, tamam mı?"

Kollarını belime doladı ve birlikte kafeye girdik. "Evet! Sonunda anlayan bir erkek," dedi zaferle.

Madison'ın sözlerini duyunca Harlow başını kaldırdı. "Ne anladı?" diye sordu.

Madison beni bırakıp Harlow'a sarıldı. "Eğer randevumuzu iptal ederse, kararların bana ait olduğunu anlıyor."

"Ah tatlım, bence kardeşini parmağında oynatıyorsun. Blade hayatının geri kalanında her şeye karar veriyor olabilir, ama seninle ilgili konularda pek öyle değil. Senin için her şeyi yapar."

Başparmağımı Harlow'a doğru salladım. "O haklı olabilir."

Madison bana, hayatımda yaşadığım çoğu şeyin değiştiğini hissettiren bir bakış attı. Onun kız kardeşim olması, beni hiç kimsenin, hatta Ashley'nin bile yapamadığı şekilde değiştirmişti. Madison, daha iyi bir adam olmak istememi sağladı. Milyonlarca kat karanlığın altında gömülmüştüm ve hayatımın çoğunda bunu kabullenmişim, ama o hayatımın bir parçası olduğu için, bu karanlık derinliklerden çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

O da beni izledi ve sonra iç çekerek, "Tamam, ağabey, cüzdanını çıkar. Bugün krep ve kahve istiyorum, dondurma ve krem şantiyi de eksik etme" dedi.

Cüzdanımı çıkarırken sordum, "Krema ve dondurma mı?"

"Tabii ki." Omuz silkti. "Neden olmasın?"

Harlow araya girdi, "Bir kız, kardeşi onu terk ettikten sonra moraline bir şey lazım." Bunu söylerken bana göz kırptı.

Başımı salladım ve mırıldandım, "Bir kez. Bir kez sana iptal ettim."

Madison beni takmaya devam etti. "Ve bir daha yapmayacağını da kayıtlara geçsin. Tamam mı?"

Bu tür bir diyalog bana pek alışık değildi. Şaka yapmak bana pek kolay gelmezdi, ama Madison bana nasıl yapılacağını öğretmişti. Ben de ona ayak uydurdum. "Doğru. Özellikle de sabahın sekizinde dondurma ve krema yemek anlamına geliyorsa."

Madison ve Harlow kahkahalara boğulurken, ben orada durmuş onların şakalarına başımı sallıyordum. Harlow'a çenemi kaldırdım. "İki kahve olsun."

Harlow benim ruh halimi anlamış ve artık beni çok iyi okuyordu: Şakayla dalga geçmekten sıkılmışım. O da onaylayarak başını salladı. "Tamam."

Oturmak için yerime geçtim, Madison da peşimden geldi. Tam o sırada Scott kafeye girdi. Tüm dikkati Harlow'daydı. Bizi görmedi. Harlow ile bir şey konuşurken ikimiz de onu izledik. Ciddi bir konuşma gibi görünüyordu ve özellikle de kısa süre önce birlikte yaşamaya başladıkları için merak ettim.

Madison'a dönerek, "Cennette her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla evet. Ama durum oldukça gergin görünüyor, değil mi?"

"Evet."

"Belki Harlow sonunda Scott'ın sandığı kadar mükemmel bir adam olmadığını anlamıştır. Biriyle yaşamak insanı böyle yapabilir."

Kaşlarımı çattım. "Sen ve J iyisiniz, değil mi?" Onun için endişelenmeyi asla bırakmayacaktım ve eğer onu mahvederse Tanrı onu korusun.

"Evet, ama biriyle her gün birlikte yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Bazen zor oluyor. J'yi öldürebileceğim günler oluyor ve eminim o da aynı şekilde hissediyordur."

Bunu düşündüm, Ashley ile yaşadığım günleri hatırladım. O, birlikte yaşadığım tek kadındı. "Ashley yemeklerimi hiç sevmezdi." Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce bile Madison hemen tepki verdi.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ashley'den hiç bahsetmemiştim. "Neden?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Derin bir nefes aldım. Bu sabah konuşmak istediğim son şey buydu. "Çok dağınık olduğumu ve yemek yaparken bulaşıkları yıkamamı tercih edeceğini söylerdi."

Dinledi ama hiçbir şey söylemedi, sonra onu sevmemin nedenlerinden birini hatırlattı bana; konuyu kapattı. Dikkatini tekrar Scott'a çevirerek, "Son zamanlarda onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Konuşacak mısın?" Sorusu kısaydı, ama gözleri söylemediği tüm kelimeleri barındırıyordu. Onun için endişeleniyordu.

Karar vermekte tereddüt etsem de onu rahatlatmak için yavaşça başımı salladım. "Evet, onunla konuşurum, bebeğim."

Göğsü bir iç çekişle yükseldi ve endişesinin bir kısmı yüzünden kayboldu. "Teşekkür ederim."

"J bana olan biten hakkında pek bir şey anlatmıyor ve Scott da hiç ortalarda yok, bu yüzden neler olduğunu tam olarak bilmiyorum. Griff'in kulübe, Scott'a ve çocuklara yaptıklarından nefret ediyorum. Ve onların neler yaşadığını bilmemekten nefret ediyorum."

Koltukta biraz öne doğru eğildim, böylece bakışlarımı ona yaklaştıradım. "Bir arkadaşın sana böyle ihanet ettiğinde, bundan asla kurtulamazsın. En azından uzun bir süre için. Kadınlar bu tür şeyleri defalarca konuşmayı severler, ama erkekler ihaneti tekrar tekrar gündeme getirmek istemezler, bebeğim. J'nin bu konuyu yakın zamanda konuşacağını sanmıyorum, en azından senin istediğin ayrıntılarla, o yüzden bunu unutmanı ve

sadece onun yanında olmanı." Söylemem gerekenleri söyledim ve koltuğuma geri yaslanarak onun bunu sindirmesini umdum.

"Neden bir kadın yok senin?" diye sordu, ani yön değişikliğiyle beni şaşırttı.

"Bir kadın vardı." Omuzlarım gerildi ve ona cevap verdim.

"Evet, ama neden şimdi çıkmıyorsun? Bana erkekler ve kadınlar hakkında bir sürü tavsiye veriyorsun, bu konuda çok bilgili görünüyorsun, yani çıktığın herhangi bir kadın çok şanslı olacak." Sesi yumuşadı. "Ashley uzun zaman önceydi, Blade. Artık hayatına devam etmenin zamanı gelmedi mi sence?"

"Çıkmaktan mı bahsediyoruz, yoksa sevişmekten mi? Çünkü bir tanesi halloldu, diğerine ise ilgim yok." Sesim sertleşmişti ve istediğim kadar kontrol edemiyordum.

"Senin için endişeleniyorum," dedi, sesinde endişe belirgindi.

"Benim için endişelenme. Kendime bakabilirim; hayatım boyunca öyle yaptım."

"Biliyorum, ama artık hayatında ben varım ve senin kız kardeşin olarak seni merak etmek ve iyi olduğundan emin olmak benim görevim. Bence çıkma meselesini yeniden düşünmelisin."

Madison'ın yanında kendimi kontrol altında tutmak için çok uğraşıyordum. Annem dışında kimseyle uğraşmıyordum. Ancak bugün beni çok zorluyordu ve patlamak üzere olduğumu hissettim. Sert ve kararlı bir ses tonuyla, "Madison, bu olmayacak," dedim.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama onu sert bir bakışla susturdum. Bir süre sonra, "Tamam, şimdilik bırakalım ama bu konuyu tekrar konuşacağız. Birinin seni zorlaması lazım ve bunu yapacak başka kimse yok, o yüzden bu görev bana düşüyor." dedi.

O anda Harlow kahvelerimizi ve kreplerimizi getirerek yanımıza geldi. Ona baktım. "Teşekkürler."

Gülümsedi. "Ne zaman istersen."

Scott'ın onu beklediği yere geri dönerken onu izledim. Scott bizim tarafımıza baktı ve bana başıyla selam verdikten sonra dikkatini tekrar Harlow'a verdi.

Madison beni konuşmamıza geri çekti. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet, ve söylediğini yapacağından hiç şüphem yok, ama bebeğim, Ashley'nin benim için her şey olduğunu ve o zamandan beri ona yaklaşan bir kadınla tanışmadığımı bilmen gerekiyor."

"Ama kendini bu kadar kapatmışken nasıl *bileceksin*?"

"Anlarım. Güven bana, bir kadın Ashley'nin sahip olduğu şeye sahipse, bunu kesinlikle anlarım."

O bunu sindirdi ve sonunda söylediklerimi kabul etti. "Çok özel bir kadın olmalı."

Anılar zihnime akın etti ve kalbimi deldi. Lanet olsun, hala bunu yapabiliyorlardı ve her zaman yapabileceklerinden korkuyordum. "O öyleydi." Sözleri ağzımdan çıkarmak için bir an bekledim. "O, tanıdığım en nazık, en kıbar kadındı, altın gibi bir kalbi vardı. Beni ve yaptıklarımı kabul etti, ama daha iyisini yapmam için beni zorladı. Beni o boktan durumdan kurtardı ve yeni bir yola soktu. O olmasaydı, hâlâ o bataklıkta çırpınıyor olurdum."

Madison masanın üzerinden eğilip elimi tuttu. "Bence sen harikasın Blade. Bazen kendine çok sert davranıyorsun."

Kahretsin, keşke yarısını bile bilseydi.

Elimi onunkinden çektim. "Değilim, ve hakkımdaki gerçeği bilseydin böyle düşünmezdin," dedim sertçe.

Şu anda kızgın olduğumu biliyordu, ama bu tür şeylerden kolayca etkilenen bir kadın değildi. Motosikletçilerle çevrili bir ortamda büyümüş olması, ona nasıl davranması gerektiğini öğretmişti. Bana sert bir bakış attı ve şöyle dedi: "Belki de bana kendin hakkında daha fazla şey anlatsan, sana söylediğin hiçbir şeyin seni farklı görmeme neden olmayacağını gösterebilirdim. Seni seviyorum ve seni olduğun gibi kabul ediyorum; iyi ve kötü yanlarınla birlikte."

O gün için derin ve anlamlı konuşmalarım bitmişti. Kreplerini işaret ederek, "Ye şunu, bugün yapacak işlerim var ve duygularımı tartışmak o listede yok" dedim.

Bana öfkeyle baktı ama dediğimi yaptı.

Scott birkaç dakika sonra bize katılana kadar sessizce oturduk. Bana bakarak sordu, "Marcus'tan haber aldın mı?"

"Hayır," dedim, gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yorgun yüz hatlarını fark ederek.

"Ben de," diye mırıldandı, derin düşüncelere dalmış. "Yakında oturup, bu konuyu konuşmalıyız."

"Evet. Çocuklarla bir zaman belirleyin ve bana haber verin." "Yarın sabah boş musun? Benim evimde."

"Evet, sekiz uygun mu?"

O başını salladı, sonra Madison'a baktı ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, bana hiçbir şey söylemeyen kardeşlerim dışında iyiyim," diye cevapladı kız, sert bir bakışla.

Scott'ın yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Tamam, ben gidiyorum. Yarın görüşürüz."

Madison, Scott'ın arkasından bakarken uzun bir nefes verdi. Birbirlerini sinirlendiriyorlardı, ama aralarındaki sevgi ve ilgiyi kolayca görebiliyordum. Madison'inki daha belirgindi, ama Scott'inki de aynı derecede derindi; sadece kendi tarzında gösteriyordu. Büyürken, hayatımda böyle bir sevgiye sahip olmak için her şeyi yapardım. Evrenin bazı insanlara karşı sonsuz bir komplo kurması ne garip... Ama ben mücadele ettim ve fırsatını bulduğumda elimden geleni aldım. Madison'ın sevgisine sahip olmak için minnettardım ve onu korumak için her zaman gerekli olan her şeyi yapardım. Ancak ona gerçek beni göstermek, o sevgiyi kaybetmemi neredeyse garantilemek anlamına gelirdi ve ben bu riski almaya hazır değildim.

Günün geri kalanı oldukça sorunsuz geçti. Ta ki Merrick beni sinirlendiren bir haber verene kadar. Bugün ve yarınki randevularımı gözden geçirirken bir an durakladı ve biraz acı bir sesle devam etti: "Phil Deacon'ın Hurley inşaat işini almak istediği söylentileri var. Görünüşe göre, ihaleye girecek ve seni yenmek için ne gerekiyorsa yapacağına dair tehditler savurmuş."

İnşaat şirketimiz, o günlerde organizasyonumuzun çok önemli bir parçasıydı. Yıllar önce uyuşturucu ve fahişelikten uzaklaştıktan sonra girdiğimiz alanlardan biriydi. Hurley işi çok büyüktü ve onu kaybetmeyi hiç istemiyordum.

Oda içinde volta atmaya başladım. Phil, ne yapacağı belli olmayan biriydi; bir sonraki hamlesini asla tam olarak tahmin edemezsiniz. Onunla ilgili konularda çok dikkatli davranmamız gerekiyordu, çünkü o pislik, istediğini elde etmek için kirli numaralara ve şiddete başvurmaktan çekinmezdi. "Ona göz kulak ol. Ona işi kaptırmayı reddediyorum, bu yüzden bir süre işler çirkinleşecek."

Merrick başını salladı. "Evet, tahmin etmiştim. Ben'i onun üzerine salacağım."

Ben iyi bir seçimdi: işinde çok iyiydi ve hedeflerimize ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmezdi. "İyi."

Yürümekten vazgeçtim, kontrolü yeniden ele geçirdikçe ruh halim değişti. "Annem aradı mı?"

Alnında kırıışıklıklar belirdi. "Hayır. Genelde direkt numarandan aramaz mı?"

"Evet, ama dün aramadığını fark ettim. Belki sana aramıştır diye düşündüm."

Anladığını gösteren bir ışıık gözlerinde parladı. "Eminim iyidir."

"Onu arayıp emin olayım." Annem her gün beni arar, halimi sorar ve iyi olduğunu söylerdi. Marcus geçen yılın sonlarında onunla görüşmeyi bıraktığında bunu yapmaya başlamıştı. O hamleyi yaptığıında çok şaşırmıştım ve itiraf etmeliyim ki fikrini değiştireceğı günü bekliyordum. Marcus onunla görüşmeyi bıraktığında annem çok üzölmüşü ve Marcus ne derse yapacağını biliyordum. Annemin aramasına cevap vermemesi, Marcus'un onu geri aldığıını düşündürdü.

Merrick giderken, "Sen iyi bir adamsın," diye ekledi.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hiç de *değil*." *Bugün neden herkes bana böyle saçma sapan şeyler söylüyordu?*

"Tabii, yıllar boyunca bazı zorluklar yaşadık, ama şu anda yaptığımız iş iyi."

"Sakın aldanma, Merrick. İyi olan, kötü olanı ortadan kaldırmaz. Ve bu kesinlikle beni iyi bir insan yapmaz."

Kaşlarını kaldırdı, yüzünde rahatsızlık ifadesi vardı. "Ben olayları senden biraz farklı görüyorum, Blade."

O odadan çıktı, ben de masama oturdum. Ofisimi gözden geçirirken, bu işe başladığımız günleri düşündüm. Merrick ve benim işleri kendi ellerimize aldığıımız gün hafızama kazınmıştı. Ashley bunun katalizörü olmuştu, o ana kadar yaşadığım yalanın gerçeğini bana göstermişti. O gün kanlı bir savaş olmuştu; zaferi garantilemek için tereddüt etmeden sorumluluğı üstlendiğim ve ne gerekiyorsa yaptığım bir savaş. Adalete, pek çok insana haksızlık eden kişiye adalet yerini bulmuştu. Ashley'nin o gün başlattığımız her şeyin sonucunu görememesi kalbimi parçaladı. Ama bu, hayatın en beklemediğın anda iyi şeyleri alıp mahvedebileceğini hatırlattı. Yapabileceğın tek şey, sahip olduklarını tadını çıkarmak ve uzun süre elinde tutabilmek için dua etmektir.

Çocukluk anılarım mutlu değildi. Ertesi sabah annemin bana yalan söylediğini izlerken, daha küçükken yaşadığım benzer durumları hatırladım. Ona babamı görmemesi için kaç kez yalvardığımı sayamazdım ve ona gitmesini söyleyeceğine söz verirken bana kaç kez yalan söylediğini de sayamazdım. Bana kasten yalan söylemediğini biliyordum. Kendine de yalan söylüyordu. Birkaç kez sözünü tuttu ve onu evden attı, ama birkaç ay içinde her zaman geri geliyordu.

Onları çok işlevsiz bir aşktı. Neden birbirlerine bu kadar bağlı olduklarını hiç anlayamadım. Aralarında gördüğüm şefkat dolu anlar bana umut veriyordu, ama bu umutlar her zaman kısa sürüyordu, ta ki ben ergenlik çağına gelip artık yeter dediğim güne kadar. Aşkın sahte umutlar ve boş vaatlerden ibaret olamayacağına karar verdim. Sevdiğin kişi her zaman yanında olamıyorsa, o kişi senin zamanına ve sevgine layık değildir.

Marcus annemi görmeyi bırakalı bir yıldan fazla olmuştu. Annem onun kaybının yasını tutmuştu ve ben bu deneyimden daha güçlü çıkacağını umuyordum; Marcus bir gün kapısına geri geldiğinde ona hayır diyebilecek kadar güçlü. Marcus düşündüğümünden daha uzun süre uzak kalmıştı ama şimdi geri döndüğünden emindim. Ancak annem bunu inkar ediyordu.

"Neden bana gerçeği söylemiyorsun?" diye sordum, ömür boyu biriken öfkem alevlenerek.

"Sana gerçeği söylüyorum! Evet, geldi, ama hayır, onu geri almayacağım," diye bana inanmam için yalvardı. Ama çok fazla yalan söylemişti.

"Bu sefer sana ne sözler verdi?"

Cevap vermedi. Sadece önündeki mutfak masasında duran çamaşırları katlamaya başladı. Gerçeği sakladığının en açık kanıtıydı bu.

Elimi masaya o kadar sert vurdum ki masanın yerinden oynadı. O sıçradı ve gözlerinde gördüğüm korku canımı yakıyordu. Ben ona asla zarar vermezdim ama Marcus ona defalarca zarar vermişti, o kadar ki artık en ufak bir tehdit bile onu korkudan titretmeye yetiyordu. "Siktir!" diye bağırdım, "Bize yaptıklarından nefret ediyorum." Boynumu ovuşturup küçük mutfakta volta atmaya başladım.

"Donovan, benim zayıf olduğumu ve en ufak bir şeyde Marcus'a geri döneceğimi düşündüğünü biliyorum, ama bu sefer dönmeyeceğim. Evet, zayıfım. Her zaman öyle oldum." Bu itirafla sesi kısıldı ve kalbim onun için biraz daha kırıldı. Çaresiz bakışlarını bana çevirdi ve kalbini açtı. "O

ona terk edeceğini söz verdi; sonunda, onca yıl sonra. Ve şiddet uygulamayı bırakacağını söyledi. Onu geri almayacağım, ama sanki tüm hayatımı adadığım bir şeyden uzaklaşıyormuşum gibi hissediyorum, ve tam da her zaman istediğim şeye kavuşmak üzereyken, hayır diyorum. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Özgürlüğe çok yakındı; eğer o bunu mahvederse, planımı öne alıp o piçi kendim hallederim. Sonuçta, her zaman yapmak istediğim şey buydu. Ve babamın benim ellerimde acı çekmesini izlemek, beni şimdiye kadar hissettiğim en derin tatmin duygusuyla doldururdu.

Sesim alçak ve kontrollüydü. Kendimi kontrol etmezsem, ona patlayacaktım. "Senin için çok daha fazlasını istiyorum anne. Beni doğurduğunda seni destekleyecek bir ailen olmadığını biliyorum, bu yüzden Marcus'la kalmanın doğru olduğunu düşündün, ama artık ben varım. Sana ihtiyacın olan ya da istediğin her şeyi verebilirim."

"Bana ihtiyacım olan tek şeyi veremezsin: bir erkeğin sevgisi," diye fısıldadı.

Kulaklarımda çınlayan gürültü sağır ediciydi ve kendimi kontrol etme mücadelesini kaybettim. "Marcus, aşk suratına çarpsa bile onu *tanımaz!*" diye bağırdım, ona, anneme ve nefret dolu insanlarla dolu bu lanet olası dünyaya öfkeyle. "Bunu göremiyor musun?" Anneme küfür etmekten nefret ediyordum ama bugün kendimi tutamadım. Tamamen kendimi kaybetmeden buradan çıkmam gerekiyordu.

O ağlamaya başladı ve ben yumruklarımı duvara vurmak istedim. İçimdeki tüm öfke ve hayal kırıklığı dışa çıkmak üzereydi ve kendimi durdurmak için yumruklarımı defalarca sıkıp açtım.

"Bunu görmem gerektiğini biliyorum, ama ona karşı uzun zamandır beslediğim duyguları aşamıyorum." Artık hıçkırarak ağlıyordu. Annem babası tarafından mahvolmuştu ve bu günahlar onu çıkışı olmayan bu berbat yola sokmuştu.

Onu kendime çekip sarıldım. Bana sarıldığı sırada elimi saçlarında gezdirip durdum. Ağlaması dinince, "Bana ihtiyacın olursa, günün herhangi bir saatinde ara. Seni taciz etmeye devam ederse ve gitmesini söylersen de gitmezse, beni ara. Ne yapıyorsam yapayım, ihtiyacın olursa yanına gelirim. Tamam mı?" dedim.

Yüzünde gördüğüm yenilgi beni öldürdü. Kalbimin bir parçasını daha kopardı. Umut olmalıydı. Bunca zaman sonra,

ışığı görmeli ve gerçek umut duymalıydı, ama onun ona bıraktığı tek şey
üzüntü ve umutsuzluktu. "Evet," diye kabul etti yumuşak bir sesle.

"Tanrıya şükür," dedim ve ona tekrar sarıldım.

Rahatlama hissi beni sardı, ama nefret ve intikam duyguları her zamanki
gibi içime yapışmıştı.

Yakında.

Yakında onun icabına bakılacaktı ve sonra belki o ve ben nihayet
karanlıktan çıkmanın bir yolunu bulabilirdik.

Üçüncü Bölüm

Layla

Barımın arkasındaki sokakta durmuş, mürekkep gibi karanlık gökyüzüne bakıyordum. Bu gece dolunay vardı. Lanet olsun, umarım bar deliler tarafından istila edilmez. Bakışlarımı sokağın aşağısına çevirip, ceplerini karıştıran hırsızdan habersiz, baygın halde yatan iki sarhoşu gördüm.

"Hey!" diye bağırdım ve ona doğru ilerledim.

Başını kaldırdı, sert bakışları benimkilerle buluştu. "Siktir git, orospu," diye homurdandı, sesi zehir doluydu.

Evet, tabii, siktiğimin herif.

Onun talimatını görmezden geldim ve şimdi bana bakarak durduğu yere vardığımda, yüzüne sert bir yumruk attım. Sürpriz unsuru beni hiç yanıltmamıştı. Yüzünü tutarak geriye sendeledi, çok şaşırmıştı.

"Ne oluyor lan, orospu?"

"Çalmaya çalıştığın için."

Bana doğru ilerledi, gözlerinden nefret fışkırıyordu. Niyeti belliydi ve bana yumruk atmak için kolunu kaldırdığında, ayağımı uzatıp testislerine vurdum. Aynı anda, yumruğundan kaçmak için eğildim ve ondan uzaklaşmak için yana döndüm. Tekmemle verdiği acı ve yumruğunun ivmesi birleşince, öne doğru düştü. Elleri ve dizleri üzerine düştü, o anda karnına sert bir tekme attım.

"Siktir!" Kollarını karnına dolayarak bir top gibi yere yığıldı, nefesi kesik kesikti.

"Bana orospu dediğin için."

Sarhoşların yanına yürüdüm ve botumla içlerinden birini dürttüm. Gözü yarı açıldı ve bana ne oluyor bakışı attı.

"Kalk," diye bağırdım. "Bu pislik az önce sizden çalmaya çalıştı. Eve gitme zamanı."

Cevap beklemeden hırsıza döndüm. Çömelerek, "Acıdı mı sanıyorsun? Seni burada bir daha görürsem, ne acı olduğunu anlarsın" dedim.

Bu sefer ucuyla kurtuldun.

Ayağa kalkmaya çalışmadan önce bana anlaşılmaz bir şekilde homurdandı.

Ben de doğrulup onun ayağa kalkmasını izledim. Vücudum gerildi, bir şey yapmaya kalkışacak mı diye bekledim.

Bana öfkeyle baktı. "Siktiğimin orospusu," diye homurdandı, hala karnını tutuyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi, dostum? Yine benimle uğraşmak mı istiyorsun?"

Anlayamadığım daha fazla küfürler mırıldandıktan sonra, sokak arkasından sendeleyerek çıktı. Köşeyi döndüğünde ve onu artık göremeyince, kendimi rahatlatmaya izin verdim.

Neden dünya böyle pisliklerle doluydu?

Sarhoşlara baktım. Uyandırdığım adam yine bayılmıştı. Ona bir kez daha dürttüm. "Eve gitme zamanı," emrettim. Bu sefer kıpırdamadı, ne işe yaradı ki? Siktir et, mezarını kazmak onun işi, benim değil.

İçeri geri döndüm. Kendilerini umursamayan insanlar için endişelenmekten daha önemli işlerim vardı.

Saatime baktım: gece on bir. Perşembe gecesini için bar oldukça kalabalıktı. Tanrıya şükür, çünkü şu anda faturalarımız boyumuzdan yüksekteydi. İş ortağımın iki gün önce ortadan kaybolması da işleri daha da zorlaştırıyordu. Tanrı bilir ne zamandır işten para çalışıyordu. Bunu öğrendiğimde ona ciddi zarar vermemek için kendimi zor tutmuştum. Sonunda şiddetli bir kavga çıktı ve o da kasabadan kaçmış gibi görünüyordu. Faturaları şimdi nasıl ödeyeceğimi Tanrı bilir.

"Patron!"

Dönüp baktığımda Jess beni bekleyerek bakıyordu. "Ne var?" diye sordum, ellerimi kot pantolonuma silerek. Alkolün ıslaklığı çıktı ama yapışkanlık kaldı. Ama umurumda değildi. Neredeyse on yıldır barda çalışmaktan yapışkan ellerle çalışmaya alışmıştım.

Kafasını köşedeki müzik kutusuna doğru çevirdi. "Şu pislikle halledebilir misin?"

Bahsettiği adama gözlerimi kısarak baktım. Jukebox'la bir sorunu vardı galiba. Adam jukebox'a tekme attığında Jess'e döndüm. "Seve seve," dedim ve adama doğru yürüdüm.

"Jukebox'ımla bir sorunun mu var dostum?" diye sordum ona yaklaşırken. Kafası dumanlıydı. Muhtemelen kafası dumanlıydı. Lanet olası keşler bara uğrak yapıyordu ama ne yazık ki bunun bir çaresi yoktu: bar The Valley'deydi ve biz burada onları fare gibi üretiyorduk.

Cam gibi gözleri bana odaklandı. Cevap vermeden önce kaşlarını çatı. "Lanet paramı aldı."

"Bağırmana gerek yok."

"Bana siktir gitme," diye tükürdü.

"Bu iş çığırından çıkmadan gitmeye ne dersin?" Kahretsin, bir saat içinde iki pislik. Bu gece şanssız bir gece.

Bana doğru ilerledi, iri cüssesi tehditkar bir şekilde kamburlaştı. "Benim lanet paramı geri versen nasıl olur?"

Durumu değerlendirdim. Güçlü görünüyordu ve benim zayıf yapımla başa çıkamayabilirdi. Ancak başka çözüm yolları da vardı. Planımı kafamda kurdum, ancak uygulamaya geçmek üzereyken arkamdan bir ses duyuldu: "Sorun ne, pislik?"

Başımı çevirdiğimde, çoğu gece viski servis ettiğim adamı gördüm. O, tanıştığım en yakışıklı erkeklerden biriydi. Aynı zamanda karanlık bir sokakta beni en çok korkutacak kişi olarak oyumu vereceğim adamdı. Bir yıldan biraz fazla bir süredir buraya geliyordu, ancak neredeyse hiç konuşmamıştık. Kendine kapanık biriydi ve herkes onun yalnız kalmak istediğini biliyordu. Bu gece ise korkutucu bir hava yayıyordu.

"Biz iyiyiz, teşekkürler," diye cevap verdim. Dokuz yıldır kendi sorunlarımla başa çıkıyordum. Onun yardımına ihtiyacım yoktu.

Bana yaklaşırken ağır botlarının çıkardığı ses bir uyarı gibiydi. Çeneyle jukebox'çıya işaret ederek, "Gidiyor musun?" diye sordu.

Bunun bir soru olmadığına emindim.

Adam omuzlarını dikleştirdi. Ama gözlerinde korku parlamadığını gördüğüme yemin edebilirim.

Aman Tanrım, korkunç adama sataşmak istiyordu. *Sanki, pislik herif.*

Korkutucu bir enerji ortalığı kapladı ve ben bu işin çığırından çıkmadan bitirmem gerektiğini anladım. Korkunç adam yaklaşırken, onu durdurmak için elimi

onu durdurmak için göğsüne uzattım. Sert kaslara çarptım. *Lanet olsun, ne kadar kaslıymış bu adam?* Karnım kasıldı. Kahretsin, şimdi onun gömleğinin altında ne olduğunu görmek istediğimi düşünmenin sırası değildi.

Elimin göğsünde olduğunu görünce kaşlarını çattı. Sadece bir anlığına, sonra bakışları tekrar pisliğe döndü.

"Paramı alana kadar olmaz," diye cevapladı jukebox'cı adam.

Korkunç adam, göğsündeki elimi kolayca görmezden gelerek ileri doğru itti. Beni geçip diğer adamın yanına gitti ve ona sessizce bir şey söyledi. Ne dediğini duymadım. Ama önemli bir şey olmalıydı, çünkü pislik herifin gözleri fal taşı gibi açıldı, başını salladı ve bana son bir kez pis bir bakış attıktan sonra uzaklaştı.

Korkunç adam bana döndü. Vücudumuz neredeyse birbirine değiyordu ve etrafımızı saran enerji korkutuculuktan başka bir şeye dönüştü. Omurgamdan bir titreme yayıldı ve kalp atışlarım hızlandı. Elimi tekrar göğsüne koysam kesinlikle aldırılmazdı. Sadece bir kez daha dokunmam gerekiyordu.

"İyi misin?" diye sordu, seksi düşüncelerimi bölerek.

Beynimin tekrar çalışması için benden bir adım uzaklaşmasını diledim. "Evet, çoğu gece bunlardan biriyle uğraşmak zorunda kalırız."

O da başını salladı ve sonunda bir adım geri çekildi, bana hareket edip düşünebileceğim alan açtı. "Geri geleceğini sanmıyorum. Asla."

Bu kadar emin olmasının nedenini bilmek bile istemiyordum.

"Teşekkürler." Sessizce birbirimizi izledik. Yüzü duygularını iyi gizliyordu;

hiçbir şey anlayamadım. Birbirimizi ölçüp biçtiğimiz birkaç saniyenin ardından, "İyi," diye mırıldandı.

Kahretsin, az konuşan bir adam. Bu benim için çok zordu. Okunabilir ve konuşabileceğim erkekleri severdim. "Viski ister misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet, teşekkürler."

En azından fazla konuşmasa da nasıl kibar olunacağını biliyordu.

Bu günlerde terbiyeli erkek bulmak çok zor olmuştu.

Beni bara kadar takip etti ve birkaç saniye sonra viskiyi önüne koydum. Bara oturması beni şaşırttı: genellikle arka köşedeki masaları tercih ederdi.

"O adam buraya sık gelir mi?" diye sordu içkisini yudumladıktan sonra.

"Onu daha önce hiç görmedim."

Başını salladı ve düşünceli bir ifade belirdi yüzünde, ama hiçbir şey söylemedi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum.

Gözleri benimkilere odaklandı. Dikkatliydi. Bu adamın içinde binlerce sır sakladığından emindim. "Onu tanıdığımı söyleyeyim. Onun buraya geri dönmesini istemezsin."

İçkisini yudumlarken gözlerini benden ayırmadı. Bakışları beni tedirgin etti. Bu günlerde kimsenin başaramadığı bir şeydi bu.

Siktir, ondan uzaklaşmam lazım.

Ona başımı salladım ve "Yardımın için tekrar teşekkürler," dedim.

Cevabını beklemeden bardan çıkıp arka taraftaki ofise doğru yürüdüm. Personelin tek başına idare edip edemeyeceğini kontrol etmek için bile zaman ayırmamıştım. Biraz zamana ihtiyacım vardı, umarım bensiz idare ederlerdi.

İki saat sonra ofisten çıkıp ön tarafa döndüm. Evrak işleri son birkaç saatimi yorgunluktan bitkin düşürecek kadar meşgul etmişti. Bar neredeyse bomboştu. Jess ve Damian son birkaç müşteriye servis yapıyordu ve ben de kapatmaya hazırlanmaya başladım. Bu gece erken kapanacak gibi görünüyordu, bu bir bakıma iyiydi çünkü uykuya ihtiyacım vardı, ama faturalar kendiliğinden ödenmeyecekti.

Temizlik yaparken bir bardağı yere düşürdüm ve her yere parçaları saçıldı.

Lanet olsun, neden bir kez olsun işler kolay olamıyor?

Temizlemek için eğildim ve tüm camları topladıktan sonra ayağa kalktığımda, yüzünde uzun bir yara izi olan bir adamla karşı karşıya geldim. Onda kötü niyet vardı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Güvenliğimden endişelendim ve içgüdüsel olarak bir adım geri attım. İki arkadaşı da yüzlerinde açık bir düşmanlık ifadesiyle öne çıktığında, işimizin bittiğini anladım.

"Dale içeride mi?" diye sordu Yara

Yüzlü. "Hayır."

"Nerede o, tatlım?" Sesi tüylerimi diken diken etti.

"İki gündür görmedim, yardımcı olamam."

Yüzü karardı. "O zaman bir sorunumuz var demektir, sen ve ben. Bana çok borcu var ve o parayı kırk sekiz saat içinde almam lazım."

"Siktir git. O borcu ben ödemek zorunda değilim."

"Sen Layla'sın, değil mi? Onun iş ortağı?"

Kahretsin, bunu nasıl biliyor? "Öyle olsam bile, benimle hiçbir ilgisi yok."

"Barını teminat olarak verdi, yani senin de alakan var."

"Dalga mı geçiyorsun lan?" Dale'e karşı hissettiklerimi öfke bile tarif edemiyordu. Geçen gün ona zarar vermeliydim.

"Dalga geçmiyorum. İki gün sonra geri geldiğimde, bana borcu olan yirmi bin doları görmek istiyorum."

Kafam patlayacaktı. *Yirmi bin dolar!*

"İki günde o kadar parayı bulmam imkansız." "Yazık."

"Ha?"

Ellerime doğru başını eğdi. "O parmakları özleyeceksin, tatlım."

"Bana tehdit mi ediyorsun, pislik?" Evet, muhtemelen en iyi hamlem değildi, onun gibi bir adamı kızdırmak.

Scarface'in arkasında bir şey dikkatimi çekti ve ne olduğunu görmek için dikkatimi oraya çevirdim. Daha önce gördüğüm korkunç adam bize doğru yürüyordu. Hala burada olduğunu fark etmemiştim.

Scarface'e yaklaştı, her yerinden saldırganlık akıyordu. "Görüyorum ki bu aralar masum kadınları tehdit etmeye başladın, Mario."

Tanrım, sesinde tehlikeli bir ton vardı.

Mario ona öfkeyle baktı. "Siktir git, Blade. Bunun seninle bir ilgisi yok."

Blade.

"Hayır, ama ona konuşma tarzını beğenmedim. Ve bir arkadaşına yardım etme havamdayım."

Arkadaş mı? Bu da nereden çıktı?

Mario kaşlarını çatıp bana bakarak, "Senin düşük seviyeli arkadaşların var, tatlım," dedi. Keşke bana öyle seslenmeyi bıraksa.

Blade bana bu işe karışmamamı söyleyen bir bakış attı.

"Onu rahat bırak da aradığın adamı bulmaya çalış," dedi Blade.

"Peki ya sen beni kendi başıma bırak da bu işi kendi bildiğim gibi halledeyim.

Senin halletmen gereken başka işlerin yok mu?"

Blade Mario'ya yaklaştı, sert bakışları çok net bir mesaj veriyordu. *Benimle uğraşma.* "Her zaman uğraşacak işlerim vardır." Bir dakika düşündükten sonra şöyle dedi: "Biliyor musun, geçen gün Ice ile konuşuyordum, sana şu anda biraz borcun olduğunu söyledi. Ne yapması gerektiğini sordu, ben de muhtemelen ödersin dedim. Şimdi o tavsiyemi yeniden düşünüyorum."

Mario'nun gözlerinin hafifçe açıldığını fark ettim. Blade altın madeni bulmuş gibiydi. Yüzü öfkeden kızardı. "Sen hep bana düşmandın. Neden burnunu bu işe karıştırıyorsun? Onunla bir şey mi var?"

Onu düzeltmek için ağzımı açtım ama Blade bana başını salladı ve Mario'ya sert bir bakış attı. "Seni ilgilendirmez, orospu çocuğu. Tek bilmen gereken, ona bulaşırsan sana da bulaşacağım."

Son tehdidi işe yaramış gibiydi. Mario bardan bir adım uzaklaştı ve adamlarına da onu takip etmelerini işaret etti. Bakışlarını bana çevirdi. "Bugün şanslı gününmüş galiba, tatlım. Ama Dale'i görürsen, onu aradığımı söyle."

Bardan çıktı ve onu göremeyince Blade'e döndüm. "Bu da neydi böyle?"

Kaşlarını kaldırarak sordu, "Ne? Teşekkür etmedin mi?"

"Senin kim olduğunu ve ne işin olduğunu bilmiyorum, ama o pislik gibi bir borç tahsildarının beni senin kadının sanması iyi bir şey değil."

"Yanılıyorsun. Onun seni benim kadının sanması, bu gece başına gelen en iyi şey."

"Siktir!" Tüm bu duruma ve hiçbir şey üzerinde kontrolüm olmadığı gerçeğine çok kızgındım.

"Güven bana Layla, seni rahatsız etmeye gelmeyecek." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bahsettiğim adam, Ice? O bir uyuşturucu satıcısı ve Mario'nun ona borcu, Ice isterse onu öldürmeye yetecek kadar çok."

Kahretsin, önümde duran bu adam kim ki bu kadar şüpheli insanları tanıyor?

"Yani Ice'ı bunu yapmaya ikna edecek kadar nüfuzun var mı?"

Cevap vermese bile bakışları bana her şeyi anlatıyordu. "Sen güvendesin, konuyu kapatalım."

Başım zonklamaya başladı. "Neden iş ortağımın peşinde olsun ki? Dale ne tür bir belaya bulaşmış olabilir?"

"Atlar."

Bir elimi kalçama koyup diğer elimi alnıma götürdüm ve uzun bir nefes verdim. "Tanrım, Dale'in ara sıra kumar oynamayı sevdiğini biliyordum ama bunun bir sorunu olduğunu hiç fark etmemiştim. Fark etmeliydim."

"Neden?"

"Onunla yıllardır çalışıyorum ve yaklaşık on iki ay önce bana barda hisse satın almak isteyip istemediğimi sordu. Bunu paraya ihtiyacı olduğu için yaptığını biliyordum, ama eski karısına yardım etmek için olduğunu sanıyordum. Sonra, iki gün önce işten para çaldığını keşfettim. Burada orada fark etmediğim veya fark etmediğim küçük meblağlardı, ama şimdi banka hesabımızda hiç para kalmadı ve kaçmış gibi görünüyor."

"Seni aptal yerine koydu, ha?"

"Evet, ve bunu fark edemediğime inanamıyorum."

Jess ve Damian tüm bu konuşma boyunca sessiz kalmışlardı ama Jess şimdi sözümü kesti. "Sen aptal değilsin, Layla. Sana güvenen birini kandırdı, ama bu seni aptal yapmaz."

"Onu bir daha görürsem, işin sonu iyi olmaz," diye mırıldandım.

Jess sırıttı. "Tahmin edebiliyorum." Beni iyi tanıyordu. İnsanlara tek bir şans verdiğimi biliyordu. Eğer bunu mahvederlerse, bir daha geri dönmezdim.

Blade'in telefonu çaldı ve o telefonu açmak için uzaklaştı. Ben Jess ve Damian'a barı kapatmaya yardım etmeye devam ettim. Neredeyse bitirmiştik ve buradan bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordum. Son iki günün stresi üzerimde etkisini göstermeye başlamıştı ve tek istediğim uyuyup her şeyi unutmaktı.

Telefon görüşmesi bittiğinde Blade bana geri döndü. "Telefon numaran ne?"

"Neden?"

"Seni kontrol edeceğim, Mario sana sorun çıkarmıyor mu diye bakacağım." "Kendime bakabilirim Blade," diye cevap verdim, sinirlenerek.

"Evet, gördüm." Alaycı tavrını kaçırmadım.

"Numara alışverişine gerek yok."

Yüzünde hayal kırıklığı belirdi, ama sabırlı kaldı. "Beni memnun et, tamam mı?"

"Siktir et, tamam," diye bağırdım ve numaramı ona söyledim.

Numarayı telefonuna kaydetti ve bana bir mesaj attı. "Artık sen de benim numaramı aldın. İhtiyacın olursa ara."

O numarayı almak için cinayet bile işleyebilecek birçok kadın olduğunu tahmin edebiliyordum. Blade yakışıklı bir adamdı ve gizemli bir çekiciliği vardı, ama o numarayı kullanmamın imkanı yoktu. Yine de kabul ederek başımı salladım. Kabul edene kadar gitmeyeceğini düşündüm.

"Güzel," diye mırıldandı ve benden uzaklaşmaya başladı.

Gözlerimi onun kışına indirdim. *Harika* bir kışçı vardı ve giydiği kot pantolon onu sararak kışını daha da belirginleştiriyordu. Gözlerim vücudunda gezindi. Siyah bir tişört ve siyah deri ceket giyiyordu. Göğsünün ne kadar sert olduğunu hatırladım ve içimi arzu kapladı.

"Bir dahaki sefere içkiler benden," diye bağırdım.

Bana döndü ve hafif bir gülümsemeye, "Sonunda teşekkür etti," dedi.

Kahretsin, beni çok iyi okumuştı. "Evet, evet," dedim, elimi ona sallayarak.

Çenemi kaldırarak selam verdi. Hâlâ tam bir gülümseme yoktu, ama o tür bir adam gibi de gelmedi bana. "Görüşürüz," dedi ve gitti.

Jess temizlediği masadan bağırdı, "O çok yakışıklı. o numarayı aramalısın."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye Damian araya girdi. Ona ters ters baktım. "Sen yapardın, lanet olası."

O sıırttı. "Eğer kullanmayacaksan numarasını alabilir miyim?"

Ona başımı salladım. "Blade'in eşcinsel olmadığını hissediyorum. Sanırım şansın yok dostum."

"Haklı olabilirsin patron. Neden tüm yakışıklı erkekler heteroseksüel?" diye mırıldandı.

Ben burnumdan nefes verdim. "O da öyle demiş."

O güldü ve biz de işimizi bitirdik. Çalışırken, düşüncelerim gece olanlara kaydı. Mario'nun geri gelmesinden biraz endişeliydim ama aynı zamanda Blade'in bu işi hallettiğinden

hallettiğinden oldukça emindim. İçimden bir ses, onun uğraşılmayacak bir adam olduğunu söylüyordu, parmak keserek geçimini sağlayan bir borç tahsildarı olsa bile. Ve bu beni biraz korkutuyordu, çünkü Blade'e borçlu olmanın başıma bela açıp açmayacağını bilmiyordum.

Dördüncü Bölüm

Blade

Arabayı Scott'ın evine doğru sürdüm. Bu sabah Storm'un işlerini görüşmek için orada buluşmak üzere anlaşmıştık. Aklım orada olmalıydı, ama değildi. Bunun yerine, tamamen Layla'ya odaklanmıştı. Dün geceden beri o koyu saçlı güzelliği aklımdan çıkaramıyordum. Güçlü bir kadın gibi görünüyordu, ama aynı zamanda onda bir kırılganlık hissetmiştim. Bu beni çekmişti. Bunu düşünmek istemiyordum, ama onun bu yönü bana Ashley'i çok hatırlatıyordu. Layla bunu iyi saklıyordu. Ashley saklamamıştı ve beni kolayca hayatına almıştı. Layla'nın öyle bir kadın olmayacağını hissediyordum.

Siktir, neden bunu düşünüyordum ki? Bir şey başlatmak gibi bir niyetim yoktu. Kadınları uzak tutmanın en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Ashley'nin ölümünden beri ona yakın bir kadın bulamamıştım. Tek bulduğum kendileriyle ilgilenen kadınlardı ve hayatımı öyle bir kadınla geçireceğimi sanmıyordum. İçtenlikle nazik, kendini sevdiği kadar başkalarını da seven birini arzuluyordum ve bundan daha azıyla yetinmektense yalnız kalmayı tercih ederdim.

Scott'ın evine vardığımda, ön bahçede Harlow ile derin bir sohbet içindeydiler. İkisi de mutlu görünmüyordu ve bu beni şaşırttı; bildiğim kadarıyla, araları çok iyiydi. Harlow ayrılmak için döndüğünde Scott'ın onu geri çektiğini gördüm. Bileğini sıkıca tutuyordu ve Harlow kurtulmaya çalıştı ama konuşmaya devam etmesine izin verdi. Aralarında ciddi bir sorun olduğu belliydi.

Sonunda konuşmasını bitirdi ve onu kendine çekip alnına bir öpücük kondurdu, sonra Harlow arabasına doğru yürüdü. Onun ayrılışını izlerken Scott'ın yanına gittim. Beni görmüştü ama bakışları Harlow'a sabitlenmişti ve arabası caddeden çıkana kadar bana dönmedi.

"Günaydın." Bana üstünkörü bir bakış attıktan sonra dönüp evine çıkan merdivenlere yöneldi.

Sessizce onu takip ettim. İçeri girince bana kahve ikram etti ve kahveyi hazırlarken dikkatlice sordum, "Harlow'la aranız iyi mi?" Scott'ın evinde bulunmak benim için sık yaşıadığım bir şey değildi. Onunla baş başa kalmak ise daha da az. Aramızda, ne kadar kapatmaya çalışsam da, geçen yıl tanıştığımızdan beri neredeyse hiç değışmeyen bir mesafe vardı. İkimiz de kendi iyiliğimiz için fazla inatçı ve huysuzduk. İçimden yüzümü buruşturdum: bu, babamızdan miras aldığımız bir özellikti.

Bana bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar kahveye verdi.

So

nunda konuşmaya başladığında sesi tizdi. "Hayır, şu anda bazı sorunlar yaşıyoruz. Her şey berbat." Elleri hareketsiz kaldı ve bakışları benimkilere takıldı. Orada gördüğüm şey nefesimi kesmeme neden oldu. Ne olursa olsun, Scott şu anda zor bir dönemden geçiyordu çünkü yüzü acı çekiyordu. Gözleri sertleşerek ekledi: "Her şey berbat."

Onun iini dökmesine izin verdim ve kahveyi bitirmesine izin verdim. Bu konu hakkında konuşmak istemediğı belliydi, bu yüzden zorlamadım. Birkaç dakika sonra, önüme bir fincan koydu ve "Marcus'un ilk kokain sevkiyatı bu hafta sokaklara ıktı. Görünüşe göre bu, eski arkadaşlarından bazılarını kızdırmış." dedi.

"Kim?" Aslında kimi kastettiğini tahmin ediyordum ama ismini duymam gerekiyordu. Duymak istemediğim bir isimdi.

"Ricky Grecian." Bakışları beni delip geçti; bu ismin benim için ne anlama geldiğini biliyordu.

Hızlıca başımı sallayarak onayladım. "Böyle olacağını tahmin etmiştim."

"Bu Storm için ne anlama geliyor?" Soruyu sordu ama Brisbane'deki herkes Ricky'nin her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir adam olduğunu biliyordu.

Yine de onu eğlendirdim. "Ricky, sikin yok olsun diye dilenecek kadar sikini burkar, çünkü onun özelliğı rakipleriyle bir süre oynamayı sevmesidir. Eninde sonunda seni ortadan kaldırmaya çalışır ama önce biraz eğlenmek ister." Bir süre durakladıktan sonra ekledim, "Ricky sadist bir pisliktir. Marcus bu işi halletti mi?"

Scott elini saçlarında gezdirdi, yüzündeki ifade açıkça öyle düşünmediğini gösteriyordu, ama cevap verdi: "O hallettiğini söylüyor ama ben şüpheliyim. Ve şu anda kulüpteki bölünme bize yardımcı olmayacak."

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" Griff başkan yardımcılığı görevini devralalı birkaç ay olmuştu ve kulübün yavaş yavaş dağılmaya başladığını izlemiştim. Marcus ve Griff'in başlangıçta sahip olduğu destek azalmaya başlamıştı.

darbe almaya başlamıştı. Bunun Marcus'un kulübü yönlendirme şekliyle ilgili olduğunu düşünüyordum; destek toplamak için birçok söz vermişti, ama gerçekte durum o kadar da pembe değildi.

Kahvesinden bir yudum içti ve cevap vermek için zamanını bekledi. "Daha fazla çocuk Marcus'un işleri yönetme şekliyle ilgili endişelerini bana ilettiler. Sorun, bunu ona söylemedikleri için Marcus'un hepsinin arkasında olduğunu ve Ricky ile işler ters gittiğinde de arkasında olacağını düşünmesi."

"Bu sorunu çözmelisin, hem de bir an önce."

Uzun bir nefes verdi. "Siktir, Blade, ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun lan? J ve Nash yardım ediyor ama üçümüzün bile, halletmemiz gereken diğer normal kulüp işleri varken işler yavaş ilerliyor."

"Sana söylüyorum, Ricky ile uğraşma. Diğer işlerini bir kenara bırak ve önce bunu hallet. Yoksa endişelenecek bir kulübün bile kalmayabilir."

Hayal kırıklığı içinde sessizce oturup birbirimize bakarken, ön kapıdan bir ses duyuldu. "Scott, bu lanet kedi neden hala senin evinde ve bana sorun çıkarıyor?"

Bir an sonra Nash'in mutfığa girdiğini gördüm. Selam vermek için çenesini kaldırdı, sonra Scott'a şaşkın bir bakış attı. "Kedinin nesi var?"

Scott omuz silkti. "Bilmem ki. Monty burayı komşunun evinden daha çok seviyor galiba. Lisa sürekli Harlow'u ziyarete geliyor, kedisi de peşinden geliyor herhalde. Senin onunla ne alıp veremediğin var?"

"Bana düşmüş! Beni her gördüğünde saldırmaya çalışıyor," diye mırıldandı Nash.

"Tanrı aşkına Nash, o sadece bir kedi. Kendine gel. Şu anda daha önemli sorunlarımız var," diye bağırdı Scott.

"Siktir git, pislik," diye mırıldandı Nash.

Ben araya girdim, "Lanet bir kedi hakkında konuşacak vaktim yok. Nash, geçen gün bahsettiğin Blue ile ilgili ipucu ne durumda?"

Cevap vermeden önce suratını astı. "Blue'nun şu anda Batı Avustralya'da yaşayan eski bir Storm üyesi olabileceğini düşünüyoruz. Yıllar önce kalp krizi geçirmiş ve memleketine dönmüş. Ama Marcus'la

daha sonra araları açılmış, bu yüzden Blue olmasa bile kim olduğunu biliyor olabilir diye düşünüyoruz."

"Araştıracak mısın?"

Nash başını salladı. "Evet, yarın yola çıkıyoruz."

"İyi. Bu bilmeceyi çözmenin zamanı çoktan geldi. Bu Blue her kimse, izlerini çok iyi saklıyor. Adamlarım birini ararken hiç boş dönmediler." Kahvemini kalanını içip mutfaktan çıkmaya başladım. Scott'a son bir kez baktım. "Ricky'ye dönersek: Marcus'un başlattığı olaydan daha azı için bile cinayet işlediğini biliyorum. Bu işi şansa bırakma."

Scott kısa bir baş sallamayla onayladı. "Senle irtibat halinde olacağım," diye söz verdi ve ben de onu ve Nash'i yalnız bıraktım. Arabama doğru yürürken, Ricky'nin görüntüleri zihnimde canlandı. Unutmak için elimden geleni yaptığım iğrenç, sapkın görüntüler. Ama onlar her zaman orada olacaktı, çünkü Ricky'nin pisliği ruhuma bulaşmıştı ve onu oradan silmek için ne kadar uğraşsam da, birlikte çok şey görmüş ve yaşamıştık, onu tamamen unutmam imkansızdı.

O gece yine Layla'nın barında buldum kendimi. Onun işini bir yıl kadar önce keşfetmiştim ve neredeyse her gece oraya gidiyordum. The Valley'de, bir ara sokakta gizlenmiş küçük bir bardı ve uzun bir günün ardından ihtiyacım olan sükuneti bana sağlıyordu. Personel de beni rahat bırakıyordu, bu da barın son cazibesiydi. Dün geceye kadar, onlarla neredeyse hiç konuşmamıştım. İçeri girdiğimde, bir cuma gecesi için ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Layla'nın bankada parası yoksa bu onun için iyi değildi.

Barın arkasında duruyordu ve beni görünce başıyla selam verdi. Ona doğru yürürken, her zamanki köşeme oturmamı işaret etti. Ücretsiz içki teklifini yerine getireceğini düşünerek dediğini yaptım.

Birkaç dakika sonra, masaya bir viski koydu ve karşımdaki koltuğa oturdu. İçkimin yarısını bir dikişte içtikten sonra ona dikkatimi verdim. Lanet olsun, gerçekten çok güzeldi. Uzun, dalgalı, koyu renk saçları yüzünü çerçeveliyordu ve bir erkeğin tutunabileceği kıvrımlar vücudunu dolduruyordu. Dar kot pantolon ve dar bir tişört giymişti. Tişört göğüslerini sararak dikkatimi dağıttı.

"Bugün burada çok para harcayanlar vardı," dedi, gözlerini benden ayırmadan.

"İyi duydum."

"Senin bu konuda bir şey bilebileceğini düşündüm." "Nasıl yani?"

"Böyle müşterilerimiz pek olmaz, ama içlerinden biri Blade adını söylediğinde, onları senin gönderdiğini düşündüm. Onlara sordum ve lanet olsun, senin için çalıştıklarını söylediler."

Onun sinirlenmesi beni şaşırttı. "Bazı adamlarıma senin barından bahsetmiştim. İşten sonra dinlenmek için sakın bir yer arayanlara ilginç gelebilir diye düşünmüştüm."

"Buraya gelmeleri için de para verdin mi?"

Omuz silktim. "Bonusları vardı."

"Siktir," diye mırıldandı, gözleri bana öfkeyle parladı.

İçkimin kalanını bir dikişte içtim. "Sorun ne, Layla? Senin müşterilere ihtiyacın var, benim adamların da içecek bir yere. Herkes kazanıyor," dedim, hâlâ sorunu anlamamıştım.

"İnsanlara borçlu kalmayı sevmem, Blade, ve şimdi sana iki şey için borçluyum." "İlk borcun ödendi say."

Kaşlarını çattı. "Nasıl?"

Boş bardağımı kaldırdım. "Bana içki ısmarladın." "Evet, sanki bu borcumu kapatır."

"İstersen bir tane daha al, ama ondan sonra ödeşmiş oluruz."

Sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Artık benim için hiçbir şey yapma, tamam mı? Kendime bakabilirim."

Bara doğru yürürken onu izledim, kalçaları bir yandan diğer yana sallanıyordu ve sikim sertleşmeye başladı. Siktir, bu kadın başka bir şeydi. İçindeki bu mücadele nereden geliyordu? Hayatında çok zor şeyler yaşamış olmalıydı ki bu kadar sert ve bağımsız olabilmişti.

Başka bir içkiyle geri döndüğünde, onu önüme koydu ve hemen gitmek için döndü. Elimi uzattım ve bileğini tutup onu durdurdum. Bana sorgulayan bir bakış attı ve ben "Kal" diye mırıldandım. Neden bilmiyorum, ama onunla oturup konuşma isteği beni ele geçirmişti. Uzun zamandır böyle bir istek duymamıştım. Ashley'den beri.

Bana birkaç saniye baktı.

Evet, ben de benimle oturmak isterdim.

"Kimsin sen?" diye sordu otururken. Gözlerinde meydan okuma vardı. Mario'yu geri çekilmeye ikna edebildiğime göre, benim şüpheli çevrelerde dolaştığımı anlamış olmalıydı.

"Adımı biliyorsun. Bilmen gereken tek şey bu." Lanet olsun, ev temizlikçim bile benim sadece bir inşaat şirketinin sahibi olduğumu sanıyordu. Kimseye işime karışmaması için gereksiz bilgiler vermezdi.

"Gerçek adın ne? Annenin sana Blade adını verdiğini sanmıyorum."

Onun hakkında bildiklerimi kafamda sıralarken sessiz kaldım. Dürüstlük ve güvenilirlik, onun bir insanda aradığı özelliklerin başında geliyordu. Muhtemelen bu özelliklere sahip olduğunu düşündüm.

Ah, siktir et.

"Donovan." Bardağı dudaklarıma götürdüm ve boğazımı yakan viskiyi yuttum. Kimse benden bu ismi alamazdı.

"Hangi Donovan?" Gözleri bana daha da meydan okurcasına baktı. Ve bunu sevmediğimi söyleyemem.

"Brookes."

Kollarını önünde kavuşturdu ve sandalyeye geri yaslandı. "Bu senin için ne kadar zordu, Donovan?"

İçkimin kalanını içtim ve boş bardağı masaya vurdum. O hiç kıpırdamadı, sadece bana sert bakışlarını sürdürdü. Biraz öne eğildim ve sesimi alçaltarak konuştum. "Açık konuşalım, kimse o ismi öğrenemez. Sakın kimseye söyleme."

"Bana bir daha iyilik yapma."

"Tanrım, çok sert pazarlık yapıyorsun kadın." "Dediğim gibi, kimseye borçlu kalmayı sevmem."

"Yani bana, buraya gelip seni birinin tehdit ettiğini görürsem, o pisliğin olmasını izlemem gerektiğini mi söylüyorsun?" Bu aslında bir soru değildi ve o da bunu biliyordu.

Hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim, "Çünkü sana şimdiden söylüyorum, böyle bir şey olmayacak. Asla."

"Peki. Böyle bir şey olursa, ne istersen yap."

"Tanrıya şükür bu konuda anlaşıldık," diye mırıldandım. Onun meydan okuyan tavrı beni ikiye bölmüştü. Bir an hoşuma gitmişti, bir an sonra ise sinirimi bozmuştu.

"Kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Ben söyledim. Ama sen kim olduğunu söylemedin."

Dudaklarını büzerek, "Layla Reed, ve hayır, aradığım Şeyi bildiğin halde bana söylemedin," dedi.

"Mario'yu nasıl tanıdığımı ve onu nasıl uzak tutabileceğimi bilmek istiyorsun."

Ellerini havaya kaldırdı. "Evet!"

Kafamı salladım. "Bu, tanıdığım çoğu insanla paylaŐmadığım bir bilgi, hele ki yeni tanıştığım bir kadınla."

"Yani, senin hakkında d Ő nd klerimin doğru olduğunu varsayabilirim."

"Ne düŐünürsen düŐün, Layla. Çoğu insan öyle yapar."

"Genelde insanları bu kadar uzun süre düşünmem, Donovan, ama sen ilgimi çektin."

Gerçek adımı kullanması beni sekiz yıl öncesine geri götürdü. Ashley bana hep öyle seslenirdi.

Ani bir hareketle ayağa kalktım. "  kiler için teŐekk rl r."

Bana baktı. "Mario'yu hallettiğin için teŐekk rl r." "Rica ederim," diye mırıldandım ve ona uzun, son bir bakış attım.

Layla Reed tehlikeli olabilirdi. Bu bilginin tadını çıkardım çünkü tehlike beni her zaman çekmişti. Geri dönecektim, ama bu gece geçmişin hayaletleri beni rahatsız ediyordu ve bununla başa çıkmak için yalnız kalmam gerekiyordu.

Beşinci Bölüm

Layla

Kuzenim Annie sefalet içinde yaşıyordu ve ona yardım etmeye ne kadar çalışsam da, kendisi yardım etmiyordu. Dokuz yıl önce onun şok edici sırrını öğrendiğim o kader gününden beri, hayatında değişiklik yapması için çabalıyorduk. Lanet olsun, onun için yaptığım onca şeyin yanı sıra bir de suç işlemiştim, ama o hala kafasını kışından çıkaramıyordu.

Mutfağında durmuş, her yere dağılmış kirli tabakları ve çöpleri inceleyordum. Annie masada oturmuş, başını ellerinin arasına almış ağlıyordu. Hayatının çaresizliği etrafımızı sarmış, kaçma isteği tüylerimi diken diken ediyordu. Ama Annie'nin bana ihtiyacı vardı, bu yüzden kaldım.

"Çay ister misin?" diye sordum. Çay her zaman kendimi daha iyi hissettirirdi.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü bana baktı ve başını salladı. "Evet," diye cevapladı, hıçkırıklar arasında.

Çay yapabilmek için bulaşıkları yıkamalı ve yer açmalıydım. Bu beni sinirlendirdi ve çayı önüne koyarken gereğinden fazla sert davrandım. Çay fincanın kenarından döküldü ve Annie özür dilercesine bana baktı. Ne kadar öfkeli olduğumu biliyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, gözlerini benden kaçırarak.

Onunla masaya oturdum ve iç geçirdim. "Annie, seni sevdiğimi biliyorsun. Senin için bir adamı neredeyse öldürüyordu, seni evime aldım, üniversite masraflarını ödedim... Daha iyi bir hayatın olması için elimden gelen her şeyi yaptım, neden bunu yüzüme vurup hayatındaki boktan şeyleri kabul etmeye devam ediyorsun?" Sesim yükseldi, daha sertleşti. "Erkek arkadaşın seni sevmeyen bir pislik ve sana ayakkabısındaki pislikmişsin gibi davranıyor. Senin için *hiçbir şey* yapmıyor ve her şeyi senin yapmanı bekliyor. Lanet olsun, buraya bak. İğrenç. Onunla birlikte olmadan önce hayatın daha iyiydi, şimdi ise çok geriye gittin. Bunu görmek kalbimi parçalıyor."

Gözlerini bana dikip, ağlamaya başlamadan önce söylediğim her şeyi dinledi. Vücudu hıçkırıklarla sarsıldı ve ben tek kelime etmeden ağlamasına izin verdim. Çok zor bir şeydi. Sonunda, "Benim hatam. Onunla seks yapmak istemiyorum... Yapamıyorum..."

... ve bu onu üzüyor..." Sesi daha fazla gözyaşı dökülürken kesildi.

Öfkeyle yüzüm kızardı ve omuzlarım gerildi. *Bu ne cüret!* "Annie, bana bak," dedim.

Dediğimi yapmadı, ben de daha yüksek sesle tekrarladım, "Annie, bana bak!"

Koltuğunda sıçradı ve hızla bakışlarını bana çevirdi. Orada gördüğüm umutsuzluk, erkek arkadaşının hayalarını koparmak istememe neden oldu. Sesimi yumuşattım. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Baban seni mahvetti, Annie, seks konusunda ciddi sorunlar yaşayacak kadar. Bu senin suçun değil. Seni seven ve gerçekten önemseyen bir erkek arkadaşın olsaydı, sana bu konuda yardımcı olurdu. Onun seni aldatmayı ve duygusal olarak istismar etmeyi seçmesi senin suçun değil. Anlıyor musun?"

Bana baktı. Neredeyse boş bir bakıştı. Yavaşça başını salladığında, bunu içten söylemediğini anladım. Annie'nin özgüveni yoktu.

Siktir.

Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. Ona bakarak, "Gidiyoruz," dedim.

Gözleri çılgına döndü ve deli gibi başını salladı. "Hayır... Gideme... Nereye gideceğim?" Gözyaşları tekrar akmaya başladı ve ben ona yaklaşıp elimi omzuna koydum.

Onun göz hizasına gelmek için çömeldi. "Annie," dedim nazik bir sesle, "benimle kalabilirsin. Sana bakacağım ve ayağa kalkmana yardım edeceğim." Onu yıllar önce yanıma almam gerekirdi, ama ben hep onun bağımsızlığını kazanmasına odaklanmıştım. Asıl odaklanmam gereken şey, onu tek başına dünyaya salmadan önce zihnini düzeltmekti. Bu sefer öyle yapacaktım. Onu bunaltan sorunları çözmek için bir psikologa görünmesi gerekiyordu.

İkna olmuş gibi görünmüyordu, ama yine de ayağa kalktı ve başını salladı. "Tamam."

Hızlıca bir çanta hazırladım ve içine birkaç giysi koydum. Fikrini değiştirmesinden korkuyordum, bu yüzden onu oradan çıkarmak için acele ettim. Yirmi beş yaşında bir kadın için çok az eşyası vardı, bu yüzden çok zaman almadı.

uzun. On beş dakika sonra, onu arabama bindirip yarım saatlik yolu eve döndüm. Annie yanımda oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu, tek kelime etmiyordu. Bu planı kabul edip erkek arkadaşının yanına dönmemesi için dua ettim.

Barın üstünde oturuyordum. Altı aydır burayı evim sayıyordum. Buraya taşınma kararı, kiraladığım ev satıldığında ve gidecek hiçbir yerim kalmadığında çaresizlikten verilmişti. Burası kalıcı evim olsun diye taşınmamıştım, zamanla öyle olmuştu. Ama burayı seviyordum ve yakın zamanda taşınmayı düşünmüyordum.

Annie ve ben oraya vardığımızda saat üçtü. Jess çalışıyordu ve Annie'nin arkasından geldiğini görünce bana hüzünlü bir gülümseme attı. Annie'nin hikâyesini biliyordu ve yıllardır ona yardım etmek için çabaladığımı da biliyordu. "Merhaba Annie," diye seslendi nazik bir sesle.

"Merhaba Jess," diye cevapladı Annie, o kadar yumuşak bir sesle ki Jess'in duyduğunu sanmadım. "Yukarıda görüşürüz tatlım," dedim Annie'ye. "Sen eşyalarını yerleştir yerine koy, ben de birkaç dakika sonra gelirim."

"Tamam," diye mırıldandı, bana küçük bir gülümseme attı ve yukarı çıktı.

Ağır bir kalple Jess'in bulunduğu bara doğru yürüdüm.

"Taşınıyor mu?" diye sordu Jess.

"Evet. Erkek arkadaşı pisliğin teki, onu aldatıyor ve ona çok kötü davranıyor. Ona bir psikolog bulup kafasını toparlaması lazım."

"Layla, çok fazla sorumluluk alıyorsun. O artık yetişkin bir kadın. Belki de artık senin her zaman yardımına koşup sorunlarını çözmene güvenmek yerine, kendi başının çaresine bakmanın zamanı gelmiştir."

Bir tabureye oturdum ve dirseklerimi bara dayadım. Uzun bir nefes vererek, "Ne demek istediğini anlıyorum, ama ona bunu yapması için gerekli araçları hiç vermedim. Ve Tanrı biliyor ki, ailesi de vermedi, bu yüzden neredeyse bir çocuk gibi, nasıl yetişkin olunacağını bilmeden hayatında amaçsızca sürükleniyor. Bence bir profesyonelle çalışırsak, Annie sonunda kendine güvenini ve ilerlemek için ihtiyaç duyduğu becerileri kazanabilir, anlıyor musun?"

Jess söylediklerimi düşündü. "Belki. Ama söz ver, bunu yaparsan ve zaman ayırırsan, işe yaramazsa, kendini bu acıya maruz bırakmayı bırakmalısın. Annie burada sadece kendine zarar vermiyor."

İyi niyetli olduğunu biliyordum, ama hayatında Annie'nin bana ihtiyacı olduğu gibi ona ihtiyacı olan kimse yoktu, bu yüzden kuzenimden neden vazgeçemeyeceğimi anlayamıyordu. "Söz veremem Jess."

Birkaç saniye sessiz kaldık. Sonra dedi ki, "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı?"

Gülümsedim. Jess birkaç yıldır burada çalışıyordu ve iyi arkadaş olmuştuk. Aynı yaştaydık, yirmi yedi, ama benim Annie dışında ailem yoktu, o ise sevgi dolu anne babası ve beş kardeşi vardı. Kimsenim olmadığını öğrenince beni kanatları altına almış ve ailesiyle tanıştırmıştı. Beni sıcak karşıladılar ve ailelerinin onursal üyesi yaptılar. Yaptığım seçimlere katılmasa bile her zaman yanımda olmuştu. "Teşekkür ederim," dedim.

"Her zaman."

Tabureden atladım. "Yukarı çıkıp ona bir bakayım. Bana ihtiyacın olursa ara."

O da başını salladı. "Tamam. Damian ne zaman geliyor?" "Yedi, sen aramazsan beşte aşağıda olacağım."

"Tamam patron," dedi ve ellerini sallayarak beni bırakmamı işaret etti.

Yavaşça merdivenleri çıktım. Annie ile uğraşmak yorucu bir işti ve hiçbir zaman bundan şikayetçi olmasam da, pek de hoşuma gitmiyordu. Onu yedek yatak odasında, yatağa kıvrılmış, uyurken buldum, bu yüzden onu bırakıp bara geri döndüm.

Jess beni görünce kaşlarını çatı. "Neden yukarıda değilsin?" "O uyuyor, ben de sana barı hazırlamana yardım edeyim dedim

"

"Teşekkürler."

Bara malzeme koymasına yardım etmeye başladım ve o bana, "Dale'den haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır." Onu düşündüğümde midemde öfke doldu.

Eğer geri gelirse, kendi tepkimi görmek istemem.

"Sence temelli gitti mi?"

Elimdeki şişeyi yere bıraktım ve onun sorusunu düşündüm. "Hiç şaşırmam. Çok fazla borcu var ve ona borç verebilecek

ona borç verebilecek birini tanımıyorsun. Ben onun yerinde olsam geri gelmezdim."

"Evet, gelirdin," dedi, sanki çok doğal bir şey gibi. "Sen, onun sana yaptıklarını yapacak kadar iyi bir insansın."

"Evet, ama bir bahisçi bana o kadar borcu olsaydı, ben kaçırdım."

"Layla, kaçmazdın. Sen, biz diğerleri seçeneklerin tükendiğini düşündüğümüzde işleri halleden ve bir yol bulan türden bir kadınsın. Ama bu konuşma zaten zaman kaybı, çünkü sen başından beri kendini böyle bir belaya sokmazdın. Ve kesinlikle arkadaşından çalmazdın."

"Evet, öyle. Bir arkadaşımın hırsızlık yapmam, haklısın." Gözleri sanki bir şey hatırlamış gibi parladı. "O adamdan haber aldın mı? Hani, geçen gece sana yardım eden adam. Şu

Kol pornosu adam."

"Ne?" *Kol pornosu* mu? Jess bazen gerçekten tuhaf şeyler söylüyordu.

Sırtıttı. "Onun lanet kollarını gördün mü? Porno izlemek gibi, bebeğim. Görür görmez tahrik olursun, garantili."

Gülmek zorunda kaldım. "Öyle de bakılabilir tabii. Evet, gördüm."

"Ve?" Genelde kafasında planlar kurduğunda ortaya çıkan heyecanlı enerjisi vardı.

Elimi kalçama koydum ve ona sert bir bakış attım. "Ve ne?"

"Tanrım, Layla! Erkeklerin senden hoşlandığını fark etmiyor musun?" diye sordu bana, sinirli bir şekilde.

"Bana ilgi duymuyor," diye mırıldandım, karnımdaki heyecanı görmezden gelmeye çalışarak. Ondan hoşlanmış olabilirim, ama onunla ilişkiye girmek kötü bir fikir olabilirdi. Karıştığı işler, benim yakınında olmak isteyeceğim türden değildi.

Jess yüzünü buruşturdu. "İlgi duyuyor. Göreceksin."

Evet, bakarsınız, ama ben bir ilişki kurmak gibi bir niyetim yoktu.

Şey, belki seks. Zararı olmaz, değil mi?

O gece, gece yarısı sularında barın ön kapısından içeri girdiğinde, karnım yine kıpır kıpır oldu. Onu gördüğüm anda.

Tanrım.

Barda durup bana doğru yürüyen onu izledim. Her zamanki kıyafetini giymişti: kot pantolon, siyah tişört ve ağır botlar. Kolları altından görünen dövmeleleri kaslarını daha da belirginleştiriyordu.

Ve beni tahrik ediyordu.

"İyi misin?" diye sordu, barda karşılaştığımızda. Yüzünde endişe belirmişti ve ben de endişelenmem gerekip gerekmediğini düşündüm.

"Evet, neden?"

"Sadece soruyorum. Mario'yu gördün mü, haberin var mı?" "Hayır," diye cevapladım ve ekledim, "Görmem mi gerekirdi?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. Saçları çok fazla değildi; kafasına oldukça yakın kesilmişti. Ben kel erkeklerden hoşlandığım için bu çok hoşuma gitmişti. Derin bir nefes vererek, "Üzgünüm, seni endişelendirmek istemedim. Uzun ve zor bir gün geçirdim, Mario'nun anlaşmamızı yerine getirip getirmediğini kontrol etmek istedim" dedi.

Rahatladım ve viskiyi çıkarıp ona bir içki doldurdum. İhtiyacı var gibi görünüyordu. "Yumruklarını kullanmak için bir bahane mi arıyorsun?"

Kaşları kalktı. "O kadar kolay okunur muyum?"

Viskiyi barın üzerinde kaydurdum, gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Birazcık."

İçkisini aldı ve benimle göz teması kurarak bir an öylece tuttu. İstesem bile bakışlarımı ondan ayıramıyordum. O da öyle görünüyordu. Sonunda viskiyi içti, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Bardağı bara koyarak mırıldandı, "Tehlikeli olduğumu biliyordum."

Söyledikleri hiç mantıklı gelmedi, ama ne demek istediğini sormadan, "Bir yere oturacağım. İçkileri getirir misin?" dedi.

"Tabii."

O uzaklaşırken onu izledim.

O sözleriyle ne demek istedi?

Bunu düşünmeye vaktim olmadı çünkü Annie bara indi ve dikkatimi dağıttı. Yine ağlamıştı ve içim bir endişeyle doldu.

O pislik onunla görüşmüş müydü?

Elimi nazikçe koluna koydum. "Ne oldu?"

"Beni aradı ve eve gelmememi söyledi."

Hıçkırarak

konuştu.

Hayal kırıklığımla bastırıp sesimi kontrol ederek sinirimi dışa vurmamaya çalıştım. "Annie, geri dönmek *istemiyorsun*. Hatırladın mı?"

O başını salladı.

"Evet, ama zor. Uzun yıllar

birlikteydik ve sen dışında sahip olduğum tek şey oydu."

Elimi uzattım. "Telefonunu ver." "Ne?"

"Telefonunu ver de seni arayıp kafanı karıştıramasın."

Kararsız bir şekilde bana baktı. Annie'nin sorunu, istersem onu tamamen kontrol edebilmemdi ve yaptığım şeyden nefret etsem de, her şey bittiğinde en iyisi bu olacaktı.

Parmaklarımla şakladım ve "Şimdi" dedim.

Hızla arka kot cebine uzandı, telefonunu çıkardı ve bana verdi. Bir süreliğine onu kontrol etmem, kendi çıkarlarını düşünen bir pislikten daha iyiydi.

"Güzel," dedim ve telefonunu cebime koyarak, "Şimdi yatmana istiyorum, çünkü yarın işe başlıyorsun."

O sertleşti. "Çalışmak mı?"

"Evet, benimle kaldığın sürece burada çalışabilirsin."

"Barda çalışmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Paniklemiş yüzü bana bakıyordu.

Endişesini görmezden geldim. "Her şey yoluna girecek. Bilmen gereken her şeyi sana gösteririm. Söz veriyorum."

Biraz rahatladı. Ne zaman bir söz versem, her zaman tutardım ve o da bunu biliyordu. "Tamam, Layla."

Yukarı çıkmasını bekledikten sonra başımı sallayıp sinirli bir nefes verdim.

Tanrım,

yardım et.

"Layla."

Jess'in beni izlediğini fark ettim. "O iyi mi? Eğer yukarı çıkıp onunla oturmak istersen, biz burada idare ederiz."

Başımı salladım. "Teşekkürler, ama bence tek başına idare eder."

Jess'in dikkati arkamdaki bir şeye kaydı ve arkama baktığımda Donovan'a baktığını gördüm. *Blade*. Onun ismini daha çok sevmiştim.

Bakışları beni delip geçti, şehvetimi uyandırdı. "Oh, lanet olsun," diye mırıldandım, şehvet içimi kaplarken.

"Ne?" diye sordu Jess.

"Onun içkilerini getirip götürmem gerekiyordu."

O sırttı. "O zaman sen de işine bak." Onun inceliğine inledim. "Seni göndermeliyim."

"Olmaz, yapamam. Zaten çok işim var. Bay Arm Porn'la sen ilgilen." İşine dönmek için yanımdan geçerken sırtıma devam etti.

"Bunu unutmayacağım," diye mırıldandım, onun viskisini doldururken.

Birkaç saniye sonra içkisini önüne koyduğumda, "Kızıl saçlı kim?" diye sordu.

Bir an kafam karıştı ve kaşlarımı çattım. "Kim?"

Çenesini bara doğru salladı. "Az önce konuştuğun küçük kızıl saçlı kız."

Annie.

"O benim kuzenim." Gözlerimi ona dikerek baktım.

"Neden?" Omuzlarını silkti. "Tüm oyuncuların kim olduğunu bilmek isterim." "Tüm oyuncuların kim olduğunu mu? Ne diyorsun sen?"

"Layla, başın ciddi belada. İlgili herkesi gözlüyorum, yeni bir yüz gördüğümde kimle uğraştığımızı bilmek istiyorum."

Ciddi misin?

Yedek koltuğu çekip oturdum ve ona dik dik baktım. "Sana kiminle uğraştığımızı söyleyeyim, Donovan. Adı Annie ve o benim kuzenim. Onu, işe yaramaz pislik erkek arkadaşından uzaklaştırmak için yanıma aldım. Annie çok tatlı bir kız, ama babasının ona yaptığı kötülükler yüzünden hayatında zorluklar yaşıyor. Mario ile hiçbir ilgisi yok, onu merak etmeyi bırakabilirsin. Annie bir sineği bile incitmez." Nabzım hızlandı, kalbim göğsümde çarparak vücudumda dolaşıyordu. Annie'yi bu işe karıştırmak istemiyordum.

Koltukta öne doğru eğildi ve başını biraz eğerek bakışlarını benimkilere yaklaştırdı. "Onun yapacağını sanmıyorum. Daha çok

Mario buraya geri gelirse onu koklayacağından endişeleniyorum. Seni ona karşı kullanmasından korkuyorum. Herkes onun savunmasız olduğunu görebilir."

Kahretsin.

Sandalyeye çöktüm, vücudum normal haline döndü. *Bazı günler sanki tüm pislikler üstüme üstüme yığılıyor ve bundan kurtulmanın hiçbir yolu yokmuş gibi hissediyordum.* "Hayat seni hiç zorlar mı?" diye sordum. O her zaman kendini çok kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu.

Bana baktı. Ama onu anlayamadım. Aklından ne geçtiğini anlayamadım. Sonunda itiraf etti: "Bazı günler, evet." Ve gardını biraz indirdi. Yüzündeki sert çizgiler yumuşadı ve elini yüzüne sürerken yorgunluğunu fark ettim.

"Sadece bazı günler mi?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Belki de daha sık."

"Bilmiyorum, Donovan... Hayatım iyi gidiyor diye düşündüğüm her an, bir şey olur ve her şeyi mahveder. İki adım ileri, üç adım geri giderim bazı günler."

"Elmaslar baskı altında oluşur," diye mırıldandı, gözleri gözlerime kilitliydi ve ben onun sözlerini sindirirken bir an nefesimi tuttum. Kimse bana hiç böyle bir iltifat etmemişti ve ne anlam vermem gerektiğini bilemedim.

Ne diyeceğimi düşünürken, o devam etti: "Artık kimse bana Donovan demiyor. Senin dudaklarından çıkması hoşuma gidiyor." Gözleri hala benim üzerimdeyken, viskisinden biraz daha içti.

Tanrım, o bambaşka biriydi. Onun gibi bir adamla hiç tanışmamıştım. Bir yandan ondan uzak durmak isterken, bir yandan da onu istememe neden olan bir adam. Sadece sözleriyle iç çamaşırlarımı ateşe verecek kadar etkileyici bir adam.

"Blade'den daha çok beğendim. Bu ismi nasıl aldın?" diye sordum.

İçkisini bitirdi ve bardağı dikkatlice masaya koyduktan sonra bana baktı.

"O hikayeyi sana anlatmasam daha iyi olur." Bana bakışları vücudumu titretti.

O hikayeyi gerçekten öğrenmek

istiyordum. "Deneyin," diye

meydan okudum.

Gözleri benimkileri aradı, ne aradığını bilmiyordum.

"Artık beni pek bir şey şaşırtmıyor, Donovan," diye ekledim.

"Öyle mi? Beni şaşırtan şeylere sen şaşırsın." "Ne gibi?"

"Mesela, bir yıldır bir barda içki içtiğimi ve bana içki servisi yapan kadının sekiz yıldır tanıştığım en büyüleyici kadın olduğunu hiç bilmediğimi keşfetmek gibi."

Göremedim ama eminim gözlerim yuvalarından fırlamıştı. Tek kelime etmedim. Çoğunlukla ağzım yapışmış gibi hissettiğim için, ama aynı zamanda ne diyeceğimi bilmediğim için de.

Dudakları seğirdi, tam bir gülümsemeye dönüşmedi, ama gerçekten gülümseyeydi nasıl görüneceğini tahmin edebildim. Donovan Brookes gülümsediğinde, yüzünün şimdiye kadar bir erkekte gördüğüm en güzel yüz haline geleceğinden hiç şüphem yoktu.

"Şaşırdın mı?" diye sordu ve sesindeki şakacı tonuyla beni yine şaşırttı. Çok hafifti, ama ben fark ettim.

"İki kez. Bir daha yapma, yoksa sandalyeden düşebilirim," diye şaka yaptım. Onun da bu oyuna katılıp katılmayacağını görmek ilginç olurdu. Onun içinde böyle bir şey olup olmadığından emin değildim.

Küçük gülümsemesi yüzüne yayıldı ve haklıydım. Donovan, hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. İçimden de aynı şeyi hissettim ve arzu beni sardı.

Tanrım, bu nereye gidiyordu?

"Not aldım," diye mırıldandı.

Onun gülümsemesine karşılık verdim. "İyi." Sandalyeyi geri çekip ayağa kalktım. "İşe dönmeliyim," dedim, ama bu yapmak istediğim en son şeydi.

Beni durdurmak için bileğimi tuttu. Sıkı tutuşu, ellerinin beni tuttuğunu hayal ettiğimde içimi ürpertti. "Annie'nin erkek arkadaşıyla konuşmamı ister misin? Ona bir ders verip, ona daha fazla acı çektirmemesini sağlarım."

Ne istediğini biliyordum ve o pisliğin Donovan tarafından *halledilmesi* fikri hoşuma gitse de, ben de orada olmak istiyordum çünkü ona söyleyeceklerim vardı. "Seninle gelebilir miyim?"

Bir an sessiz kaldı ve kafasında neler döndüğünü tahmin edebiliyordum. Düşünceleri ona bir an bile huzur vermiyordu. "Tamam, ama işler ters giderse dediğimi yap."

Hakkımda bilmesi gereken çok şey vardı. Bunu görmezden gelip sordum:

"Ne zaman?"

"Yarın. Saat üç gibi uğrarım ve seni alır mıyım?"

"Tabii."

Haydi bakalım. Heyecanımın Annie'nin erkek arkadaşına haddini bildirmekten mi, yoksa Donovan'la vakit geçirmekten mi kaynaklandığından emin değildim.

Altıncı Bölüm

Blade

Banyo dolabına tutunup aynaya baktım. Saat sabahın üçüydü ve yine lanet olası bir rüya yüzünden uyanmıştım. Ve yine ter içinde kalmıştım.

Siktir.

Duşu açtım ve içeri girdim. Keşke kötü anıları da vücudumdaki ter kadar kolay silebilseydim. *Bullet'ı öldürmek neden bana huzur vermedi?* Çünkü kesinlikle vermedi.

Gece, e-postalarımı, telefon görüşmelerimi ve Merrick ve çocuklarımla olan toplantılarımı hallederken yerini sabaha bıraktı. Bugün olağan dışı bir şey olmadı. Saat üç oldu ve yorgunluk beni çağırıyordu. Ama Layla'nın barının ön kapısından içeri adımımı attığımda, kendimi coşkulu hissettim. Onu göreceğim ve gerekirse birinin canına okuyacağım düşünceleri, yeni bulduğum enerjiyi besledi.

Perşembe öğleden sonrası sakın bir zamandı. Saydığım kadarıyla sadece on müşteri vardı. Layla'nın durduğu bara doğru yavaşça ilerledim. Yerden bir şey almak için eğildiğinde kıcı tamamen ortada kalmıştı. *Lanet olsun, kıvrımları çok seksi.* O aradığı şeyi alıp doğrulana kadar gözlerim ondan ayrılmadı. O da yerinde dönüp bana bakarken yakaladı.

"Siktir, her zaman insanlara böyle gizlice yaklaşır mısın?" diye sordu, elini göğsüne götürerek ve gözlerini kocaman açarak.

"Üzgünüm, seni korkutmak istemedim," diye özür diledim.

Sakinleşti ve özrümü eliyle reddetti. "Hayır, sorun değil, kendi dünyamda dalmıştım, sonra sesini duydum. Beni korkutmadın, sadece biraz irkildim."

Onu, çantasının olduğu barın sonuna kadar takip ettim. "Hazır mısın?" Çantasını deli gibi karıştırmasını izledim. Kadınların çantalarında ne sakladıklarını hiç anlamıyordum.

"Evet, kızlara çıkacağımı söyleyeyim. Hemen dönerim." antasını omzuna attı ve bir kapıdan gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra geri geldi ve ben de onu dışarıya kadar takip ettim.

Durdu ve benim arabamın hangisi olduğunu bilmek istediğini anladım.

"Siyah Jaguar," dedim, arabayı işaret ederek.

Kafasını hafifçe eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Rengi olmasa da hangi araba olduğunu anlayabilirdim."

Sokağı gözden geçirdim. Haklıydı, başka Jaguar yoktu. Yine de onun sözünü duymazdan geldim ve kapıyı açtım. Bu da bana bir kaç kaldırma daha kazandırdı. "Ne?" diye sordum.

Bana bakmadan koltuğa kaydı. "Artık erkekler kadınlara kapı amıyor."

"Daha çok yapılmalı," dedim.

"Katılıyorum."

O emniyet kemerini taktıktan sonra, kapısını kapattım ve kendi tarafıma geçtim. Bugün nereye gideceğimizi bilmiyordum, ama yakın bir yere gitmemizi umuyordum. Benim için, onunla yalnız kalacağımız süre ne kadar uzun olursa o kadar iyiydi.

Birkaç dakika sonra, kaldırımdan ayrıldım ve o konuşana kadar sessiz kaldık. "İnsanlar neden arabaya bu kadar para harcarlar diye hep merak etmişimdir. Hala tam olarak anlamıyorum, ama bu araba gerçekten çok rahat."

Onun dürüstlüğü bana ferahlatıcı geldi. Ona bakarak sordum, "Zengin bir ailede mi büyüdün?"

"Evet."

"Ama arabalara harcamıyorlardı, değil mi?"

"Harcadılar. Çok paraları vardı ve istedikleri ya da benim istediğimi düşündükleri her şeyi satın alırlardı." Bir süre durakladıktan sonra yumuşak bir sesle ekledi: "Tanıyabileceğin en mutsuz insanlardık. Bize bunu para yaptı."

"Bu yüzden insanların arabalara bu kadar para harcadığını merak ediyorsun." "Aynen yle. Ailem paralarını harcadıkları gibi zamanlarını da harcasaydı

mutluluk benim ikinci adım olurdu." Koltuğunda kıpırdadı ve ona baktığımda beni izlediğini gördüm. "Peki ya sen, Donovan? Çocukken paran var mıydı?"

"Hayır. Annem bana temel ihtiyaçlarımı sağlamak için çok çalıştı, başka bir şey yapmaya hiç gücü yetmedi."

"Yani, sadece sen ve annen miydiniz?"

"Evet."

"Peki baban? O neredeydi?"

Genelde Marcus hakkında konuşmaya zorlanmaktan nefret ederdim, bu yüzden onun sorusuna cevap verdiğimi fark edince çok şaşırdım. "Marcus başka bir kadınla evliydi ve başka bir ailesi vardı. Canı istediğinde bizi ziyaret ederdi ve anneme neredeyse hiç para vermezdi."

Sessizce yanımda oturdu. Birkaç dakika sonra hala bir şey söylemeyince, ona dönüp baktım. Beni anlamadığım bir bakışla süzüyordu. Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Sana alınma, çünkü bana iyi birine benziyorsun, ama lanet olsun, erkekler bazen pislik olabiliyor."

Başımı salladım ve "Evet" diye mırıldandım.

Keşke yarısını bile bilseydi.

Birbirimizden uzaklaştık ve yolculuğun geri kalanında kendi düşüncelerimize daldık. Rahat bir sessizlik vardı. Layla inatçı ve tartışmacı olabilirdi, ama onunla birlikte olmak kolaydı. Yarım saatlik yolculuk çabucak geçti ve beni iyi bildiğim berbat bir banliyödeki harap eve yönlendirdiğinde, içimden küfrettim.

Geçmiş her zaman geri gelip insanı ısırır.

Motoru durdurup Layla'ya baktım. "Ben içeri girip bu işi hallederken sen burada bekler misin?"

"Hayatta olmaz. Sana burada olmak istediğimi söyledim. Benim de ona söylemek istediğim şeyler var."

Direksiyonu sıkıca kavradım. Neden şimdi direnmeye karar verdi ki? "Layla, sana söyledim, işler ters giderse dediğimi yapman gerekiyor."

"Henüz işler kötüye gitmedi."

"Evet, ama gitmek üzere."

Gözlerini bana dikti. "Neden? Ne yapacaksın?"

Kafamı salladım. "Benim yapacağım bir şey yok. Gary'nin yapacağı bir şey var." Gary kontrol edilemez biriydi. Buraya gelmeme nasıl tepki vereceğini kim bilir?

Sözlerimi sindirmesini izledim ve az sözle ne demek istediğimi tam olarak anladığı anı gördüm. "Kahretsin! Gary'yi tanıyorsun."

"Evet."

"Ben de biliyorum ve o lanet olası bir pislik, onunla konuşmam lazım, bu yüzden işler *gerçekten* sarpa sarmadan ben de geliyorum," dedi ve arabadan çıktı.

Siktir.

Ben de arabadan indim ve ona yetişmek için koştum. Neredeyse kapıya varmıştı ve içeri dalıp sonsuz sorunlara yol açmadan onu durdurmam gerekiyordu. Onu bileğinden yakaladım ve geri çektim. "Layla," diye fısıldadım, "Bunu halletmeme izin vermen gerektiğini söylerken şaka yapmıyorum."

Bana kızgın bir bakış attı ve bileğini elimden çekip kurtardı. "Ona söylemem gereken bir şey var derken şaka yapmıyorum."

Birbirimize bakarak durduk, ikimiz de geri adım atmadık. Sonra Gary kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Blade? Ne oluyor lan?" Yüzünde şaşkınlık vardı, Layla ile bana bakıyordu. Layla'ya, "Seninle ve o kaltak kuzeninle işim bitti, siktir git" dedi.

Bu Layla'nın son damlası oldu. Beni itip Gary'nin yüzüne yapıştı. "Annie'ye bir daha yaklaşma. Son bir yıldır onun azıcık kalan özgüvenini paramparça ettin. Sen lanet olası bir pisliksin ve umarım bir dahaki sefere becerdiğin kadın taşaklarını sıkıp seni mahveder."

Onun işinin bittiğini sanmıştım, ama bitmemişti. Söyleyeceklerini söyledikten sonra, dizini onun hayalarına vurarak onu hazırlıksız yakaladı. O acıdan iki büklüm olurken, ellerini omuzlarına koydu ve onu o kadar sert itti ki sırt üstü düştü. Kahretsin, bu kadın bir görevi vardı ve ben geri çekilip gösteriyi izledim. Henüz bitirmemişti ve kararlı bir adım atarak botunu onun aletine bastırdı. Hafifçe eğilerek tehdit etti: "Annie'ye bir daha yaklaşırsan, seni bundan daha çok acı çekmeni sağlayacak yollar bulurum."

Lanet olsun, onu izlerken sertleşiyordum.

Sikine daha sert bastırdı ve adam acı içinde çığlık attı. "Anladığınızı söyle, orospu çocuğu," diye bağırdı ve adam öfkeyle başını salladı. Evet, anlamıştı. Ayağını çekip "İyi" dedi.

Bana dönüp baktığında kaşlarımı kaldırdım. "Bitti mi?" Göğsü inip kalkıyordu ve derin bir nefes verdi. "Evet."

Başımı arabaya doğru çevirdim. "Arabada beni bekle."

Onun itiraz etmesini bekledim, ama etmedi. Bir kez olsun, söyleneni yaptı ve bizi yalnız bıraktı. Arabaya yerleşene kadar bekledim, sonra eğilip Gary'yi gömleğinden tutup kaldırdım. "Seni zavallı pislik. Bir kadına nasıl davranacağını hiç bilmiyorsun, değil mi?"

kadınlara nasıl davranacağını bilmiyordun, değil mi?" Geçmişteki davranışları aklımda canlandı ve ciddi bir zarar vermekten kendimi zor tuttum.

Layla'nın ona verdiği acı yüzüne kazınmıştı ama etkilenmemiş gibi davranıyordu. Ayaklarımın dibine tükürdü ve alaycı bir şekilde, "Ricky hep kadınlar konusunda korkak olduğunu söylerdi. Galiba haklıymış." dedi.

Ricky Grecian.

Ondan kurtulabilecek miyim?

"Kadınlara doğru davranmak diye bir şey var, pislik. Ne yazık ki, senin ve Ricky gibi erkekler bunu nasıl yapacağını bilmiyor. Annie'ye bir daha yaklaşırsan, bir daha kimseyi sikemeyeceğinden şahsen emin olurum."

Bana baktı. Muhtemelen şimdi ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. "Zaten ona sikim de kalkmaz. O siktiğimin orospusu bana bacaklarını açmadı."

Kafamın içinde kan kaynıyordu ve öfkeden patlamak üzereydi. Kaslarım gerildi, onu yere sermeye hazırды.

Onun kanını

istiyordum, Annie'ye ve ondan önceki kadınlara yaptıkları için onu kanı canım istiyordu.

Parmaklarımı gömleğine geçirip sıkıca tuttum. Onu kendime çekerek bağırdım, "Kadınlar senin lanet zevklerin için bu dünyaya getirilmedi, orospu çocuğu. Eğer eski numaralarına devam ettiğini duyarım, Tanrı yardımcın olsun." Birkaç saniye daha onu sıkıca tuttum, sonra kendimden uzaklaştırdım.

O geriye doğru sendeledi ama kendini toparlayınca tekrar bana doğru yürüdü ve yüzüme yaklaşarak şöyle dedi: "Arkanı kolla, Blade. Ricky seni ortadan kaldırmak istiyor, pislik, ve o günü iple çekiyorum. Seni kovduktan sonra yıllar önce yapmalıydı."

Yumruğum onun yüzüne çarptığında duyduğum kemik kırılma sesi, o gün duyduğum en tatmin edici sesdi. Gary çimlere yığılana ve yüzü kan içinde kalana kadar birkaç yumruk daha attım. Üzerinde durarak, "Ricky istediği kadar plan yapabilir, ama beni ortadan kaldırmak için gerekli desteği yok. Ve bir konuda daha yanılıyorsun: *Onu* yıllar önce gitmesine izin vermemeliydim."

İçimdeki şeytanların onu bitirmesine izin vermeden arabaya doğru yürüdüm. Bugün ölüme ne kadar yaklaştığının farkında değildi. Muhtemelen beni engelleyen tek

beni durduran tek şey Layla'ydı. Bir dakika sonra yanına oturduğumda kanlı gömleğime verdiği tepkiye bakılırsa, onun umurunda bile olmayabilirdi.

Bakışları gömleğime odaklanmıştı. "Onu halletmişsin."

Cevap vermeden önce gözlerini bana çevirmesini bekledim. "Evet, işini hallettim."

"İyi," dedi ve kemerine uzanıp kemerini taktı. "Şimdi beni eve götür. Bu çöplükte bir dakika daha geçirmek istemiyorum."

Ona tamamen katılıyordum.

Layla'yı barına bıraktıktan sonra arabayı annemin evine doğru çevirdim. Onu kontrol etmek, pes edip Marcus'u geri almadığından emin olmak istedim. Oraya giderken Merrick'i aradım.

"Layla Reed hakkında bulabileceğin her şeyi istiyorum," dedim telefona cevap verdiğinde.

"Senden bir adım öndeyim."

"Zaten buldun mu?" diye sordum, benden önce davranmasına şaşırmıştım. "Hala topluyorum, ama evet, neredeyse bitti."

"Şimdiye kadar ilginç bir şey buldun mu?" "Ailesi Reed Madencilik'te."

"Siktir." Zengin bir aileden geldiğini söylerken şaka yapmıyormuş. Ailesi sosyal merdivenin en üst basamağındaydı. Avustralya'da herkes Reed Madencilik'i tanır.

"Ama on sekiz yaşında kamuoyunun gözünden kayboldu. Ailesiyle tüm bağlarını kopardı ve kimse nedenini bilmiyor. O zamanlar her şey çok gizli tutulmuştu, ama tuhaf olan, kuzeni Annie'nin de aynı zamanda ortadan kaybolmuş olması."

"Annie bu olayda ne rol oynuyor?"

"Babaları kardeş. Şirketi babalarından birlikte miras aldılar."

"İkisini de ilgilendiren bir şey oldu, değil mi?"

"Benim tahminim öyle. Çok kötü bir şey olmalı, çünkü Layla her şeyi, hem ailesini hem de parayı terk etti. O kadar parayı terk eden birini duydu mu hiç?"

Milyonları terk eden kimse yoktur, çok iyi bir nedeni yoksa.

"Hiç duymadım."

"Araştırmaya devam edeceğim, bakalım ne bulabiliriz," diye söz verdi. "Bu bilgiyi isteyeceğimi nereden bildin?"

"Blade, bir yıldan fazladır onun barına gidip geliyorsun ve şimdi de onun sorunlarına bulaştın, kendini onun için tehlikeye attın. Devam etmemi ister misin?"

O herif bazen beni kendimden daha iyi tanıyordu.

"Hayır," diye tersledim.

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Anneme uğrayacağım, sonra Madison'ı görmeye gideceğim. Bana ihtiyacın olursa ya da Layla hakkında başka bir şey öğrenirsen ara."

"Tamam," dedi ve telefonu kapattık.

Layla hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onu o kadar çok tanımak ve onunla vakit geçirmek istiyordum. Aynı zamanda bu durum kafamı allak bullak ediyordu. Ashley hâlâ aklımdan çıkmıyordu ve içimden bir ses, bu konuyu henüz tam olarak kapatmadığımı söylüyordu. Yeni birine açılmayı düşünmek bile delilikti.

Yedinci Bölüm

Layla

Gece yarısı.

Cuma gecesi.

Barda durup odayı gözden geçirdim.

Müşterilerimizin hepsi nereye kayboldu?

"Bir içki ister misiniz, patron?"

Jess'e döndüm. Elinde votka vardı: her zamanki içkim. Bu gece olmaz, diye karar verdim. Bu gece tekila gecesiydi. Kafamı salladım ve tekilayı işaret ettim. "Bana bir shot dök. Sen de benimle içeceksin. Damian bu gece buradaki insan kalabalığıyla barı tek başına idare edebilir."

Gülümsedi. "Tabii ki." Votkayı tekilayla değiştirip iki shot doldurdu.

Bana birini uzattıktan sonra, kadehini kaldırdı. "İyi dostlara ve iyi erkeklere."

Ben de kadehimi kaldırdım ve birlikte içtik. Bitirdiğimde, kadehimi bir tane daha doldurup sordum, "Bu kadeh kaldırma ne anlama geliyor? İyi erkekler mi?"

O da içkileri doldurdu ve açıkladı, "Senin seks yapman lazım ve erkek arkadaşın bir haftadır buraya uğramadı. Ne olduğunu bilmiyorum, o yüzden ya o geri gelir ya da başka biri gelir diye iyi erkeklere kadeh kaldırıyorum."

Bu sefer onu beklemedim; shot'ı bir dikişte içtim, bardağı bara koyup ona doğru kaydırarak bir tane daha istedim. Ona bakarak, "Onunla hiçbir şey olmadı, garip olan da bu. Bana yardım etmek için can atıyordu, sonra birden ortadan kayboldu" dedim.

Omuz silkti ve daha fazla içki doldurdu. "Çok garip. Sana asılacağına bahse girerdim."

Damian müşterisiyle işini bitirip bize katıldı. "Bayanlar, bu gece sarhoş mu olacaksınız?"

Jess ona sırtıttı, shot'ını kaldırdı ve içti. "Tabii ki. Patron hanım havasında. Ona hayır diyemem."

Damian gözlerini devirdi. "Jess, ne zaman alkolü reddettin ki? Cidden, bazen yanlış yerde çalıştığını düşünüyorum. Seni ne zaman rehabilitasyona yatırmamız gerekecek diye merak ediyorum."

Jess ona dilini çıkardı. "Çok komik."

Shot'ımı içip boş bardağı masaya vurdum. "Haklı, Jess."

"Aman Tanrım! İkinizin bana karşı birleşmenizi hiç sevmiyorum."

Daha fazla tekila istediğimi belirtmek için parmaklarımı şıklattım. "Çabuk, biraz daha alkol al. Her şeyi daha iyi yapar."

Damian bir şeyler mırıldandı ve bizi bırakıp barın diğer ucunda bekleyen müşterileri ilgilenmeye gitti.

Jess bir shot daha doldurdu. Bana verirken, "Annie iyi mi?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla. Neden sordun?"

"Bugün biraz sessiz gibiydi."

"Onun için zor bir hafta oldu. Uzun süredir işsiz ve bu hafta yeni işini öğrenirken biraz zorlandı sanırım."

"Ama çok iyi gidiyor," dedi Jess, ve bu bir şey ifade ediyordu. Jess kimseyi övmezdi.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Senin de bunu görebilmen güzel. Amacım ona mümkün olduğunca fazla güven vermek ve yeni beceriler kazanması bu konuda yardımcı olacaktır."

"Geçen gün adını aldığın psikoloğu arayacak mısın?"

Shot'ı içtim. "Bugün aradım, Annie'nin ilk randevusu önümüzdeki hafta başında."

Bana gülümsedi. "Sen iyi bir kadınsın, Layla. O senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı."

Annie ile birlikte büyüdüğümüz günleri düşündüm. Anne babamız bizi bakıcılara bırakıp partilere gitmek için bizi terk ettiğinde, o benim sürekli arkadaşım olmuştu. O zamanlar kardeş gibiydik, kıyafetlerimizden makyaj malzemelerimize ve sırlarımızdan her şeyi paylaştık. Annie, ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olmuştu. Jess'e bakarak, "Onu terk edemem. O benim tek ailem ve biz her zaman birbirimizi koruruz." dedim.

"Evet, ama bu ilişkide her şeyi sen veriyorsun. Annie sensiz kaybolur."

"Ben hesap yapmıyorum Jess. Hayatını böyle yaşayamazsın. Annie'nin ihtiyacı olduğu sürece, ne olursa olsun onun yanında olacağım. Beş yıl sonra durumun tersine dönmeyeceğini kim bilebilir?"

"Doğru." Tekilayı kaldırdı. "Bir tane daha ister misin?"

"Bir tane daha, sonra yeter." Alkolün etkisi yavaş yavaş vücuduma yayılıyordu ve kendimi çok daha rahat hissediyordum.

Tanrıya şükür.

Birkaç saniye sonra bana uzattığı shot'ı içtim ve içtiğim anda gördüğüm manzara kalbimi sıkıştırdı.

Donovan.

Gözleri benimkilere takıldı ve bakışlarımı kaçırmadan bana doğru geldi.

"İyi akşamlar," dedi önümde durduğunda.

Sesi içimi sarsarken karnım kelebekler uçuşuyordu. Onu en iyi şekilde tanımlayacak kelime "emredici" olurdu. Beni o kadar etkilemişti ki neredeyse dengemi kaybediyordum. Hayatımda sadece sesiyle bunu yapabilen bir erkekle hiç karşılaşmamıştım.

Jess düşüncelerimi böldü. "Sizi yalnız bırakayım." Tekilayı alıp Damian'ın yanına gitti. Ancak ben pek dikkat etmedim, çünkü tüm dikkatim Donovan'daydı.

"Seni bir haftadır görmedim," dedim.

Ve seni özledim.

"Meşguldüm."

"Saçmalık." Kahretsin, artık tekila konuşuyordu.

Yüzünde şaşkınlık belirdi ve birkaç saniye sessiz kaldı. Sonunda kabul etti, "Evet, saçmalık." Elini yüzüne sürdü, ben de konuyu kapatmadım. Onun dürüstlüğü benim için yeterliydi.

"Bir içki ister misin?"

Hızlıca başını salladı. "Teşekkürler."

Köşedeki masasını işaret ettim. "Şişeyi getireyim."

Beni terk ederken seksi kışını izledim. Tanrım, o kıcı ellerimle tutmak istiyordum. Gözlerimi vücuduna kaydurdım. Gömleği sert kaslarına yapışmıştı. O gömleği çıkarıp ellerimi o kasların üzerinde gezdirmek istiyordum.

Kahretsin.

Dilini ağzına sok, kadın.

Bir bardak ve viski şişesini aldım ve bir dakika sonra ona katıldım. Karşısına oturup ikisini de ona uzattım. "Bu gece kendin dönebilirsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Bütün müşterilerine böyle mi davranıyorsun?" "Hayır, sadece sıklıkla istediklerime."

Gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine şişeyi aldı, kendine bir içki doldurdu ve bir dikişte içtikten sonra sordu: "O listede çok kişi var mı?"

Masaya eğildim ve fısıldadım, "Bu yeni başladığım bir şey ve şu ana kadar sadece bir kişi var."

Bakışları yoğunlaştı ve "Öyle devam et" dedi.

Sözleri omurgamdan bir ürperti geçirdi ve bacaklarımı birbirine sıkıştırdım.

Ben ne diyeceğimi düşünmeden tekrar konuştu. "Neden ailenle uzaklaştın?"

Bunu hiç beklemiyordum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bir içki daha doldurdu ve bir yudum aldı, bu seferkiyi öncekinden çok daha yavaş içti. "Layla, şimdiye kadar hayatımdaki insanlar hakkında her şeyi öğrenmeye çalıştığımı anlamışsındır."

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim, ama ben senin hayatında değilim."

Bana biraz hayal kırıklığıyla baktı. "O zaman buna ne diyorsun?"

"Bilmiyorum. Barıma geliyorsun ve ihtiyacım olduğunda bana yardım ediyorsun." "Buna arkadaşlık demiyor musun?"

"Tamam, öyleyse arkadaşız. Tüm arkadaşlarını gerçekten araştırır mısın?" "Evet. Söylesene, ailenle ne oldu?"

İçimde bir tedirginlik uyandı. Bu konuyu konuşmaktan nefret ediyordum, çünkü bu, o boktan anıları yeniden gündeme getirmek anlamına geliyordu. Ve genellikle hikayeyi sansürlemek zorunda kalıyordum, ama içimden bir ses, gerçekten istersem Donovan'a tüm gerçeği anlatabileceğimi söylüyordu.

İstiyor muydum?

Sessizce konuşmamı bekledi. Derin bir nefes alıp başladım. "Annie ve ben neredeyse kardeş gibi büyüdük. Ailelerimiz bizimle neredeyse hiç vakit geçirmezdi, sosyal etkinliklere katılmak veya tatile gitmek için bizi hep bakıcılara bırakırlardı. Bu yüzden aramızda çok güçlü bir bağ vardı, anlıyor musun?" Anladığını gösteren bir hareketle başını salladı ve ben devam ettim. "Ben on sekiz yaşındayken

Annie on altı yaşındayken, babasının yıllardır ona cinsel tacizde bulunduğunu öğrendim. O çok kötü bir haldeydi ve sonunda gerçeği ondan öğrenebildim." Bir nefes daha aldım ve ona baktım. Beni dikkatle izliyor, sabırla konuşmamı bekliyordu. Ona ne kadarını anlatacağıma hala karar verememiştim. "Ben..." Ne söyleyeceğime karar veremediğim için sesim kesildi.

"Ne yaptın?" Benden lafı almaya çalıştı ve ona baktığımda, gerçeği kaldırabileceğini ve beni yargılamayacağını anladım.

"Onun babasını öldürmeye çalıştım. Onları yakaladım ve kendimi durduramadım. Mutfaktaydılar ve ben bir bıçak aldım... Onu birkaç kez bıçakladım ve yüzünü kestim ama o piç kurusu ölmedi. Annie beni durdurmaya çalıştı. Hapse girmemi istemiyordu ama ben umursamıyordum. Sadece onu ondan sonsuza kadar korumak istedim. Sonunda karısı eve geldi ve onu kurtardı. Böyle bir kocayı *çocuğunun* üstünde tutan bir anneyi asla anlayamayacağım." Anılar zihnime hücum etti ve kusacak gibi oldum. Bugüne kadar, Annie'nin çocukluğunda yaşadıklarını düşünmek hala midemi bulandırıyor.

"Annesi bunca zaman olanlardan haberi var mıydı?" Donovan da benim kadar tiksiniş görünüyor.

"Hayır, ama onu öldürmekten alıkoymaya çalışırken ona bağırarak söyledim. Dinlemedi."

"Yani adam ölmedi mi?"

"Benim yaptığımdan değil, ama bir hafta sonra intihar etti." "Eğer öldüyse, neden ikiniz ailenizi terk ettiniz?"

Derin bir nefes daha aldım. "Saldırıdan intiharının olduğu haftaya kadar ailelerimiz her şeyi örtbas etti. Annie'ye yaptıklarından dolayı onu polise şikayet etmek istedim ama ailem izin vermedi ve Annie'nin annesi de onu sessiz kalmaya zorladı. Annie'ye bakmaktan çok sosyal statülerini ve iş hayatındaki itibarlarını daha çok önemsiyorlardı. O intihar ettikten sonra gazeteciler nedenini öğrenmek için etrafta dolaşmaya başladı. Babamın, bu konuyu ağzımdan tek kelime bile edersen beni evlatlıktan reddedeceğini ve vasiyetinden çıkaracağını söylediği günü asla unutmayacağım." Göğsüm acı ve üzüntüyle doldu ve Donovan'ın gözlerine baktım, orada yumuşaklık gördüm. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Anlıyor.

"Sen zaten kendini vasiyetten çıkardın," diye mırıldandı.

"Evet, ve Annie'yi de yanımda götürdüm. O çok kırılmış ve mahvolmuştu, annesi ise işe yaramazdı. Tanıdığım en kötü anne. Hak etmeyen bir kocanın yasını tutarken, koşulsuz sevgiye ihtiyacı olan çocuğunu görmezden geliyordu." Annie'yi nasıl mahvettiklerini düşündükçe gözlerim doldu. Ona bakarak sordum, "Kim yapar böyle bir şeyi?"

İçkisini bir dikişte içti ve sonra beni şaşırtarak kişisel bir şey paylaştı. "Babam annemi döverdi ve hayatımın çoğunda beni görmezden geldi. Bazı insanlar ebeveyn olma ayrıcalığına sahip olmamalı." Sesi gergin ve kontrollüydü, ama içinde bir kırılganlık sezdim. Hâlâ bununla mücadele ediyordu.

Elimi masanın üzerinden uzatıp onun elini tuttum. İçgüdüsel olarak, fiziksel temasın yatıştırıcı olacağını biliyordum ve haklıydım. Donovan'ın dokunuşu beni sakinleştirdi. Birkaç saniye sonra parmaklarımızı birbirine doladığında, onun da aynı şeyi hissettiğini anladım.

"Bu aralar babanla bir ilişkin var mı?" diye sordum.

Yüzü sertleşti ve omuzları gerildi. Elini elimden çekmesini bekledim ama çekmedi. "O benim hayatımda ama benim seçimim değil. Annem ona karşı çok zayıf. Yaklaşık bir yıl önce görüşmeyi kesti ama geri döndü, şu anda etrafta dolanıyor." Sert görünüşüyle kırıklığını gizlemeye çalışıyordu ama içimdeki hayatta kalma gücü, içten içe kendi şeytanlarıyla savaştığını biliyordu. Yüzündeki yorgunluktan, şu anda bu savaşı kazanamadığını anladım.

"Annenle yakın olduğunuzu tahmin ediyorum." Elini gevşettim ve parmağımın onun parmaklarının üzerinde yavaşça desenler çizdim.

Bakışları ellerimize düştü ve birkaç saniye boyunca onlara baktı. Kararsız görünüyordu, sanki beni itmek istiyor gibiydi ama yapmadı. Bana tekrar bakarak, sert bir sesle "Evet" dedi.

"Kardeşin var mı?"

"Üvey erkek kardeşim ve üvey kız kardeşim var. Onları büyürken tanıyordum ama hiç iletişimimiz olmadı. Annem ve beni bilmiyorlardı. Her şey bir yıl kadar önce ortaya çıktı ve o zamandan beri kız kardeşim Madison'la yakınlaştık."

Madison'dan bahsederken yüzünde bir hafiflik belirdi.

Ona yakışmıştı. "Peki ya erkek kardeşin?"

İçini çekti. "O ilişkimiz zor. Yakın değiliz ama iletişim halindeyiz."

Elindeki desenleri izlemeyi bırakıp elini sıktım. "Madison harika birine benziyor," dedim yumuşak bir sesle.

O da gülümsedi. "O, talepleriyle seni çıldırtmayı seven türden bir kadın, ama onu başka türlü istemezdim."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Bunu hak ediyorsun."

Sözlerim üzerine hareketsiz kaldı ve ben neyi yanlış söylediğimi anlayamadım. Elimi bırakıp ayağa kalktı. Masadan viski şişesini ve bardağını aldı ve bunlarla bara doğru yürüdü. Jess'e verdikten sonra bana doğru yürüdü. Gözlerindeki vahşi bakışlar beni derinden sarstı. *Tanrım, onu istiyorum.*

Ayağa kalktım ve onu bekledim. Yanıma geldiğinde, elini belime doladı ve beni kendine çekti. Eli kıvrılarak kalçama kadar indi ve bir parmağını kalçama soktu. Diğer eli karnıma kondu ve yavaşça göğsüme doğru ilerledi, bir parmağı tişörtümün üstünü aşağı çekerek parmağını tenimde gezdirdi.

Vücudum arzuyla yanıyordu ve elini tişörtümün altına kaydırıp göğsümü avuçladığında, arzudan patlayacak mıyım diye merak ettim. Güçlü parmakları beni yoğurdu ve tüm vücudumda ne kadar iyi hissettireceğini hayal ettim.

"Seni istiyorum," diye homurdandı. Sonra eli vücudumdan aşağı kayarak amıma geldi ve orada durdu. "Şimdi," diye emretti, istediğini alacağını ve başkalarının ne dediğinin umurunda olmadığını söyleyen o sesiyle.

Oh, sık beni.

Gözlerimi kapattım ve onun eli amımda sabit kalırken biraz sallandım. Bir an için halka açık bir yerde olduğumuzu düşündüm, ama insanların bizi izlediğini umursayamadım; eli üzerimde çok iyi hissettiriyordu. Artık dayanamayacak hale gelene kadar beni yukarı aşağı okşadı ve ben uzanıp onu durdurdum. Gözlerimi açtığımda, beni saf bir arzuyla bakarken buldum. "Yukarı," diye fısıldadım ve burun delikleri genişledi.

Beni bıraktı ve ben onu yatak odama götürdüm. Beni odama takip ederken kapıyı tekmeledi ve elini belime doladı. Bir dakika sonra sırtım onun göğsüne yapışmıştı ve dudakları boynumun arkasına yapışmıştı.

"Siktir," diye mırıldandı boynuma öpücükler yağdırırken. Boş eliyle yüzümü tutup yana çevirdi ve dudaklarına öpücük kondurmak için

İskoç viskisi ve evim gibi tadı vardı. Bu adamı neredeyse hiç tanıımıyordum, ama onu avucumun içi gibi tanıyordum. İlk başta yavaşça öptü, dudaklarımız ve dillerimiz birbirini keşfetti. Yavaşça öpücüğü derinleştirdi, ta ki ağzımla daha sert olmasını yalvarana kadar. O anda ağzıma homurdandı ve beni kollarının arasına aldı, böylece göğüslerimiz birbirine sertçe bastırıldı. Dudaklarını bir an için dudaklarımdan çekti ve bana baktı. "Ne kadar sert istiyorsun?"

İki elimle başını kavradım, kendimi ona sürttüm ve yüzünü tekrar bana doğru çektim. "Senin istediğin kadar sert."

Tısladı; gözlerinde arzusu açıkça görülüyordu. Güçlü elleri aşağı inip kalçamı kavradı, sıkıca tuttu ve boğuk bir sesle, "Ne istediğini biliyor musun, bebeğim?" diye sordu.

Bebeğim.

Onun ağzından çıkan bu kelime, benim ateşim için bir kibrit gibiydi. Bu adamı, hiçbir erkeği istemediğim kadar istiyordum.

Ona batmak, ondan her şeyi almak, onun benden her şeyi almasına izin vermek istedim.

Tanrım, bu işin sonu nereye varacaktı?

O, tüm ihtişamıyla tehlike kaynağıydı, ama aynı zamanda güvenlik ve sığınak da. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Ve hepsini istediğimi biliyordum.

"Evet," dedim sonunda.

Gözlerinde kararlılık parladı ve göğsünden bir hırıltı çıktı. Beni tekrar öptü, dudakları dudaklarıma ısrarla yapıştı. Ağzımı ona açtım ve nefesimi kesecek bir güçle beni yuttu.

Öpücüğü bitirdiğinde beni bıraktı ve benden bir adım uzaklaştı. Aç gözleri beni yiyip bitiriyordu ve bu güçlü adamın beni istediğini bilerek bu heyecanı tadını çıkardım. *Beni.*

Tişörtünü çıkardı ve kaya gibi sert kasları gözlerimin önüne serildiğinde nefesimi tuttum. Vücudunu hafızama kazırken bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Göğsünün bir tarafı bir tür kabile dövmesiyle kaplıydı. Dövme koluna da uzanıyordu.

Kol pornosu.

Jess, Donovan'ın kollarını pornoya benzetirken haklıydı. Gözlerimi onlardan zorlukla ayırabiliyordum. Beni büyülemişlerdi ve sesi büyüü bozana kadar dikkatimi üzerlerinde tuttular.

"Üstünü çıkar," diye emretti sert bir sesle.

Dediğini yaptım ve üstümü yere düşürdüm.

"Sütyen."

Gözleri benimkilere sabitlenmişti ve ne kadar süre sonra göğüslerime inceklerini merak ettim.

Gözlerini vücuduma dikmeni istiyorum.

Arkamdan uzanıp sütyenimi açtım ve göğüslerimi ona göstererek yere düşmesine izin verdim.

Gözleri kıpırdamadı ama o kıpırdadı. Bana yaklaştı ve dudaklarıma öpücük kondurdu. Sonra yüzüme son bir kez baktı ve gözlerini göğüslerime indirdi. Keskin nefes alışışı içimde daha fazla arzu uyandırdı. Bir an sonra, meme uçlarımdan birini ağzına alıp dilinizle okşadığında parçalanacağımı sandım.

Onun adını inleyerek söyledim ve o beni daha sert emdi. Ellerimi saçlarına doladım ve başını kendime doğru çektim. Bir eli kot pantolonuma uzanıp külotumun üzerinden amımı okşarken, diğer eliyle meme ucumu nazikçe ısırdı.

"Siktir," diye inledim. *Çok iyi geliyordu.* Elimi kot pantolonumu açmak için hareket ettirdim ve o da fermuarımı çekerek bana yardım etti.

Tüm kıyafetlerimizi çıkarmak için acele ederken hareketlerimiz çılgınca hızlandı. Birkaç saniye sonra birbirimizin karşısında çıplak dururken kendimi tutamadım. Ona dokunma ihtiyacı beni ele geçirdi. Onun sikini elime aldım ve sert ama yavaşça okşadım. Ben hızımı artırırken nefes alışışı düzensizleşti.

Vücudu zevkten titrerken, onu ağzıma alabilmek için eğildim ama o beni durdurdu. Sert bir el boynuma dolandı ve beni sıkıca tuttu. Sessiz kalırken yoğun bakışları içimde yeni bir duygu dalgası yarattı. Onu isteme ihtiyacıyla vücudum yanıyordu ama o beni yavaşlatmaya kararlı gibiydi.

Sırtım duvara çarpana kadar bizi geriye doğru yürümeye başladı. Eli hala boynumu sıkıca kavıyordu. Beni boğacak kadar sıkı değildi, ama nefes almamı biraz kısıtlayacak kadar sıkıydı.

Karanlık fantezilerimi tahrik edecek kadar sıkıydı.

Ağzını boynuma yaklaştırıp emmek ve ısırarak için eğildiğini izledim. Isırığı beni iz bırakacak kadar sertti. Bir sonraki hamlesini beklerken beni titretmeye yetecek kadar sertti. O ağzın her yerimde olmasını, beni ısırmasını ve iz bırakmasını istedim.

"Donovan..." diye mırıldandım ve cevabını bekledim.

Emmeye ve ısırmaaya devam ederken, "Mmm?" dedi.

Elimi omurgasından olabildiğince aşağıya doğru kaydurdım ve "Dişlerini her yerinde istiyorum" dedim.

Başını kaldırdı ve dudaklarımı sertçe öptü, öperken dudaklarımı ısırdı. "Evet, bebeğim, ben de bunu istiyorum."

Bebeğim.

Yine oradaydı.

Buna alışabilirim.

Boynumdaki elini gevşetip ellerini göğüslerime götürdü. "Buraya mı?" diye sordu, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde. "Göğüslerine dişlerimi mi istiyorsun?"

Tanrım, bunu istiyorum.

"Evet." Umutla dudağımı ısırdım.

Hiç vakit kaybetmedi ve ağzını göğüslerime götürdü, öpüp emdi ve ısırarak beni çılgınca bir arzuyla doldurdu. Kollarımı ona doladım ve tırnaklarımı sırtında kan alacak kadar sertçe geçirdim. Tısladı ve başını kaldırıp bana baktı.

"Siktir," diye mırıldandı, ama bunun öfkeyle olmadığını biliyordum. Bundan hoşlanmıştı ve bunun kanıtı, ellerini aşağı kaydırıp kalçamı tutup beni sertçe duvara doğru kaldırmasıydı.

Bacaklarımı ona doladım ve sıkıca tutunurken tırnaklarımı yine sırtına geçirdim.

"Isır beni," diye emretti.

Evet.

Bir saniye sonra dişlerim boynunun etine değdi ve o kulağıma inerken, vücudu benimkine sürtünürken onu emip ısırdım. Amım çok ıslaktı ve ona hazırды, onun sikini istemekten çılgına dönüyordum.

Boynundan çekildim ve ona yalvardım. "İçime gir, şimdi."

Gözleri kendi ihtiyacını yansıtıyordu, ama kendini tuttuğundan, istediğimi vermeden önce benim için başka planları olduğunu anlayabiliyordum. Tek kelime etmeden bizi duvardan uzaklaştırdı. Güçlü kollarıyla beni sıkıca tutarak yatağa doğru yürüdü.

"Seni yatağa yatıracağım ve sonra seni sıkacağım, ama sikimle değil. Sen seç, dilimle mi yoksa parmaklarımla mı?"

Oh, lanet olsun. Neyi seçmeliydim?

Kollarım onun boynundaydı, yüzüm yüzüne yakındı ve düzgün düşünemiyordum. "Parmakların." Bir dahaki sefere dilini seçerdim.

Beni yatağa nazikçe yatırmadan önce başını hızlıca salladı. Yumuşaklığını sertliğiyle karıştırmasını çok sevdim. "Yatağın üstüne çık," dedi ve beni izledi.

Başımı yastığa koyup yerleşince, o da yatağın üzerine diz çöktü ve ellerini bacaklarımın üzerine koyarak bacaklarımı ayırdı. Gözlerinin amımı izlediğini gördüm ve o manzarayı görünce nefesini tuttuğunu fark ettim. Parmağını bacağımın içinden dizimden amıma kadar gezdirdi ve sonra orada hafifçe gezdirdi. Yavaşça, tüm cinsel organımı tüy kadar hafif dokunuşlarıyla o hale getirdi ki, önünde yatakta kıvranmaya başladım.

Neredeyse onu durdurması için yalvarmaya başlayacaktım ki, sonunda parmağını içime soktuğunda zevkten titredim. Sırtım yataktan kalktı ve onun adını inleyerek söyledim. Bir parmak daha ekledi ve başparmağıyla klitorisimi ovuşturdu. Gözlerimi kapatıp dokunuşlarının verdiği hazın vücudumu sarmasına izin verdim.

Donovan yatakta hareket ettiğinde, gözlerimi tembelce açtım ve beni diliyle alabilmek için pozisyon aldığını gördüm. Belli ki o da benim kadar bunu istiyordu ve bana hem parmaklarını hem de dilini vermeyi seçtiği için çok mutluydum. Elleri kıkımın altına kaydı ve beni sertçe kavradı, amımı ağzına çekti. Bir saniye sonra, dili girişimi izledi ve içeri girdi.

Tanrım.

Cennet böyle bir yer olmalı.

Dayanamayacak hale gelene kadar beni yaladı. Zevk beni ele geçirmiş, daha önce hiç hissetmediğim hisler vücudumu sarmıştı. Vücudumun her santimi arzuyla yanıyordu.

Donovan'a olan ihtiyacım.

Daha önce hiç yaşamadığım bir ihtiyaç.

Parmaklarımla saçlarını kavradım ve sertçe çektim. Başını kaldırdı ve bana öfkeyle baktı. Beni, yapmak istediği şeyi engellemem için meydan okuyan aç bir bakış.

"Şimdi beni sikmelisin," diye talep ettim.

Bana bakmaya devam etti, ağzı benim amımdan ıslak, sonra hareket etti. Avını takip eden vahşi bir hayvan gibi üzerime çıktı. Heyecandan titriyordum.

Evet.

Üzerime yarı yarıya geldiğinde boynumu kavradı ve beni oturur pozisyona çekti. Yüzündeki saf arzuyu görünce kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Bir şeyi netleştirmeliyiz," diye homurdandı ve boynumu daha sıkı tuttu. "Seni ağzımla sikiyorken, beni kesme. Sikimi alabilirsin, ama zamanı geldiğinde. Anladın mı?"

Hiçbir erkek seks sırasında benimle bu şekilde konuşmamıştı.

Daha fazlasını istiyordum.

"Ya kesersem ne olur?" Onun ne kadar ileri gideceğini bilmek için onu kışkırttım. Onun çok daha ileri gitmesini istiyordum.

Kaşları kalktı ve boynundaki damar attı. "Gerçekten bunu zorlamak mı istiyorsun? Sonunun hoşuna gideceğinden emin değilim."

Parmaklarını boynuma biraz daha sertçe sıkarken nefes almakta zorlandım.

Evet.

Kızılığım zevkten dans ediyordu. Gözlerine sertçe bakarak başımı salladım. "Evet, bana kim olduğunu göster, Donovan."

Anlayamadığım bir dizi kelime mırıldandı ve serbest eliyle saçlarını karıştırdı. Sanki kafasında bir şey tartıyormuş gibi görünüyordu, sonra aniden beni bıraktı ve yataktan kalktı. Yere düşen kot pantolonunun yanına yürüdü, onu aldı ve cüzdanından bir prezervatif çıkardı.

Nefesimi tuttum.

Bekledim.

İzledim.

Bana geri dönerek, yatağın ucunda durdu ve folyo paketi yırtıp prezervatifi takarken beni izledi. Yatağa tırmandı ve benim yanıma geldi. Bir an sonra beni karnımın üstüne çevirdi, eli belime dolandı ve ben ellerimin ve dizlerimin üzerinde dururken kışımını havaya kaldırdı. Arkamda diz çöktü ve ellerini kışımında gezdirdi, önce nazıkçe, sonra daha sertçe. Onun sikini almak için çaresizce kendimi ona doğru ittim, ama onun başka planları vardı. Bir elini kışımında tutarken, diğer eliyle saçımı at kuyruğu gibi tutup başımı geriye doğru çekti.

Ağız kulağıma yaklaştı. "Kim olduğumu öğrendiğine pişman olabilirsin." Sözleri ve cildimde hissettiğim sıcak nefesi beni titretti.

"Asla," diye nefes verdim, onun tutuşunun verdiği acıyı hoş karşılayarak. O homurdandı ve omzumu ısırdı.

Sertçe.

Çıglık attım.

Daha sert

ısırdı.

Siktir. Evet.

Ağız omzumdan ayrıldığında, geri getirmesini istemek istedim. Ancak, içime sertçe girerken bana istediğim şeyi vermeye devam etti.

Uyarı yoktu.

Ön sevişme yoktu.

Bir eli saçımı geriye çekiyor, bir eli kığıma tırmanıyor ve sikini içime tekrar tekrar sokuyordu.

Bu adam benim zevkim için yaratılmıştı.

Sert sikişiiyle beni boşalmaya yaklaştırdı ve tam kendimi uçurumun kenarında hissettiğim anda içimden çekildi, beni bıraktı ve sırt üstü çevirdi. Hareketleri akıcı ve hızlıydı; onun boyunda bir adam için şaşırtıcı bir çevikliğe sahipti.

Beni bacaklarının arasına alırken, inanamadan gözlerine baktım.

Çok yakındım.

Kafasını salladı ve parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu. "Beni amından çekersen başına gelen budur."

Oh.

Gözleri göğüslerime kaydđ ve yüzünü göğsüme eğdi, göğüslerimi okşarken meme uçlarımlı emip ısırdı. Elleri kalçalarıma kaydđ ve vücudumun iç kısmına doğru öpüp ısırarak ilerledi, iç uyluklarımdan başladı.

Cezası hem çıldırtıcı hem de enfesdi. Durmasını istedim.

Devam etmesini *istiyordum*.

Bacaklarımlı bir kez daha açtı, bana baktı ve "Başladığım şeyi bitirsem sorun olur mu?" diye sordu. Sesinde, damarlarıma saf ecstasy enjekte edilmiş gibi hissettiren o hırıltılı ses tonu vardı.

Başımı salladım ve o da onaylayarak homurdandıktan sonra yüzünü tekrar amıma gömdü ve dilini kullanarak beni ateşe verdi. Geriye uzandım ve

şikayet etmeye cesaret edemedim. Onun cezalandırma şeklini sevmediğimden değil, onun sikini içimde daha fazla geciktirmek istemediğimden ve o istediğini elde edene kadar alamayacağımı bildiğimden. Ve Donovan'ın istediği şey önce benim amımı doyurmak gibi görünüyordu.

Beni orgazma ulaştırması uzun sürmedi ve ben gözlerimi sıkıca kapattım ve orgazm olurken kafasını sıktım. Ben orgazm olduktan sonra zaman kaybetmedi; yüzlerimiz birbirine birkaç santim kalana kadar vücudumda yukarı doğru ilerledi. Gözlerimi açacak zaman bile bulamadım ve odaklanmak için gözlerimi kırptım. Gözlerindeki vahşi bakış doğrudan kalbime işledi.

Zamanı

gelmişti.

Sonunda.

Onun doğrudan içeri gireceğini sanmıştım, ama öngörülemezliği hızla onun imza hareketi haline geliyordu. Yine hızlıca hareket etti, beni yukarı çekti ve ters çevirdi, böylece dizlerimin üstüne çökmüş, başımın yatağın başlığına bakacak şekilde duruyordum. Elleri ellerimi kavradı ve başlığın üst kısmına tutunacak şekilde yerleştirdi. Bir an sonra, göğsü sırtıma bastırdı ve kulağıma fısıldadı, "Amin o kadar sıkı ki, bu uzun sürmeyebilir."

Amım kasıldı.

Sözleri beni dizlerimin üzerine çökertme gücüne sahipti. Bundan emindim.

Güçlü bir kol belimi sardı ve beni geriye doğru eğdi. Sikini girişime sadece bir an sürttü, sonra sert, hızlı ve sonuna kadar içeri soktu. Homurdandı ve bu ses içimde başka bir zevk dalgası yarattı. Bunun sonu yok gibiydi ve o içeri girip çıkarken, taşakları bana çarparken, bu geceden asla kurtulamayacağımı düşünmeye başladım.

Beni zevkten öldürecekti.

Donovan, uzun süre dayanamayacağını söylerken yanılmıştı. Penisini dayanıklıydı. Ne kadar uzun sürerse, itişleri o kadar sertleşiyordu. Parmakları derime gömüldü ve boşalmak için çabalarken dişleri etime battı. Sonunda boşaldığında, tüm dünya duysun diye bağırdı. Çıkardığı ses, uzun zamandır duyduğum en güzel sestti.

Tutku ve öfke bir arada. Ruh ikizim.

Sekizinci Bölüm

Blade

Giysilerimi giyerken Layla'nın uyumasını izledim. Uyanıkken olduğu kadar uykudayken de seksi görünebilme yeteneği vardı. Uzun, koyu renkli saçları çıplak sırtına ve yatağa yayılmıştı. Bakışlarım vücudunda gezindi ve belini, kalçalarını ve bacaklarını görünce sikim tekrar sertleşmeye başladı. Onun her şeyi muhteşemdi. Ama fiziksel güzelliği, iç güzelliğinin yanında sönük kalıyordu.

Nazik, şefkatli ve dirençli; ona çekiliyordum.

Anlamakta zorlandığım bir bağımız vardı. Ama *hissedi*yordum.

Botlarımı giymek için yatağına oturdum ve yatağın hareketiyle uyandı. Yanına döndü, dirseğiyle kendini destekledi ve sessizce beni izledi.

Sözlere gerek yoktu.

Birkaç saniye ona baktım, sonra botlarıma odaklandım. Ayağa kalktığımda, "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Döndüm. "Seks için mi?"

"Hayır, beni yargılamadığın için." *Kahretsin.*

Onu asla yargılamazdım.

Başımı salladım. "Yarın seni kontrol edeceğim, iyi olduğundan emin olmak için." "Tamam," dedi yumuşak bir sesle. Uykulu bir sesle.

"Kapatman gerekmiyor mu?"

"Hayır, Jess ve Damian kapatabilir."

"İyi. Biraz uyu," dedim. Ona son bir kez baktım, döndüm ve aşağı indim.

Bar neredeyse boştu. Son birkaç aydır işlerin giderek azaldığını fark etmiştim ve Layla'nın burayı nasıl ayakta tuttuğunu merak ediyordum.

"Blade!"

O. Döndüm ve Jess'in bana baktığını gördüm. "Evet," dedim ve ona doğru yürüdüm.

"Layla iniyor mu?"

"Hayır. Siz kapatın dedi."

Sırıttı. "Onu yere serdin, ha?"

Bunu duymazdan geldim. "Sonra görüşürüz," dedim ve kapıya doğru yöneldim.

"Onunla uğraşma," diye bağırdı bana.

"Onu becerme," diye bağırdı bana.

Durdum. Dönüp, "Benim tarzım değil," dedim. O da başını salladı. "İyi."

Bu konuyu hallettikten sonra oradan ayrıldım. Dışarı çıktığımda sokağı gözden geçirdim. Bu gece ortalık sakin görünüyordu. Layla'ya hiçbir şey söylememiştim ama Mario'nun geri gelmesinden endişeleniyordum. Yarın, gelirse diye ona göz kulak olacaktım. Ama o orospu çocuğu bunu istemeyecekti.

"Blade!"

Adımı haykıran tanıdık sese döndüm. Ashley.

Ona gülümsedim ve koşarak yanına gittim. Ama o hareket etmeye devam etti. Çok yakın olduğunu sanıyordum ama koştukça uzaklaşıyor gibi görünüyordu. Yüzündeki gülümseme, ben yaklaşıp kaçarken kaşlarını çatmaya başladı.

"Ashley!" diye bağırdım ve ona tutunması için kolumu uzattım.

Elini uzatıp tutmaya çalıştı ama ikimiz de ne kadar uğraşırsak, ellerimiz o kadar uzaklaşıyordu.

"Blade, nereye gittin?" Gözleri hüznle doldu ve ilk gözyaşının düştüğünü gördüğümde kalbim sıkıştı.

"Hiçbir yere, bebeğim. Buradayım," diye söz verdim, tüm gözyaşlarını silmek istedim.

Neden bir yere gittiğimi düşünüyor?

"Hayır, değilsin. Sen gittin. Beni terk ettin," diye suçladı.

Koşarken ayağım bir şeye takıldı ve düştüm.

Son gördüğüm şey onun gözyaşlarıydı. Düşüyordum.

Karanlığa düşüyordum.

Birden dik oturdum, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

Siktir.
Çarşaf terime yapışmıştı.
Yine.

Yatağın başındaki saate
baktım. Saat dört çeyrek.

Rüyayı hatırlayarak yüzümü ellerimle ovuşturdum. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ve anlamaya da niyetim yoktu. Çarşafı üzerinden atıp duş almak için yataktan kalktım.

Belki uyku hapı alma zamanı gelmiştir.
Bugün birkaç saat uyku yetmezdi.

Üç saat sonra arabamı garajdan çıkardım ve Madison'la kahvaltı yapmak için Harlow'un kafeye gittim. Vardığımda, beni kaldırımda bekliyordu.

Arabadan indim, kilitledim ve ona doğru yürüdüm. "Günaydın."
Ona

gülümsedim.

O da gülümsedi. "Selam, ağabey." Kollarını boynuma doladı ve yanağıma öptü.

Onun kucaklamasından uzaklaşmak için içimdeki dürtüyle mücadele ettim.

"Bu işte gittikçe iyi oluyorsun," dedi göz kırparak beni bırakıp. "Hiç bilmiyorsun," mırıldandım ve kafeye doğru yürümeye başladım.

Kolumu tuttu ve beni durdurdu. "Bekle! Bu ne anlama geliyor?"

Yüzü beklentiyle doldu ve cevabımı bekledi. Düşüncelerimi paylaşmaya hazır olmadığımın, "Hiçbir şey," dedim.

"O önemsiz bir şey *değildi*," diye ısrar etti ve ben kendi sözlerim için zihnimde kendimi azarladım.

"Bırak Madison," diye uyardım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım! Biriyle görüşüyorsun, değil mi?" Heyecanı tavan yaptı ve neredeyse yerinde zıplamaya başlayacağını sandım.

"Bırak," diye homurdandım ve onu beklemeden kafeye girdim.

Harlow içeri girdiğinde başını kaldırdı ve bana gülümsedi. Ona çenemi salladım ve tezgâhın olduğu yere doğru yürümeye başladım.

"Günaydın," diye selamladı. Harlow'un yüzünde her zaman bir gülümseme vardı. Çok kötü günleri olup olmadığını merak ediyordum, çünkü hiç

Öyle görünmüyordu. Son zamanlarda Scott'la tartıştığını görmüş olmam dışında.

Ona somurtarak baktım. "Günaydın."

"Kötü bir sabah mı geçirdin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Üzgünüm," diye özür diledim, ona kızgınlığımı çıkarmak istemiyordum. "Kiminle çıktığını sorduğum için bana çok kötü davrandı."

Arkamdan gelen Madison'a döndüm. Ona istediğini vermezsem, cevap alana kadar ısrar edecekti. "Evet, biriyle tanıştım, ama henüz ne olduğunu bilmiyorum, şimdilik bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Bana şaşkın şaşkın baktı. Sonra yüzünde kocaman bir gülümseme yayıldı. "Evet! Tabii ki bırakabiliriz. Senin adına çok sevindim."

Tanrıya şükür.

Harlow araya girip Madison'ı o konuşmadan uzaklaştırdı. "Yarın alışverişe çıkıyoruz, değil mi? Yeni bir mayo almam lazım."

Alışveriş konuşmalarını dinlemeden, aklımı önümdeki güne verdim. Merrick, teklif verdiğimiz yeni inşaat işini görüşmek istiyordu ve güvenlik şefim Ben, Blue ile ilgili yeni bir ipucu hakkında konuşmak istiyordu.

"Blade!"

Konuşmaya geri döndüğümde Madison'ın bana bakarak bir şey söylememi beklediğini fark ettim. "Affedersin. Ne dedin?"

"Bir şey yemek ister misin yoksa sadece kahve mi?"

Yemek sipariş etmezsem bana kızardı. "Tost ve kahve lütfen," dedim Harlow'a.

"Hemen getiriyorum," diye söz verdi ve bir masaya oturduk.

Madison'ın beni daha fazla sorguya çekmesini bekledim, ama o bana yaklaşıp "Scott ve Harlow arasında her şey yolunda mı?" diye sorarak beni şaşırttı.

"Emin değilim." Sırrı açığa çıkaran biri değildim, bu yüzden onun bana son zamanlarda paylaştığı küçük bilgiyi ona söylemedim.

"Bence aralarında bir şeyler var. Harlow son zamanlarda kendinde değil."

"Her ne ise, aralarında bir şey vardır herhalde. Hazır olduğunda sana anlatır."

"Onların sorunları olmasını istemiyorum." Diye iç geçirdi. "O Scott için çok iyi bir kız. Scott bunu mahvetmesin."

"J nasıl?" Konuyu değiştirmek için sordum. O gülümsedi. "O bir pislik, ama onu seviyorum."

Ben burnumdan nefes verdim. "Siz ikiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız, değil mi?" "Evet."

"Bebek hakkında konuşmaya başladınız mı?"

"Tanrım, o sürekli bu konuyu açıyor ama ben acelem yok." Ciddi bir ifadeyle devam etti. "Bir süre daha onu sadece kendime ait olarak yaşamak istiyorum, anlıyor musun? Yıllarımızı elimizdekilere takılıp geçirdik... Çocukları da bu karışma eklemeden önce onunla daha fazla zaman geçirmem lazım."

"Akıllıca, bebeğim."

Harlow kahvaltımızı getirdi ve Madison, biz yemek yerken yarım saat boyunca bana neler yaptığını anlattı. Söylediği her şeyi dinledim, ama aklım Layla'ya gidip duruyordu, bu sabah nasıl olduğunu merak ediyordum. Onun ruhunda benim kadar yer edindim mi diye merak ediyordum.

Bir gece ve bana bunu yapabiliyor.

Kahretsin.

"Blade!"

Gözlerim

i kırdım.

"Ne?"

Bana başını salladı. "Bugün çok dalgınsın, ama nerede olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Ona bir şey söylemezsem, beni asla rahat bırakmayacaktı. "Hayır, bebeğim, şu anda benim için önemli. Eğer bir şey olursa, ilk bilen sen olacaksın, söz veriyorum."

Yavaşça başını salladı. "Tamam."

Yemeğimizi bitirdikten sonra Harlow'a veda edip arabalarımıza doğru yola çıktık. Madison bana sarılıp birkaç gün sonra tekrar kahvaltıya gelmeme söz verirdi.

Telefonum çaldı ve onun gitmesini izlemekten dikkatimi dağıttı. "Alo," diye cevap verdim, ekrandaki numarayı tanımadım.

"Blade."

Telefondaki ses, yıllardır duymadığım bir sestti. Bir daha asla duymak istemediğim bir ses. "Ricky."

"Baban ateşle oynuyor. Ona geri çekilmesini söylemelisin," diye tehdit etti.

"Babamla hiçbir ilgim yok, ona kendin söyle." Bunca yıl sonra bile hala beni sinirlendirebiliyordu.

"Bu sadece eski dostlar arasında dostça bir öneriydi. Marcus'la konuşarak zamanımı boşa harcamak niyetinde değilim."

"Sen ve ben hiç arkadaş olmadık, Ricky."

"Böyle hissetmen beni üzüyor, Blade. Benim hatırladığım kadarıyla, arkadaştık. Bir sürü ortak anımız var. Hani, o yargıç için sana yalan söylediğim zaman gibi."

Ne demek istediğini çok iyi anladım. Bu açık bir tehditti.

Siktir.

"Ne istiyorsun, orospu çocuğu?" diye bağırdım.

"Ben kendi bölgemi paylaşmak istemiyorum. Storm ile konuş," diye emretti ve telefonu yüzüme kapattı.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp öylece baktım.

Onun tehditlerine boyun eğip pes etmem mümkün değildi.

Dokuzuncu Bölüm

Layla

Jess bana bir bakış attı ve kaşlarını kaldırdı. "Sanırım boynuna iz bırakmış."

Elimi boynumdaki eşarpta buldum. Birden fazla yere iz bırakmıştı. Bugün eşarpsız dışarı çıkmam imkânsızdı. Ona kızgın bir bakış attım ama hiçbir şey söylemedim.

İş yerine yeni gelmişti ve çantasını arkaya koymaya gitti. Damian bugün hasta olduğunu söylemişti, Jess de Annie ve bana yardım etmek için gelmeyi kabul etmişti. Annie barın diğer ucunda durmuş bardakları dizdi. Onu bir süre izledim. İyi gidiyordu, Gary'nin peşinden gelmemesine bile aldırış etmiyor gibiydi. Telefonunu ona geri vermiştim ve onu aramamıştı. Emin olmak için her gün kontrol ediyordum.

Bana bakıp gülümsedi. "O kim?" diye sordu.

Taşındığından beri ilk kez benimle ilgili bir şey soruyordu. O ana kadar tamamen kendine ve sorunlarına dalmış, başkalarını düşünecek durumda değildi. Bunu iyiye işaret olarak aldım. "Adı Donovan, yaklaşık bir yıldır buraya gelen bir müşterimiz."

Jess barın önüne geri geldi ve açılış hazırlıklarına yardım etmeye başladı.

Annie sohbeti sürdürdü. "Nasıl biri?" Gözlerinde hayranlık dolu bir bakış vardı. Annie doğuştan romantikti. Muhtemelen bu yüzden aralarında neredeyse hiç ara vermeden erkeklerden erkeklere atlıyordu. Aşka susamıştı ve tek başına iyi idare edemiyordu. Benden çok farklıydı.

"Karmaşık biri. Tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor." Onu düşünmek için bir an durdum. "Henüz onu çok iyi tanımıyorum, ama sanırım senin sevdiğin ekşi şekerler gibi: ilk başta ekşi, ama ortasına geldiğinde tatlı."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum, Layla. Sen iyi birini hak ediyorsun." Ona gülümsedim. "Evet, hak ediyorum."

Jess sohbete katıldı. "Onunla ne zaman görüşeceksin?"

"Bilmiyorum. Bugün arayacağını söyledi. Bakalım."

"Arayacak," dedi Jess, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi kesin bir şekilde. "Kristal küre mi var?"

Göz kırptı. "Hayır, ama dün gece sana oyun oynamamasını söyledim ve o da oynamayacağına söz verdi."

"Bir erkeğin sözlerine güvenmek hiç senin tarzın değil," diye düşündüm.

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ama onda bir şey var ki, söylediği her şeye tamamen inanmamı sağlıyor."

Ben de öyle.

Barı hazırlamayı bitirdik ve yaklaşık on beş dakika sonra açtık. Birkaç müşteri içeri girdi ve bugün işimizin yoğun olması için evrene dua ettim. Banka hesabımın buna ihtiyacı vardı.

Üçümüz iyi bir ekip olarak çalıştı ve eğlendik. Annie'nin rahatlamasını izlemek çok hoşuma gitti, özellikle de yüzündeki gülümsemeyi görmek. Çok uzun zaman olmuştu.

Açılıştan birkaç saat sonra, gün mahvoldu.

Mario ve adamları içeri girdi ve ben nefesimi tuttum. Yüzündeki kötü niyetli bakış beni çok korkuttu.

Elim cebimdeki telefona gitti.

Donovan'a ihtiyacım var.

Mario'nun yüzü alaycı bir gülümsemeye dönüştü ve "Yine karşılaştık" dedi. "Ne istiyorsun?"

Elini tezgaha vurdu, beni irkitti. "Lanet paramı istiyorum!"

Kalbim ağzıma geldi. "Sana söyledim, paran yok ve Dale'den haber almadım."

Sözlerim onu gerçekten sinirlendirmiş gibiydi. "Akıllı bir orospusun, değil mi? Paran yok diye yalan söylüyorsun."

Neden bahsediyor?

"Sana yalan söylemiyorum. Barıma bir bak. Beni zengin edecek kadar müşterim var mı?"

Bara doğru eğildi, pis nefesi aramızdaki havayı kirletiyordu. "Ailenin kim olduğunu biliyorum," diye tükürdü.

Siktir.

Midem bulandı.

Parayı ailemden isteyeceğimi düşünüyordu.

Bardan uzaklaşırken bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "İki gün, orospu, sonra senin için geliyorum."

Onun gitmesini izledim, vücudumu saran korkudan bacaklarım neredeyse titriyordu. Arkamdaki duvara sendeleyerek yaslandım ve midemdeki içeriği dışarı çıkarmak üzereyken karnımı sıktım.

"Kahretsin." Jess endişeli bir bakış attı. "Blade'i aramalısın."

Telefonumu çıkardım ve onu aradım. "Layla," diye cevap verdi, sesi sanki dikkati dağılmış gibi gergindi.

"Mario geri geldi."

Sessizlik oldu, sonra "Siktir" dedi.

Bekledim.

"İyi misin?" diye sordu, sesinde endişe belirgindi.

Tutmuş olduğum nefesimi dışarı verdim.

Donovan bu işi

halleder. "Evet," dedim.

"Oraya varana kadar yanında kalması için birini göndereceğim, tamam mı?"

"Tamam

."

Sessizli

k.

Sonra, "Bana ihtiyacın olursa ara.

Ne olursa olsun, beni ara.

Tamam mı?"

Beni göremese de başımı salladım. "Evet." "Mümkün olduğuunca çabuk gelirim."

"Teşekkür ederim."

Telefonu kapattı ve ben de telefonu bara bıraktım. Bana umutla bakan kızlara baktım. "O halledecek."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Jess.

Annie'nin gözleri korkuyla açılmıştı ve ben ona gittim. Kollarımı ona doladım ve onu kendime yaklaştırdım. Elimi saçlarının üzerinde gezdirerek fısıldadım, "Her şey yoluna girecek tatlım. Donovan bize yardım edecek. Bunu tek başımıza yapmak zorunda değiliz."

Vücudu gergindi. Tepkisinin, birlikte yaşadığımız kötü anıları hatırlamasından kaynaklandığını biliyordum. O zamandan beri çok yol kat etmiştik ve kendimi savunmayı öğrenmiştim. Bizi savunmayı.

Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Benden uzaklaştı. "Tamam," diye fısıldadı, ama tereddütünden onu ikna edemediğimi anlayabiliyordum.

Ellerimi omuzlarına koydum ve gözlerinin içine baktım. "Söz veriyorum."

Bana küçük bir gülümsemeyle ve başını sallayarak cevap verdi. Ondan alabileceğim en iyi cevap buydu.

Jess'e dönüp, "Donovan'ın adamı gelene kadar ön kapıyı kilitleyeceğim. Çıkmak isteyen müşteriler varsa çıkabilirler, ama başka kimse içeri giremez, tamam mı?" dedim.

O da başını salladı. "İyi fikir."

Kapıyı kilitledim ve bekledik.

Nasıl bu hale düştüm ben?

Yirmi dakika sonra ön kapının çalınması hepimizi irkiltti. müşteri beş dakika önce ayrıldıktan sonra bar boşalmıştı.

Son

"Blade'in adamları olabilir," dedi Jess.

"Umarım öyledir," dedim ve kontrol etmeye gittim.

Kapıdaki cam panel için şükürler olsun.

İki motosikletçi diğer tarafta durmuş bana bakıyordu.

Kahretsin.

Mario mu yoksa Donovan mı gönderdi, emin olamadığım için tereddüt ettim. İçlerinden biri konuştu. "Blade gönderdi, bebeğim. Aç kapıyı."

Ona baktım. Vücudunun her santimetresi dövmeyle kaplıydı ve normalde bu tarzı pek sevmesem de, yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bakışlarımı diğer adama çevirdim. O daha çok benim tipimdi, dövmeleri daha azdı ve herhangi bir kadının iç çamaşırlarını eritecek bir görünüşü vardı. Ama ikisi de "bana bulaşma" tavırları sergiliyordu.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Kapıyı açtım ve onları içeri aldıktan sonra kapıyı tekrar kilitledim.

Dövmeli olan bana baktı. " Kapıyı açık bırakabilirsin bebeğim.

Blade gelene kadar burada kalacağız."

Minnettarlık beni boğdu. "Teşekkür ederim." Neredeyse fısıltı gibi çıktı.

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve o anda onun neyi amaçladığını tam olarak anladım. O gülümsemeyle nefes kesiciydi. "Rica ederim." Kendini işaret ederek, "Ben Nash, bu salak da J." J'yi tanıtarak onu işaret etti.

J çenesini bana doğru salladı. "Hanımlar, iyi misiniz? Blade ile konuştuğuktan sonra Mario'dan haber aldınız mı?"

Beni Jess ve Annie'nin beklediği bara kadar takip ettiler. "Hayır, geri gelmedi," diye cevapladım.

"İyi duydum," dedi J, bar taburesine otururken.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu Jess, gözleri Nash'in üzerinde dolaşıyordu. Kötü çocuklara zaafı vardı ve onun da Jess'in tüm ilgi noktalarına baskı yaptığını anladım.

İkisi de reddetti.

Nash da bir tabure çekti ve odayı süzdükten sonra dikkatini bana verdi. "Barın ne zamandır senin?"

"Yaklaşık bir yıldır ortak sahibiyim. Ondan önce yıllarca burada çalıştım."

"İşler iyi gidiyor mu?"

"Eskiden iyiydi ama son birkaç aydır işler durgun."

Bakışlarını tekrar uzak köşeye çevirdi ve sonra bana baktı. "Oraya bir sahne kurup canlı müzik yapmayı hiç düşündün mü? Bence burası bunun için çok uygun."

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Onu burada hiç görmemiştim.

J burnunu çekti. "Hiç sanmıyorum, bebeğim. Burada hiç çıplaklık yok, Nash'in tercihi bu değil."

Nash onu duymazdan geldi. "Yıllar içinde birkaç kez geldim, ama buradaki tüm barları takip ediyorum. Buradan çok uzak olmayan bir striptiz kulübü var, bu yüzden etrafta neler olup bittiğini bilmek faydalı oluyor. Canlı müzik pek yok, bu yüzden işin iyi gidebilir."

Kitabı kapağına göre yargılamamak her zaman işe yarardı. Ailem bana bunu öğretmemiştir, ama kendi başıma dünyaya atıldığımda, bunu çabucak keşfettim. Bunu kanıtlayan insanlarla tanışmayı seviyordum. Nash'e gülümseyerek, "Teşekkürler, düşüneceğim," dedim.

Bana tekrar sırtıttı. "Ne zaman istersen. Blade'in kadınına göz kulak olmalıyım."

Blade'in kadını.

Onun kadını olmaktan çok uzaktaydım, ama Nash'in sözleri içimi lezzetli bir sıcaklıkla doldurdu. Dün gecenin nereye varacağını ya da Donovan için ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama daha fazlasını istiyordum.

Hava gibi daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bir saat kadar sonra Donovan bara girdiğinde, yüzü her şeyi anlatıyordu.

Öfke ve endişe bir arada.

Doğruca bana geldi. Elini çeneme koydu ve gözleri gözlerime dikildi. "İyi misin?"

Şimdi iyiyim.

"Evet."

Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Tanrıya şükür."

Beni bırakıp Nash ve J'ye döndü. "Geldiğiniz için teşekkürler." "Ne zaman istersen, dostum. Mario'yu görmeye giderken bizimle gelmek ister misin?"

Nash sordu. Gözlerindeki ışıltıdan, Donovan'ın evet demesini umduğunu tahmin ediyordum.

"Şimdi oraya gidiyoruz. Vaktin var mı?" Donovan sordu. Haklı çıktım çünkü Nash bu fırsatı kaçırmadı. Mario için üzülmedim bile. Bana kalırsa, ona yaptıkları her şeyi hak etmişti.

J araya girdi, "Orayı gözetliyor musun?"

Donovan başını salladı. "Evet, iki adamım dışarıda bekliyor."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Bana döndü ve bakışları yumuşadı. "Sana onların numaralarını vereceğim. İhtiyacın olursa önce onları ara, ama sonra *mutlaka* beni ara. Tamam mı?"

Onun koruyucu tavrını bu kadar sevdiğime şaşırdım. Yıllarca kendimi korumuş, kimseye güvenmekten ve kimseye ihtiyaç duymaktan nefret etmişim. Donovan farklıydı. Gözlerinin içine baktım. "Tamam."

Onların numaralarını telefonuma kaydetti, güvenliğimizden emin olmak için etrafı kontrol etti ve sonra üçü birlikte gittiler.

Mario'ya göz kulak olmak için.

İçten içe bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ve bununla hiçbir sorunum yoktu.

Onuncu Bölüm

Blade

Mario'nun evinin önüne park ettim. O pislik bir gecekonduya yaşıyordu. Evin boyası dökülmüş, çimler uzamış, yerler çöp ile kaplıydı. Eskiden yaşadığı yerden çok düşmüştü.

Uyuşturucu insana bunu yapar, pislik.

Jag'ın kapısını çarpıp dışarı çıktım ve sokağı gözden geçirdim.

Sessizdi.

Etrafta kimse

yoktu.

Mükemmel.

"Plan nedir patron?"

Ben'e döndüm. Onu ve diğer iki adamımı da yanımda getirmiştim. Nash ve J de vardı. "Siz üçünüz arkaya geçin. Nash ve J ön tarafta benimle kalacak."

O da kabul ederek başını salladı.

"O pislği ben halledeceğim, Ben," diye ekledim.

"Anladım," dedi, yüzünde kararlı bir ifadeyle.

Üçünün arkaya doğru gitmesini izledim ve sonra J ile Nash'e beni takip etmelerini işaret ettim. Birkaç saniye sonra ön kapıyı yumrukladım.

Geri çekilip bekledik.

Mario kapıyı açtığında, J ve Nash'e baktıktan sonra bana sırtarak baktı. "Yardımcılarını getirmişsin, görüyorum. Ama bunun bir önemi yok, pislik. Senin orospun bana borcu var ve ben o parayı istiyorum."

Yumruğum yanağına o kadar sert çarptı ki geriye sendeledi. Evin içine girdim ve ona tekrar yumruk attım. Kan üzerime sıçradı. Ona tekrar yumruk attım.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı.

O yumruk atmaya çalışırken eğildim. "Evet, öyleyim! Bugün yaptığın pislği tekrar yapmak istiyorsan, işte böyle hallederim."

Aklım tamamen Mario'yla uğraşmakla meşguldü, ama evin arkasından gelen cam kırılma sesi ve bağırışlar dikkatimi çekti.

Nash beni itip gürültünün geldiği yere doğru yürüdü, J ise benimle kaldı.

Mario bana hırladı. "O orospu, bunun yol açacağı belaya değmez, Blade."

Birbirimize bakarak durumu değerlendirmeye çalıştık. Adrenalin damarlarımdan akıyordu ve onu çabucak bitirme arzusu beni ele geçirdi. "Bu ne boktan bir şey olacak, Mario?"

"Bunu onlara anlattığımda hoşlarına gitmeyecek. Umarım o orospu buna değer."

Mario her zaman dünyadaki konumunu gerçekte olduğundan daha fazla önemsemişti. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım ve iki elimle gömleğini tuttum. "Bir şeyi kaçırıyorsun Mario."

"Neyi?" Kendini beğenmiş hali öfkemi daha da körükledi.

"Bunu kimseye anlatamayacak olman," diye homurdandım ve yüzündeki kendini beğenmişliğin kayboluşunu izlemekten zevk aldım.

Onu kendimden uzaklaştırdım. Sertçe, o da duvara sendeledi ve yere yığıldı. Kendine güveni kayboldu ve ona bakarken içimdeki karanlık yükseldi. Çoğu gün sakladığım şeytanlar etrafımda dönüp dışarı çıkmak için yalvarıyorlardı. Bugün şanslıydılar.

J ön kapıyı çarparak kapattı ve tüm perdelerin kapalı olduğundan emin oldu. Ben ve arkadaşları, Mario'nun arkada uğraştığı kişiyle ilgilenirken ev sessizleşmişti. "Artık sadece sen ve ben kaldık," diye tükürdüm. "Hala açgözlülüğün için pişman değil misin, pislik?"

Yüzünde korku belirdi. Benim sorunlarla nasıl başa çıktığımı biliyordu. "Borcunu unutacağım Blade. Ve onu rahat bırakacağım, ne istersen." Beni durdurmak için aceleyle sözlerini sarf etti.

Çok geç, orospu çocuğu.

Canavarlarım çoktan serbest kalmıştı.

Kemerime takılı kınından bıçağımı çıkardım ve ona yaklaştım. Çömelerek bıçağın ucunu göğsüne dayadım. "Senin sorunun Mario, bu iş için yeterli beynin yok. Bu dünyanın kirli işlerini halletmek için akıllı bir adam gerekir. Aptallar yavaş yavaş ayıklanır ve senin zamanın da dolmuş gibi görünüyor." Gömleğinin üst düğmesini kestim. Yere düşen ses, evin sessizliğinde duyulan tek ses oldu.

Göğsü hızla inip kalkıyordu, korkuyla nefes almaya çalışırken yüzünde ter damlaları birikiyordu. Ancak hiçbir kelime söylenmedi. O, o aşamayı çoktan geçtiğimizi biliyordu.

Bir sonraki düğmeyi kestim ve gömleğinin düğmelerini tek tek keserek aşağı doğru ilerledim, ta ki hepsi kopana kadar.

J arkamdan homurdandı. "Altına mı işedin, orospu çocuğu?"

İşemişti.

Canavarlarım odadaki korku kokusuna kükredi.

Bıçağı göğsünden beline kadar vücudunda gezdirdim, ilerlerken gömleğini kenara iterek. Bıçağı batırıp kan akıtmayı hayal ederken cildi beni hipnotize etti.

Kan.

Onu arzuluyordum.

Bir daha asla bir kadına tehdit edemeyecek.

Bıçağı karnına bastırdım, derisinin üzerinde kan birikmesi için yeterli derinlikte. İntikam almaya odaklanmışken, çıkardığı inilti bilincimin kenarlarına dokundu. Bir an sonra, kanının kokusu burnuma çarptı ve kolumu kaldırıp bıçağı göğsüne saplamak için kendimi zor tuttum.

"Bıçak."

Ben'in sesi sisin içinden keskin bir şekilde duyuldu ve başımı ona doğru çevirdim. Ona sorumu sert bir bakışla sordum. *Ne?*

"Onu bunun için depoya götürmeliyiz."

Sesinde aciliyet

vardı.

Haklıydı.

Mario duvara yaslanarak ağlamaya başladı.

Ona son bir kez ters ters baktıktan sonra ayağa kalktım. Çenemi Ben ve adamlara doğru sallayarak emrettim, "Onu minibüsün arkasına koyun, ben de oraya gelirim."

Ben anladığını işaret ederek başını salladı ve üçü harekete geçti.

Nash saatine baktı.

"Artık iyi misin kardeşim? Hâlâ bize ihtiyacın var mı?"

Arkamdan uzanıp bıçağımı kınına geri koydum.

"Burada

n biz hallederiz. Arkada kaç kişi var?"

"İki. Baygınlar." Bana ihtiyacım olan bilgiyi verdi ve ben başımı salladım. Onlar sadece kiralık adamlardı, sorun çıkarmazlardı. Mario'nun işinde sadakat diye bir şey yoktu.

Nash sırtına bir şaplak attı. "Yine ihtiyacın olursa bağır. Her zaman yardıma hazırız."

J çenemi kaldırdı ve ben onların gitmesini izledim. Scott, bugün onu arayıp yardım istediğimde imdadıma yetişmişti. Ondan yardım istemek hiç istememiştim ama Layla aradığında, bırakamayacağım bir durumla uğraşıyordum ve Scott en iyi seçeneğimdi.

Layla'yı tekrar gördüğümde saat on olmuştu. Köşedeki bir masada oturuyordu.

Benim masamda.

Başı masanın üzerine uzanmış, kollarına yaslanmıştı. Yaklaştığımda uyuduğunu hissettim. Oturduğumda kıpırdamadı, ben de elimi omzuna koydum. "Layla," diye mırıldandım ve onu nazikçe dürttüm.

Başı birden kalktı ve uykulu gözlerle bana baktı. "Özür dilerim, korkarmak istemedim," diye özür diledim.

"İyi misin?" diye sordu, gözlerini ovuşturarak. Kaşlarımı çattım. "Evet. Neden?"

"Gittikten sonra senden haber alamadım, endişelendim."

Ben bir pisliğim.

Ne halt ediyorum ben?

Sandalyeye yaslanıp sırtımı gerdi. Kaslarım tamamen gerilmişti ve her zaman hissettiğim ağrı bu öğleden sonra daha da şiddetlenmişti. Elimini saçlarımın arasından geçirip, "Mario'nun icabına baktım. Artık onun için endişelenmene gerek yok," dedim.

Bana sessizce baktı. Hızlıca başını salladı ve ayağa kalkıp uzaklaştı.

Siktir.

Başımı eğdim ve gözlerimi sıktım.

Senin içindeki şeytanları asla kabul etmeyecek. Ne halt ediyorsun sen?

Derin bir nefes aldım. Bir şeye başlamadan önce gerçeyle yüzleşmek en iyisiydi. Ama hayal kırıklığı beni sardı. Aramızda bir bağ olduğunu sanmıştım. Karanlık tarafımı kabul edeceğini düşünmüştüm.

Gözlerimi açtım ve başımı kaldırdım.

Karşımda duruyordu.

"Bir içki iyi gelir diye düşündüm," dedi ve bana bir bardak ve viski şişesini uzattı.

Siktir.

Onu hak etmiyorsun.

"Teşekkürler." Bir içki doldurdum ve "Sen de ister misin?" diye sordum.

"Hayır, bu gece birkaç tane içtim bile. O kadar yorgunum ki bir tane daha içersem yere yığılırım." Yavaş hareketlerle tekrar oturdu.

Boynundaki fuların üzerine gözüm takıldı. Masayı uzanarak fularını gevşettim ve dün gece bıraktığım izleri ortaya çıkardım. İçimdeki pislik o lanet izleri çok seviyordu.

Eli benim elime kondu ve orada tuttu. Gözlerimiz buluştu. Kafamdaki hiç susmayan gürültü sustu. Göğsümde bana yapışıp bir an bile huzur vermeyen acı dindi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Siktir, dokunuşu beni iyileştirdi, en azından o an için. Ne yaptığımı biliyordu ve bunun için bana teşekkür ediyordu. Benim o yanımı kabul etmişti.

Viskimin bir yudumunu içtim ve yakıcı tadını hoş karşıladım.

Elimi bıraktı ve atkısını boynuna sıkıca sardı. Ona bağlı olma ihtiyacım o kadar büyüktü ki elimi çekemedim. Parmağımı köprücük kemiği boyunca gezdirdim ve sonra tişörtünün V yakasının üstündeki cildini izledim, parmağımı ara sıra kumaşın altına kaydırdım. Göğsünün hafifçe inip kalkması beni tahrik etti. Ona etki etmeyi seviyordum.

Viskiyi bitirirken, cildine hafif dokunuşlar yapmaya devam ettim. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve yavaşça yükselen arzu içimi yakıp kavurdu.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandım.

"Ben de sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Siktir.

Elimin göğsüne dokunduğunu gördüm ve o elin yapabileceklerinin çelişkisi beni etkiledi.

Benim çelişkili halim.

Elimi çekip ayağa kalktım. Viski ve bardağımı alıp, onun ayağa kalkmasını bekledim ve ardından onu takip ettim. Viskiye de yanıma alıp yukarı çıktım. Bu gece ona ihtiyacım olacaktı.

On Birinci Bölüm

Layla

Donovan'ın ihtiyacı benimkiyle aynıydı, ama bu gece beni daha yavaş sikti. Dün geceki vahşi, sürükleyici arzusu yoktu. Bunun yerine, dokunuşlarıyla beni kutsadı.

Neredeyse ruhani bir deneyim gibiydi.

Ben ayakta dururken o yatağın kenarına oturdu, yüzüme bakmadan sessizce beni soydu, gözleri yüzümden çok vücuduma odaklanmıştı. Beni çıplak hale getirince, ellerini etrafıma doladı ve kalçalarımı koydu. Öne eğildi ve karnıma bir öpücük kondurdu. Göğsünden bir hırıltı çıktı ve kalçalarımı sıkıca kavradı, sanki ağzımı öpüyormuş gibi karnımı öpmeye başladı. Başımı geriye attım ve zevk vücuduma yayılırken saçlarını kavradım.

Karnımın her yerini öpmeyi bitirdiğinde, aşağıya, amıma doğru indi. Eli bacağımın arkasından aşağı kaydı ve ayağımı yatağa koyabilmek için kaldırdı. Beni kendisine doğru açtı ve o benim yarıklarımı yalarken içim kasıldı. Yine homurdandı, derin bir homurtu, açığımda titreşti ve ben zevkimden inledim.

Dilini ve parmaklarını içimde nazikçe hareket ettirirken, bu yavaş ve enfes bir işkence gibiydi. Beni orgazma yaklaştırıp sonra geri çekiyor, beni mutluluk dalgalarının üzerinde bırakıyor ve daha fazlasını istemek için nefes nefese kalmama neden oluyordu. Beni doruğa çıkarmak için çaresizdim, ama bu gece yavaş gitmesi gerektiğini hissettim, bu yüzden o daha fazlasını vermeye hazır olana kadar bana verdiklerini kabul ettim.

Donovan kendini bana kaptırdı. Yavaş hareketleri giderek hızlandı ve beni tutuşu yavaş yavaş sıkılaştı, ta ki beni sertçe kavrayıp ağzına sıkıca tutana kadar. Sonunda beni boşalmaya ulaştırdığında bacaklarım titredi ve çökmek üzereydi. Vücudumun her santimetresi onun bana verdiği orgazmı hissederken, parlak beyaz ışıklar zihnimde patladı.

"Bebeğim," diye fısıldadı.

Evet.

Gözlerimi açtım ve onun gözlerine baktım. Yatakta oturmuş, beni yakından izliyordu. Beni bekliyordu.

"Evet," diye fısıldadım, orgazmın ardından zihnim düşüncelerle karışmıştı. "Buraya gel." Beni kucağına çekti ve ben isteyerek gittim.

Üstüne sürünerek bacaklarımı etrafına doladım. Hala tamamen giyinikti, bu beni rahatsız etti ve ellerim tişörtünün altına gidip başının üzerinden kaldırmaya başladı. Tişörtü çıkarırken kollarını kaldırdı. Tişörtü yere attım ve ellerimi göğsüne koydum.

Tanrım, bu adama alışabilirim.

Elleri kollarımdan boynuma doğru kaydı. Bir an sonra, bakışları boynuma kaydı ve eğilip dün gece bıraktığı izlere yumuşak öpücükler kondurdu. Başımı ona doğru eğdim ve ağzının dokunuşunun tadını çıkardım.

"Bu gece sana iz bırakmayacağım," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Önemli değil," diye itiraf ettim. "Dişlerinin beni ısırmasına bayılıyorum."

Elleri boynuma daha sıkı sarıldı ve öpücüklerini yavaşlattı, ta ki hareketsiz kalana kadar. Nefesi düzensizleşmeye başladı ve boğuk bir sesle konuştu. "Hayır, bu gece sert olmayacak."

Sesindeki yıkık tonda nefesimi tuttum. Sanki bir şekilde parçalanmış, tamamen kendisi değilmiş gibi.

İçgüdüsel olarak onu beslemek istedim ve ellerim yüzüne gitti. Her iki yanağını tuttum ve fısıldadım, "Bana bak."

Başını kaldırdı ve beni kollarımın arasına alıp bir daha bırakmamak isteyeceğim gözlerle baktı. Tek kelime etmedi, sadece benim konuşmamı bekledi.

Bir elimi saçlarına nazikçe geçirirken, diğer elimle yanağını tutmaya devam ettim. Yüzümü ona yaklaştırdım, dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve onu öpmeye zorladım. Ağzını açarak beni içeri aldı ve tutkunun bizi sarmasıyla dillerimiz birbirine dolandı.

Öpücüğü bitirdiğimde, çenesinden boynuna kadar öpücükler yağdırdım. Tepkisini görmek için orayı hafifçe ısırdım. Nefesini kesmesi ve ereksiyonunu bana bastırması, bilmem gereken şeyi bana söyledi ve daha sert ısırdım ve emdim.

"Siktir," diye tısladı, elleri aşağı inip göğüslerimi tuttu.

O ellerini vücudumun her yerine gezdirirken ben yaptığım şeye devam ettim. Dokunuşlarıyla beni çılgına çevirdi ve ağzımı boynundan çektiğimde ihtiyacımdan nefes alamıyordum. " " Yüzünü bana doğru çekerek

"Şimdi beni sikmelisin. Sert, hızlı, yavaş, nasıl olursa... Nasıl olduğu umurunda değil, sadece yap."

Vücudu gerildi ve ayağa kalkarken kollarını bana doladı, beni kendine çekti. Tanrım, bu adamın gücünü seviyordum. Bacaklarım ona sıkıca sarılmıştı, ama bırakırsam beni kolaylıkla tutabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Ayağa kalktıktan sonra dönüp beni yatağa yatırdı. Gözleri üzerimdeyken elleri kemerine gitti ve soyundu. Çıplak kalana kadar bakışlarını kaçırmadım. Vücudu bakılmayacak kadar muhteşemdi ve gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. Amım onun sert sikini istiyordu ve ben de yatağın üzerinde kendimi ona hazırlayarak yukarı doğru kaydım.

Prezervatif taktı ve ellerini yatağa dayayarak üstüme çıktı. Üstümde, yüz yüze durarak, "Siktir, çok güzelsin. Uzun zamandır bir kadını bu kadar istememiştim" diye homurdandı.

Sik beni.

Yüzünü kendime yaklaştırdım ve tüm hislerimle onu öptüm. Sikini girişime bastırdı. Onun için çok hazırdım ve ona doğru ittim. Zevkini ağzıma homurdandı, bu da onu daha çok istememe neden oldu. Bacaklarımı etrafına doladım, sabitledim ve kaslarımı kullanarak vücudunu kendime yaklaştırdım. Aynı anda amımı sikine bastırdım ve onu içime almak için yukarı doğru ittim.

"Siktir!" diye bağırdı ve geri çekilip tekrar içeri girebilmek için çıkardı. Sertçe.

Hızlı.

Sert.

Siktir et.

O içime girip çıkarken, ben de ona sıkıca sarıldım. Çılgınca.

Vahşic

e.

Şehvetl

i.

Asla bırakmayacağım.

O, yüksek bir çığlıkla patladı ve ben de bir an sonra onun adını haykırarak boşaldım.

Hareketsiz kaldık ve kendimizi bu duyguya bıraktık, uzuvlarımız birbirine dolanmış, tenimiz tenimize değiyordu.

Zevkin yarattığı sisin içinde kendimden geçtim. Dudakları dudaklarımın üzerinde beni kendime getirdi.

"Sik beni," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Siktiğimin muhteşem . . ."

Öpücüğümüz derinleşirken sesi yavaşça kayboldu. Uzun bir süre öyle kaldık, o tembelce beni öpüyor ve bırakmıyordu. Öylece sonsuza kadar kalabilirdim.

Sonunda dudaklarımdan ayrıldı, yataktan kalkıp odadan çıktı. Birkaç saniye sonra geri döndüğünde prezervatifi atmıştı. Yatağın kenarında durup gözlerini vücudumda gezdirdi. "Asla değişme," diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne?"

Yatağın yanındaki yere koyduğu viski şişesini ve bardağı almak için eğildiğinde, "Sen olduğun gibi mükemmelsin. İçinde ve dışında. Kimse için bunu değiştirme," dedi.

Sözleri kalbime işledi ve onları sindirirken nefesim kesildi.

Yatağın kenarına oturdu ve kendine bir içki doldurduktan sonra şişeyi yere geri koydu. Üst vücudunu bana doğru çevirerek bardağı bana uzattı. "İster misin?"

Bardağı aldım ve yarısını bir dikişte içtim. Boğazımı yaktı ama bunu istiyordum.

İçimde dolaşan sarhoş edici mutluluğu bastırmak için her şeyi yapardım.

Bu gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Bardağı ona geri verdim ve kalanını içmesini izledim. Bardağı yere koydu ve yanıma yatağa geçti. Yanına uzandı, dirseğiyle kendini destekledi ve elini karnıma koydu. Dokunuşuyla karnım titredi ve ona doğru dönerek dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Ayrıldığımızda fısıldadı, "Bugün yaptığım şeyin sakıncası yok, değil mi?"

Cevabımı beklerken vücudu gerildi. Başımı salladım.

"Evet."

Derin bir nefes aldı, bir an tuttu ve sonra "Siktir" diyerek nefesini verdi.

Elimi yanağına koydum. "Sorun mu var?"

Elini nazikçe saçlarıma koydu ve neredeyse gözlerimden kaçır gibi alnıma bakarak dikkatle baktı. Sonra gözlerini bana çevirip "Ne kadar iyi olduğunu bilemezsin" dedi.

Gülümsedim ve yumuşak bir sesle "İyi" dedim.

Gülümsememe karşılık vermedi, sadece sessizce beni izlemeye devam etti. Sonunda sordum, "Bugün yaptığın şeyden memnun musun?"

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"
Neden soruyu kaçırıyor?

Sözlerimi dikkatlice seçtim. "Bence bu konuda duyguların ikiye bölünmüş."

Yine hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Bana, insanları korumak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyen bir adam gibi geliyorsun. Ayrıca şiddeti sevdiğini de düşünüyorum, bu yüzden neden tereddüt ettiğini anlamıyorum."

Bu bir tepki aldı. Hızla hareket ederek beni sırt üstü çevirdi ve üstüme çıktı. Bir eliyle ellerimi başımın üstünde yatakta tutarken, diğer eliyle yüzümden aşağı doğru bir çizgi çizdi. Nefesi sertleşmişti ve gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir şey parlıyordu. "Yaptığım şeyi yapmak istediğim için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü içimde var ve çoğu zaman bunu inkar edemiyorum," dedi acı bir şekilde. Öfkeli bir nefes vererek devam etti, "Ne kadar bastırmaya çalışsam da, bu beni rahat bırakmıyor. Ve evet, bunu seviyorum, ama *lanet olsun*, istemiyorum."

Beni bıraktı ve yataktan kalktı. Tek bir hareketle ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. Yüzü öfkeyle kaplıydı ve onu sakinleştirmek için ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilemedim. Ben olsam, sakinleşene kadar yalnız kalmak isterdim. Bu yüzden, yapması gerekeni yapmasına izin verdim ve bir dakika sonra odadan çıkarken onu bırakıp gittim.

Kahretsin.

On ikinci bölüm

Blade

"Ashley!"

Beni duyamıyordu, bu yüzden daha yüksek sesle bağırdım.

"Ashley!" Hâlâ beni duyamıyordu.

Kahretsin.

Neden beni duyamıyordu?

Saldırgan elini bacaklarının arasına soktu ve bacaklarını sertçe ayırdı.

Hayır

"Ashley!"

Ona koşmaya çalıştım ama bacaklarım kurşun gibiydi, kaldıramıyordum.

Siktir.

Ellerini külotunun içine soktu ve o, ona tokat atana kadar çığlık attı.

Onun için tekrar bağırmaya çalıştım ama bana dönmedi.

Sonra bacaklarım hareket etti ve ona doğru koştum.

Saldırgan ona girerken, sonunda onlara ulaştım ama o hala beni duyamıyordu. Ve tam onun önüne geldiğimde, korku içinde çığlık atarken benden geçip gitti.

"Ashley!" Beni duyması için yalvardım ama duyamadı.

Onun için ben yoktum.

Yatağında dik oturdum, rüyanın neden olduğu terden cildim nemliydi. Bu gece çok terledim.

Siktir.

Yatağın yanındaki saate

baktım. Saat dört lan.

Tanrım.

Yorganı üzerinden attım ve banyoya girdim. Lanet olası bir déjà vu.

Bugün uyku hapi alacağım.

Öfkeyle yüzüme su sıçrattım ve ellerimi lavaboya dayayarak aynadaki kendime baktım. Yorgunluk daha da artıyordu ve normalde hissettiğim öfkeden daha fazla ortaya çıkıyordu.

Layla'yla birlikteyken hariç. Evet, onu mahvettin, pislik.

Havluyu kapıp yüzümü kuruladıktan sonra odanın diğer ucuna fırlattım. Lavaboya yumruğumu vurdum ve "Siktir!" diye bağırdım.

Onu üç gündür görmemiştim ve kendimi kaybediyordum.

Siktiğimin orospusu.

Dört saat sonra Scott beni kapısında karşıladı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Kaç gündür uyumadın?" diye sordu, kapıyı benim için açarken.

"Çok uzun zaman oldu," diye mırıldandım içeri girerken. "Evet, bu çok açık."

Beni koridordan geçerek mutfığa götürdü. "Kahve ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve mutfak tezgahının yanındaki tabureye oturdum. "Başka kim geliyor?"

"Nash ve J," dedi kahveyi hazırlarken.

"Dürüst olacağım Scott. Blue'yu bulamıyorum ve *daha önce hiç* böyle bir sorun yaşamamıştım."

"Aynı. Artık var mı yok mu diye merak etmeye başladım."

"Aklımdan da geçti. Marcus, biz meşgulken, asla bulamayacağımız birini kovalarken, ona planlarını yapması için zaman kazanmak için bizi kasten yanlış yola yönlendirdi mi diye merak ettim."

Scott bana baktı. "Aklımız aynı çalışıyor, kardeşim."

Ben de ona baktım. Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti ve ne anlamam gerektiğini bilemedim. Ama bu sabah çok yorgundum, bu yüzden konuyu kapatıp sohbete devam ettim. "Yani onunla ilgili başka ipucu yok mu?" Bugün bir şey bulmuş olmasını ummuştum. Herhangi bir şey.

Kafasını salladı. "Hiçbir şey."

"Siktir."

"Evet."

Bana kahvemi uzattı ve ben uzun bir yudum aldım. Çok sıcaktı ve boğazımı yaktı ama umursamadım. Kafeine ihtiyacım vardı.

Ona baktım. "Harlow'la aranız nasıl?"

Sessizliği bana çok şey anlatıyordu, ama bir cevap verdi. "İyi değil. Son birkaç gecedir burada uyumadı." Elini yüzüne sürdü.

"Siktir, sen de benim kadar yorgunsun, değil mi?" diye sordum, onun acısını hissederek sordum.

"Öyle hissediyorum. Son zamanlarda çok fazla şey oluyor. Daha önce hiç "Ama geri dönecek, değil mi?"

"Ama geri dönecek, değil mi?"

"Bunu kesinlikle sağlayacağım." bunu."

Kahretsin.

Nash, koridorda küfürler savurarak bizi bölmüştü. O mutfağa girdiğinde, ikimizin de gözleri onun üzerindeydi. "O lanet olası kedi! Yemin ederim, bir daha bana bulaşırsa, onu doldururum."

Scott ona kaşlarını çatı. "O kedinin yanına yaklaşırsan, seni ben doldururum."

Nash onu görmezden geldi ve "J gelmeyecek" dedi.

"Neden?" diye sordu Scott.

"Madison'ın arabası bozulmuş ve saçını kestirmesi gerekiyormuş, onu götürmezse onun için değmezmiş." Omuz silkti. "Kadınları bilirsin... Sikini yalatmak istiyorsan her zaman uğraşman gereken saçmalıklar vardır."

"Kız kardeşimin o halini görmek zorunda değildim, sik kafalı," diye mırıldandı Scott.

Üç gündür geçmeyen baş ağrısı başımı zonklatıyordu.

Layla'yı görmeyeli üç gün olmuştu.

Saçma sapan konuşmalarını kesmeden önce kahvemın kalanını bir dikişte içtim. "Ricky Grecian birkaç gün önce benimle iletişime geçti."

Bu onların dikkatini

çektı. "Ve?" diye sordu

Scott.

"Bölgesini paylaşmak istemiyor. Marcus'u geri çekmezsem bana bir şey yapacağını söyledi."

"Ne?" diye sordu Nash.

"Benim için örtbas ettiği eski bir suç."

"O da o pislği kullanmaktan çekinmez. Onun hakkında bir şeyin var mı?"
Scott sordu.

"Evet, her şey yolunda. Tabii ki o bunu bilmiyor, ama sana haber vermek istedim. Storm'un peşinde."

"Teşekkürler," dedi Scott ve sesinde samimiyet duydum.

Başımı salladım. "Evet," dedim ve ekledim, "Geçen gün yardımın için teşekkürler."

"Önemli değil, kardeşim," dedi Nash. "Layla iyi mi?"

"Evet."

Hiçbir fikrim yok.

Onu gözlüyorum; ama benim gözlerimle değil.

Bir saat sonra ofisime girdim, sandalyeme oturdum, başımı geriye yasladım ve gözlerimi kapattım. Başım çaresizce ağrıyordu. Şakaklarımı ovuşturarak ağrının geçmesini diledim, ama bütün sabah boyunca işe yaramamıştı, bu yüzden umutlu değildim.

"Hala başın ağrıyor mu?"

Gözlerimi açtığımda Merrick kapımda duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Evet."

Kollarını açtı ve bana doğru yürüdü. "Lanet olası doktora gidip o şeyi halletmen lazım."

"Bir karıdan daha kötüsün, biliyor musun?"

"Sen de kıcıını kaldırıp harekete geçmesi için karısına ihtiyaç duyan inatçı bir pislksin."

Aspirin aramak için masamın çekmecesini açtım ama bulamadım.

Çekmeceyi sertçe kapattım. "Siktir."

Sandalyeyi geriye itip ayağa kalktım ve nehre bakan tavandan tabana pencereye doğru yürüdüm. Yumruklarımı sıkıp, kendimi toplamaya çalışmak için birkaç derin nefes aldım.

Merrick sözümü kesti. "Onu aradın mı?"

Dönüp ona sert bir bakış attım. "Siktir, Merrick. Onu aramayacağımı söyledim. Bana böyle konuşma."

Onun öfkesi neredeyse benimkiyle eşitti. "Onu aramalısın Blade. Aralarında bir şey olduğu çok açık ve artık kafanı kışından çıkarma zamanı geldi."

Yaşadığım kargaşadan göğsüm sıkıştı. "Hayır, onu karanlığım ile kirlilemeyeceğim."

"Onun umursamayabileceğini hiç düşündün mü? Seninle ışığın bir parçasını paylaşabileceğini? O, uzun zamandır başına gelen en iyi şey olabilir ve sen bunu öğrenmeden bile onu bir kenara atmaya hazırsın?" Sesi giderek yükseldi ve benimle olan öfkesiyle mücadele ederken ensesini ovuşturdu.

"Peki, benim onun başına gelen en kötü şey olabileceğimi hiç düşündün mü?" Göğsümdeki acımasız ağırlık nefes almamı zorlaştırıyordu.

Siktir.

Yumruklarımı tekrar sıktım, şiddet arzuluyordum. Bu, içimdeki şeytanları yatıştırmaya yardımcı oluyordu.

Başka bir çıkış yolu

bulmalıyım. Senin vardı,

pislik.

"Siktir!" diye bağırdım, dönüp arkamdaki duvara yumruğumu vurdum. Acı koluma yayıldı ve ben bunu memnuniyetle karşıladım. Acıyla savaşmak yerine onu kucaklamayı öğrenmişim. Kendime acı çektirmeyi de öğrenmişim: fiziksel acının dikkatimi dağıtması, duygusal acıyı yatıştırıyordu.

Merrick'e dönüp, "O iyi mi?" diye sordum.

Duvarda açtığım deliği görmezden geldi. Orada açtığım ilk delik değildi ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı. "Evet. Ben birkaç adamla onu izletiyor ve herhangi bir sorun olmadığını bildirdi. Mario'nun adamlarından da tepki yok."

"İyi," diye mırıldandım.

"Phil Deacon hakkında konuşacak kadar sakinleştin mi?" "Evet, şimdi neyin peşinde bu adam?"

"Ben araştırdı ve Phil'in Hurley'nin işine kesinlikle teklif vereceğini doğruladı. Ben ayrıca Phil'in seni de gözüne kestirdiğini doğruladı."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Henüz emin değilim, ama adamlarına her şeyi yapabileceklerini söylemiş."

"Evet, eminim öyledir. Ben'i onun üzerinde tut." Bir an ona baktım. "Bu lanet olası bir horoz dövüşü olacak, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

Tam da ihtiyacımız olan şey.

On Üçüncü Bölüm

Layla

"Ondan haber var mı?" Jess, barın arkasındaki rafta duran içki şişelerini düzeltirken sordu.

On beş dakika önce oturduğum bar taburesinden onu izledim. Yorgunluk beni ele geçirmişti ve saat daha öğleden sonra dördüydü. *Bu geceyi nasıl geçirecektim?* "Hayır," diye cevapladım ve kalbimdeki acıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Başını çevirip bana baktı. "Kahretsin, ne kadar oldu? Beş gün mü oldu?"

"Jess, etiketlerin düzgün durmasına takıntılı olduğumu biliyorum ama bu sefer çok abarttın. Bugün üçüncü kez yapıyorsun ve gün daha yeni başladı," dedim, dikkatini dağıtmak için.

Bana öfkeyle bakarak mırıldandı, "Kapa çeneni. Neredeyse hiç müşterimiz yok ve işim yokken çok huzursuz oluyorum. Lanet etiketler beni çağırıyor ve onları susturamıyorum."

Gülerek savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırdım. "Etiketler senin."

"Şimdi soruma cevap ver," dedi şişeleri bitirip tüm dikkatini bana vererek.

İç geçirdim. "Evet, beş gün."

Onu özlüyorum.

"Neden aramıyorsun? Bir erkeğin seni ezmesine izin vermek senin tarzın değil."

İç çektim. "O bir şekilde kırılmış."

Omuz silkti. "Ne olmuş? Hepimiz kendi çapımızda kırılız, bebeğim."

"Evet, öyleyiz, ama şu anda gerçekten zorlanıyor sanırım." "O zaman onu zorla. Onunla bir şey yapmak istiyorsan, bunun için bunun için savaş."

"Yapmam gerektiğini biliyorum, ama..."

Beni keserek sözümü kesti. "Ama yok, Layla. Ya onu istiyorsun ya da istemiyorsun. Bu kadar basit. Ve gerçekten, onunla yüzleşip aklını başına getirene kadar onu sıkıştırmadığın için şaşırdım. Hiç sana göre değil."

Ona yaklaşmak için bara yaslandım, sanki bir sır paylaşıyormuşum gibi. "Erkekleri bilirsin... Bazıları saçma sapan bağıllık takıntıları ya da başka boklarla seni oyalarlar. Donovan farklı. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama o tam bir erkek... Onun böyle önemsiz şeylerle uğraşacak biri olduğunu sanmıyorum. Başında daha büyük sorunlar var ve bence sadece bunları çözmek için biraz zamana ihtiyacı var."

Söylediklerimi dinledi ve sonra bana yaklaştı. "Tamam, anlıyorum, ama yine de onu aramalısın. Onun için burada olduğunu söyle. Eğer yalnız kalmak istemiyorsa, yalnız olmadığını söyle."

Ona baktım.

Kahretsin.

Beş günümü boşa harcadım.

Tabureden atladım ve cebimden telefonumu çıkardım. Jess'e bakarak, "Teşekkürler, bu moral konuşmasına ihtiyacım vardı," dedim.

Elini sallayarak beni uğurladı. "Git. Arama yap ve beni etiketlerimle baş başa bırak. Arkamı döndüğümde yerlerinden oynamış olabilirler."

Ona gülümsedim. "Seni çok seviyorum, Jess."

Gözlerini devirdi. "Evet, evet, biliyorum, bensiz kaybolursun, değil mi? Beni, senin barını mükemmel durumda tutan obsesif kompulsif bozukluğum için seviyorsun."

Donovan'ı aradım ve telefonu kulağıma dayayıp cevap vermesini beklerken, ona dilimi çıkardım. "Hayır, seni hayatına karşı olan harika, alaycı olmayan bakış açın için seviyorum."

Bana bir öpücük gönderdi ve ben bu konuşmayı yapmak için arkaya doğru yürüdüm.

Telefon çaldı.

Ve çaldı.

Ve çaldı.

Sonra sesli mesaja geçti.

Mesaj bırakmadan telefonu kapattım. Hayal

kırıklığı yüzüme çarptı. *Belki daha fazla*

zamana ihtiyacı vardır.

Belki de bitirmiştir.

Telefon elimde titredi.

Kalbim zil sesine göre dans etti. Arayan kimliği bunu doğruladı.

Donovan.

Telefonu kulağıma dayadım.

"Alo." Sessizlik.

"Donovan?"

Nefesi sessizliği doldurdu. Düzensizdi. "İyi misin?"

"Evet." Nasıl devam edeceğimi bilemeden bir an durakladım. "Sen iyi misin?" Sessizlik.

Ve sonra, "Benim için endişelenme."

Sözleri içimi acıyla doldurdu. "Senin için endişeleniyorum. Sen istemesen de, senin için endişelenmeyi bırakmayacağım. Sana zaman verdim ama artık yeter. Seni istiyorum, Donovan. Kelimelerle ifade edemiyorum ama seni *hissediyorum*. Ve bence sen de beni hissediyorsun. Bence sen de bunu benim kadar istiyorsun. Bu yüzden seni zorlamaya devam edeceğim çünkü, siktir et, hayat istediğin şey için çabalamak için çok kısa." Kalbim çarpıyordu ve hissettiğim endişe damarlarımdan akıyordu.

Sessizlik.

Sonra, "Siktir."

"Senin için buradayım," diye fısıldadım. "Bunu yapamam, Layla," diye boğuk bir sesle söyledi. "Yapamıyor musun, yapmayacak mısın?"

"İkisi de."

Hayır

Bunu bilmeliydim.

Öfke, içimi kaplayan üzüntünün yerini aldı. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Beni zorlama. Ben senin sandığın kişi değilim ve asla ihtiyacın olan kişi olamayacağım."

"Benim kime ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun? Beni o kadar iyi tanıyorsun ki bunu söyleyemezsin."

"*Kendimi* tanıyorum. Ve kimse benim sunduğum şeye ihtiyaç duymaz," dedi, acısı açıkça belli oluyordu.

Onun sözlerini parçalamak ve yaralı ruhunu sevgiyle sarmak istedim. Ağzından sızan kendine duyduğu nefret öfkemi yatıştırdı ve onu kollarımın arasına çekme arzusunun beslendi. "Donovan, ne istediğimi biliyorum. Seni tüm berbat halinle istiyorum. Bunun neye benzediğini öğrenme ve kendim için başa çıkıp başaramayacağıma karar verme şansını istiyorum. Senin benim için yaptığın gibi.

nasıl bir şey olduğunu öğrenmek ve bununla başa çıkıp çıkamayacağıma kendim karar vermek istiyorum. İstemediğim şey, bu kararı benim yerime senin vermen."

Nefes aldığını ve sonra verdiğini duydum. "Hayır."

Telefonu kapattı ve ben telefonuma baktım.

İlk çatlak çok acı vericiydi ama kalbim tamamen parçalanırken, bunun çok acı verici olacağını biliyordum.

"Şişeyi ver, kaltak."

Jess'e gözlerimi kısarak baktım. "Bana isim takma, kaltak." Ona şişeyi vermeden önce bardağıma biraz daha votka döktüm. O içkiyi doldurmasını beklemeden bardağıma kaldırdım. "İnatçı pislikler ve önlerinde duran iyi şeyleri göremeyen erkeklere. Biraz cesaretleri olsun da erkek gibi davranabilsinler." Bardağı dudaklarıma götürdüm ve bir dikişte içtim.

"Tanrım, biraz yavaşlamalısın patron. İki saattir bununla uğraşıyorsun."

Ona bakmaya çalıştığımda görüntüsü bulanıklaştı. Bardakımı ona doğru ittim. "Bana seks yap," diye mırıldandım.

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle seks yapabilmek güzel olmaz mıydı?"

"Siktir git. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bana başını sallayarak ve anlamadığım küfürler mırıldanarak, istediğimi yaptı.

"Neden erkekler bu kadar zor?" diye sordum.

"Tanrı'nın kadınları delirtme yöntemi bu, bebeğim. Eminim bu onu çok eğlendiriyordur."

"Beni hiç eğlendirmiyor ama. Beni daha da az eğlendiren şey ise, sonunda gerçekten istediğim, gerçekten çok istediğim bir adamı göndermesi ve o adamın bana hiç ilgi duymaması."

İçkimi hazırladı ve bana uzattı. "Beach sex'in tadını çıkar, bebeğim. Görünüşe göre bir süre tek seksin bu olacak."

Ona dilimi çıkarmak istedim ama enerjimi toplayamadım. Kadehi kaldırarak, "Seni asla terk etmeyen dostlara," dedim. Tatlı tadı boğazımdan aşağı akarken tadını çıkardım. Ona bakarak ekledim, "Sanırım

seni seviyor olabilirim, kaltak. Benimle vakit geçirmeyi seviyorsun, dediklerimi yapıyorsun, istediğimde içeceklerimi hazırlıyorsun ve sızlanmalarımı dinliyorsun. Yapmadığın tek şey yatmak."

Votkasını yudumladı. "Sürtük, benimle vakit geçirmek için bana para veriyorsun, dediklerini yapmak için bana para veriyorsun ve genellikle içeceklerimi hazırlamam için bana para veriyorsun. Bu içecekleri hazırladığım için bana para vermiyorsun diye, bu gecenin bir anlamı olduğunu sanma. Ve siktir, bana para versen bile seninle yatmam. Tamam mı?"

Sırıttım ve içkimi ona doğru kaldırdım. "Umursamıyormuş gibi yapma. Beni de sevdiğini biliyorum."

Gözlerini devirdi. "Evet, evet." Saatine bakarak, "Saat neredeyse dört oldu. Burada kalacağımı biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Bütün randevularına böyle mi diyorsun?"

"Sen kanepede yatacaksın, bebeğim. Ben yatağı alıyorum. Heyecanlanma." "Neden kalbim mutlu hissediyorum?"

O güldü. "Birincisi, ben varım ve bunun seni şanslı bir pislik yaptığını biliyorsun. İkincisi, o acıyı bastırmak için yeterince alkol aldın. Beş saat sonra, kafan ve kalbin acı içinde sana bağılıyor olacak."

"Siktir," diye mırıldandım.

Yüzü ciddileşti, bara yaslandı ve tüm dikkatini bana verdi. "Onun senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi?"

Bu düşünceyle kalbim hızla çarptı. "İlgilendiğini biliyorum, ama bunu kendine itiraf etmeye yakın bile olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, bebeğim, kendine itiraf etti. Senin hakkında konuştuğum gece yüzünden okudum. Ama onu engelleyen bir şey var ve onu bir sonraki adıma geçirmek istiyorsan, bunun ne olduğunu bulmalısın."

"Beni görmüyor, benimle konuşmuyor bile, bunu nasıl yapacağım bilmiyorum." Sızlanan bir kaltak gibi hissetmekten nefret ediyordum. Ben böyle şeyler yapmazdım. Bir erkek ilgilenmiyorsa, yoluma devam ederdim, ama Donovan beni lanet olası bir düğüm gibi bağlamıştı. Ve beni kurtarabilecek tek kişi oydu.

"Ne olursa olsun, bence şimdi oturup beklemek gerekiyor. Ona hislerini söyledin, yani hazır olduğunda senin yanında olacağını bilmesi için gerekli tüm bilgileri verdi. Önce kendi sorunlarını çözmesi gerekiyor."

"Evet, umarım çok uzun sürmez."

Bana göz kırptı. "İkimiz de öyle. Seks yapmadığın zaman huysuz bir kaltaksın."

"Siktir git."

O kahkahayı patlattı ve ben de ona gülmeden edemedim.

İyi arkadaşlar için şükürler olsun.

On Dördüncü Bölüm

Blade

Bilgisayar ekranına bakıyordum, kelimeler birbirine karışmış, hiçbir şey göremiyordum.

Onu görmeyeli yedi gün olmuştu.

Sandalyeyi geriye itip ayağa kalktım. Ofisin boğucu atmosferinden kaçma ihtiyacı beni ele geçirmişti ve hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Araba anahtarlarımı alıp dizüstü bilgisayarı kapattım ve Merrick'i aramak için dışarı çıktım.

Ofisine girdiğimde masasından başını kaldırdı. "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Başın yine ağrıyor mu?"

"Hayır, şükürler olsun. Sadece dışarı çıkmam lazım."

"Belki birkaç gün izin almalısın," diye önerdi.

Tanrım, bu en son ihtiyacım olan şeydi. Düşünmek için zaman mı? Hayır, kesinlikle hayır.

"Hayır, sabah gelirim. Ayrıca, Hurley işi için teklifte son rötuşları yapmamız gerekiyor ve bunu yarın halletmek istiyorum."

"Tamam, yarın görüşürüz."

Layla'nın barına gitme isteği beni ele geçirmiş olmasına rağmen, doğruca eve gittim. İki gün önceki telefon görüşmemizden sonra, bir şişe viski bitirmiş ve ona gitme isteğiyle mücadele etmiştim. O beni istediğini sanıyordu, ama benim karanlığımın ne kadar derin olduğunu bilseydi, benden kaçardı. Onun, sadece yıkımla sonuçlanacak bir şeye başlamasına izin veremezdim.

Sokağıma girdiğimde, garajımın önünde park etmiş bir arabaya yaslanmış bir kadın gördüm ve şaşırdım. Dar kot pantolonunu, diz boyu siyah botlarını, önünde kurukafa ve göğüsleri açık siyah tişörtünü gördüm.

Siktir.

Sharon Cole.

Bu iyiye işaret değildi.

Arabamı onun yanına park edip indim.

Beni endişeyle izledi.

Bakışlarım yanağındaki morluğa kaydı.

Lanet olası Marcus.

Ona doğru yürürken, "Sharon"
dedim. "Blade."

Sorgulayıcı bir şekilde avuçlarımı açtım. "Hiç konuşmadık. Neden şimdi?" Kafasını eve doğru çevirdi. "İçeri girebilir miyiz?"

Elimi uzatarak ona öncü olmasını işaret ettim. Onu takip ederken, Sharon ile annem arasındaki farkları düşünmeden edemedim. Anladığım kadarıyla, Marcus hayatını birlikte geçireceği kadınları tamamen farklı tiplerden seçmişti. Sharon, kendini göstermeye çekinmeyen, kendine güvenen, cesur bir kadın gibi görünüyordu. Annem ise özgüven sorunu yaşıyor, her konuda kendinden şüphe ediyor ve kendini saklıyordu. Ne kadar zıt karakterler.

Oturma odasına vardık ve ona sorumu tekrar sordum. "Neler oluyor?"

Onu gergin bir enerji sarmıştı. "Annen yine kocamı mı görüyor?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Bence ya değişti ya da değişecek."

Seçeneklerimi tarttım ve bir tanesine karar verdim. "Değişeceğini sanmıyorum, ama Marcus bunun için baskı yapmadığı için değil."

Sözlerim onu derinden yaraladı. Yüzündeki ifadeden ve nefes alıp verişindeki değişiklikten bunu anladım. Lanet olsun, neden bu kadınlar onun ayaklarına kaplanıyor?

Eli göğsüne gitti ve endişeli bir şekilde atletini tuttu. "Bir süredir şüpheleniyordum. Doğruladığın için teşekkür ederim."

"Neden onunla kalıyorsun?"

Gözleri büyüdü. "Onu seviyorum," diye fısıldadı.

Öfkem alevlendi ve bunu saklamaya çalışmadım. "Seni döven, yıllarca aldatan ve sana defalarca yalan söyleyen bir adamı *nasıl* sevebilirsin?"

Gerginliği yüzünden kayboldu ve Marcus'u savunurken kullandığı maskeyi taktı. "Marcus'la olan ilişkim, senin anlamanı beklediğim bir şey değil, bırak seni, kimseyi anlamasını beklemiyorum."

"Güzel konuşuyorsun Sharon, ama beni kandıramazsın. Bir şeyi unutma: ikimiz de Marcus Cole'un kötülüğüne aşinayız. Senin onunla olan ilişkini anlayabilecek biri varsa, o da benim."

"Kimse anlayamaz..."

Kurtulmayı başardığım baş ağrısı tekrar kafamın içinde patladı ve babam hakkında konuşmanın neden olduğu öfke, başımdaki ağrıyla çarpıştı. Sonunda kendimi kaybettim. "Ben yapabilirim!" diye bağırdım. Cildim çılgın bir delilikle ısındı ve kalbim göğsümde çarpıyordu. "Marcus'un sevgisini isteyen tek kişi sen mi sanıyorsun? Hayatında onun varlığını isteyen tek kişi sen mi sanıyorsun? Siktir! Anlıyorum lan. Ama o bizi ya da kimseyi bizim istediğimiz şekilde, hak ettiğimiz şekilde asla sevmeyecek, çünkü Marcus Cole sadece bir kişiyi memnun etmek için var. Kendini."

Bana vahşi gözlerle bakarak durdu ve maskesinin yüzünden düştüğünü izledim.

Karşılıklı durduk, aynı adam tarafından mahvolmuş, kırık ve yaralı iki insan, ve içimde bir değişiklik hissettim.

Bir şey çatlamıştı. Bir farkındalık.

Marcus'un bizi asla sevmeyeceğini söylediğimde gerçeği söylemiştim. Asla yüksek sesle itiraf etmek istemediğim bir gerçeği.

O gerçeği ruhumun derinliklerine gömmüştüm ve ona inanmayı reddetmiştim.

Artık ondan saklanmanın bir yolu yoktu.

"Onu seviyorum ve durduramıyorum," diye fısıldadı. "Bunun mantıklı olmadığını biliyorum ama onu hep sevdim, tüm o boktan olaylara rağmen." Ona baktım ve devam etmesini bekledim.

"Başlangıçta, o şimdi gibi değildi, bu kadar kötü değildi. Sonra Scott doğdu ve aynı zamanda kulüpte işler kötüye gitti. Black Deeds ile savaştılar ve sadakatsiz üyeleri öldürdüler, ortalık kan gölüne döndü. Marcus tüm bu olaylar sırasında değişti, sertleşti ve daha şiddetli oldu. O sıralarda annenle de görüşmeye başladı ve sanırım öfkesinin çoğunu ona yöneltti çünkü o zamanlar beni yalnız bırakıyordu. Babam hâlâ hayattaydı ve ona göz kulak oluyordu."

"Yani onun seni aldattığını biliyor muydun?"

"O her zaman öyleydi, ama ben umursamıyordum. Kulüp çevresinde büyüdüm ve bunun yaşam tarzının bir parçası olduğunu biliyordum."

Ona baktım. Bir kadının bunu kendisi için kabul etmesine şaşırmışım. "Annemden başka kadınlar da var mıydı?"

"Anladığım kadarıyla bir ya da iki tane vardı, ama pek sayılmaz. Kulüpteki görevleri arttıkça, buna zamanı kalmamıştı."

Nefes aldım ve hep cevabını öğrenmek istediğim tek soruyu sordum.
"Marcus çocuklarına kötü muamele etti mi?"

"Hayır!"

"Neden? Canı istediğinde bana yumruk atmaktan hiç çekinmezdi." Ona inanmadım.

"Blue bana yardım etti. Babam öldükten sonra, o devreye girdi ve bize göz kulak oldu. Marcus, Blue gittikten sonra bana vurmaya başladı."

Siktir

.

Blue.

"Blue kim?"

"Kardeşim."

Siktir, bunca zaman burnumuzun dibindeymiş. "Neden gitti?"

"Kız arkadaşını uyuşturucu aşırı dozda öldükten sonraydı. Marcus ile arasında bir şey oldu. Blue bir şey biliyordu, ne olduğunu bilmiyorum ama Marcus'u kulübü uyuşturucudan çıkarmaya zorlayacak kadar önemli bir şeydi. Blue onların bu işe bulaşmasından hep nefret etmişti."

"Blue ona şantaj mı yaptı?"

"Evet."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" "Hayır, bana hiç söylemez."

Marcus onu bulursa öldüreceğini biliyor.

"Ondan ne sıklıkla haber alıyorsun?"

Omuzlarını silktiler. "Birkaç ayda bir."

"Blue, Marcus'un Storm'u tekrar uyuşturucuya başlattığını biliyor mu?"

"Onunla bir süredir konuşmadım, başka birinden duymadıysa, sanmıyorum."

Bu bilgiyi ona bir şekilde ulaştırmalıyız.

Ona baktım. Bir kadının, kocası hakkında tüm bu pislikleri öğrendikten sonra bile onu neden hala istediğini anlamaya çalışıyordum. Gençken ona aşık olmasını anlayabilirdim, ama nasıl hala onun haline gelmiş halini sevebilirdi? "Artık kendini düşünmenin zamanı gelmedi mi, Sharon?"

Yutkundu ve gözlerine yine endişeli bir bakış geldi. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Neredeyse fısıltıydı, ama göğsüme yumruk gibi çarptı.

Sanki bir yapbozun parçası yerine oturmuş gibiydi.

Annem de nasıl yapacağını hatırlamıyor.

"İlk adım, onu hayatından çıkarmak."

Yüzündeki ifade, bunu nasıl yapacağını bilmediğini gösteriyordu.

Kahretsin.

Şeytanlar çirkin yüzlerini göstermeye başlayınca yumruklarımı sıktım.

Marcus, günahlarıyla hayatımızı yeterince uzun süre zehirlemişti. Bu kadını, temsil ettiği her şey ve benim sahip olmadığım her şeye sahip olduğu için nefret ederek büyümüş olabilirdim, ama şimdi ona karşı şefkatten başka bir şey hissedemiyordum. Onu sevmeyecek bir adama aşık olmak dışında hiçbir suçu yoktu. Adam onun aşkını alıp paramparça etmişti.

O hepimizi paramparça etti.

Parçaları bir araya getirmenin zamanı geldi.

Sharon gittikten sonra annemi görmem gerekiyordu. O, içimde çok fazla duygu ve düşünce uyandırmıştı ve bazılarını içimden atmam gerekiyordu. Marcus'un bize yaşattığı her şeyi düşünmek, cildimi kaşındırıyordu ve tüm o boktan şeyleri geride bırakma düşüncesi adrenalin patlamasına neden oluyordu.

Annemin sokağına girdiğimde ilk gördüğüm şey, evinin önünde duran Marcus'un motosikletiydi.

İkinci gördüğüm şey, annemin ön bahçesinde ona bağıırıyordu.

Üçüncü gördüğüm şey kırmızıydı.

Jag'ı park ettim ve onlara doğru koştum. Öfke görüşümü bulanıklaştırdı ama yüzüne bir yumruk atmayı başardım. Yüzünü tutarak geriye sendeledi, her yerinden öfke fışkırıyordu. Dengesi yerine gelince bana saldırdı ve karnıma yumruk attı.

Acı.

Acıyı kucakladım.

Bu, gençliğimin acısına kıyasla hiçbir şeydi.

Hayatımın işkencesine kıyasla.

Annemin çılgınlıkları, ikimiz kavga ederken kulağıma zar zor ulaşıyordu.

Kaçınılmaz olarak babama acı çektirme ihtiyacım dışında hiçbir şey fark etmedim.

Onun kanına olan susuzluğum.

Her yumruk, bize acı verdiği her an içindi. Bizi

görmezden geldiği her an içindi.

Bize vermek için can attığımız sevgiyi her çiğnediği an için. "Donovan!"

Annem kavgaya müdahale etti. Beni kavgadan uzaklaştırmaya çalıştı ama öfkem beni ele geçirmişti.

Öfkem ve nefretim beni ele

geçirmişti. Beni yönetiyordu.

Hayatım boyunca özenle geliştirdiğim kontrolümü elimden aldı.

"Donovan, onu öldüreceksin! Dur!"

Onu dinlemedim. Onu öldürmek istiyordum. Ölmesi için çok geç kalınmıştı.

Sonunda yere düştüğünde durmadım. Yumruklarımı yağdırmaya devam ettim. Yüzü parçalanmıştı ve her yeri kanla kaplıydı, ama hala nefes aldığını duyabiliyordum. Henüz işim bitmemişti.

"Donovan! Seni de kaybetmek istemiyorum."

Sözleri kulaklarıma ulaştı ve beni durdurdu. Beni

kaybetmek mi? Neden beni kaybetsin ki?

Ona sorgulayan bir bakışla döndüm.

"Onu öldürürsen hapse girersin." Ağlamaktan boğuldu. "Onu terk ettim... geriye sadece sen kaldın. Lütfen dur... "

Siktir.

Aklım, olan biten her şeyi çılgınca anlamaya çalışıyordu. Babama baktım. Bilinci kapalı, kanlar içinde, dövülmüş halde yerde yatıyordu, ama hala nefes alıyordu. Anneme baktım. Perişan halde, gözyaşları yanaklarından akıyordu, yüzünde endişe ve panik belirgindi.

Siktir.

Bu lanet olası şey olacaktı, ama annemin önünde olmazdı.

Babamdan uzaklaştım.

"İçeri gir," dedim ona.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Cevap veremeden, motosikletlerin gürültüsü kulaklarıma doldurdu.

Dönüp baktığımda üç motosikletin geldiğini gördüm.

Ne oluyor lan?

Onlara doğru yürüdüm. "Ne istiyorsunuz?"

Onlar Storm motosikletçileriydi ve içlerinden biri çenesiyle Marcus'u işaret etti. "Burada buluşmamızı istedi. Ne olduğunu bize anlatacak mısınız?"

"Hayır. Benim istediğim, siktirin gitmen ve babamla beni aile meselelerimizle baş başa bırakman."

Yüzünde tehditkar bir ifade belirirken silahını çekti. "Marcus'un bir şeyle uğraştığına benzemiyor."

Silah göğsüme degecek şekilde öne çıktım. "Onu kullanırsan, hayatında hiç görmediğin bir felaket başına gelir," diye bağırdım.

Hiçbirimizin geri adım atmak istemediği bir gerginlik havası ortalığı kapladı. "Donovan!"

Başımı anneme doğru çevirdim. Kahretsin.

Annemin önünde olmaz.

Motosikletçiye dönerek mırıldandım, "Siktir et silahını, siktiğimin başkanını benim mülkümden çıkar ve siktir git."

Ondan uzaklaştım ve dediğimi yapmasını bekledim.

Marcus'u bahçeden sürükleyerek çıkardılar. Bilinci yerine gelmişti ve yanımdan geçerken ayaklarıma kan tükürdü. "Senin değersiz olduğunu hep biliyordum," diye alaycı bir şekilde söyledi.

Sözleri artık beni incitmeye yetmiyordu.

Özgürlük böyle bir şeydi.

Onu görmezden gelip annemin yanına gittim.

"İçeri gir, ben de hemen geliyorum," diye mırıldandım. Onu ondan olabildiğince uzak tutmak istiyordum.

O da başını sallayıp gitti.

Annem güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra Marcus'un gitmesini izledim. Onu motosikletlerinden birinin arkasına bindirip, motosikletini burada bırakmışlardı. Birisi gelip alacaktı. Umurumda bile değildi.

Telefonumu çıkardım ve bir numarayı

çevirdim. "Alo," diye cevap verdi.

"Dışarıdayım."

"Ne oluyor lan?"

"Daha fazla bekleyemem. Marcus'la şimdi halletmem lazım."

"Siktir! Bu tüm planı mahveder, Blade. Scott henüz hazır değil."

"Artık umurumda değil. Storm halleder. Onun gitmesi lazım."

"Orospu çocuğu," diye küfretti ve telefonu kapattı.
Telefonumu cebime koyarken içime bir huzur çöktü.
Sonunda.

Vücudumdaki kanı temizledim ve annemin yedek yatak odasındaki dolapta giyecek eski kıyafetlerimi buldum. Temizlendikten sonra mutfakta annemle buluştum. Hâlâ sarsılmış bir halde, bana acı içinde baktı.

"Bunu bize yaptığım için kendimden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Elimle yanağını tuttum. "Bunu bize Marcus yaptı."

"Evet, ama ben izin verdim." Annem göğsüme yaslanıp tekrar ağlamaya başladı.

Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim ve başına bir öpücük kondurdum. Onu uzun süre kucakladım, gözyaşlarını dökmesine izin verdim. Sonunda başını kaldırıp bana baktığında, "Bir noktada kendimizi affetmemiz, yaptığımız hataları affetmemiz ve ileriye bakmaya karar vermemiz gerekir. Aksi takdirde nefret ve pişmanlık seni yiyip bitirir. Senin için bunu istemiyorum. Zaten çok şey yaşadın. Artık sadece mutlu olmanı istiyorum."

Bana sessizce baktı ve sordu: "Hayatında verdiğim acıyı nasıl affedebilirim?"

"Sen mükemmel olmadığını kabul et, anne. Hepimiz kusurluyuz ve kötü kararlar verebiliriz. Şimdi başlıyoruz ve bu noktadan itibaren ilerliyoruz. Geçmişte olan her şey geçmişte kalacak."

"Onu geri almayacağım, Donovan. Sana söz veriyorum. Ve bugün ona da söyledim."

Hayatım boyunca beklediğim sözleri duyunca kalbim sıkıştı.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım ve onu tekrar kendime çektim. "Seni seviyorum," diye göğsüme fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum, anne."

Günün geri kalanını yalnız
geçirdim.

Düşünerek.

Planlar yaptım.

Baş ağrım hafiflemişti. Ama hala devam ediyordu ve o gece geç saatlerde sonunda bununla başa çıkmaya karar verdim.

Gece yarısından biraz önce onun barına girdim.

Bana doğru yürüdüğümü izledi ve bir dakika sonra karşımda durduğumda tek kelime etmedi.

Birbirimize baktık, ta ki o viski şişesini ve iki bardağı alana kadar. Bardakları doldurdu ve birini bana uzattı. Onun içkisini bir dikişte içmesini izledim, sonra ben de kendiminkini içtim.

Bardağı masaya koyup, "Mahvoldum" diye mırıldandım.

Bardağı elimden aldı ve tekrar doldurdu. Bardağı bana geri iterek, "Hepimiz mahvolduk Donovan. Önemli olan bu bokla nasıl başa çıktığın." dedi.

Siktir et beni.

Bu kadın.

"Başa çıkıyorum," dedim ve bana verdiği ikinci viskiyi içtim.

"Ye

di "Yedi gün. Aynısını yaparsan, kendi başının çaresine bakarsın." Başımı gün salladım. Mesajı aldım.

. Bakışları yüzümde dolaştı. "Uyumalısın."

kesik ve

morlukları

görmezden

geldi.

"Evet."

Yaralı ellerimi tuttu ve "Yukarı çık. Ben de hemen geliyorum" dedi.

Dediğini yaptım ve yatağının kenarına oturup onu bekledim. İlk kez odasının nasıl bir yer olduğunu gerçekten fark ettim. Bir kadının yatak odasından beklediğim gibi değildi, ama yine de tamamen ona aitti. Yatak, komodin, şifonyer, gardırop ve ayna; ihtiyacı olan her şey vardı, fazlası yoktu. Duvarı bir tablo ve bir halı; dekorasyonu en aza indirgemişti. Hayatına gereksiz şeyleri sokmayan bir kadını yansıtıyordu.

Birkaç dakika sonra elinde bir kova buz, bir plastik torba ve havluyla içeri girdi. Bunları komodinin üzerine koyduktan sonra bana ayağa kalkmamı işaret etti. Sonra ellerini tişörtümün altına koydu ve yavaşça başımın üzerinden çıkardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, vücudumdaki morlukları görünce. "Bunu sana kim yaptı?"

"Önemli değil," diye mırıldandım, onu benim pisliğime bulaştırmak istemiyordum.

Gözleri benimkilere dikildi. "Önemli. Söyle bana." Oyalanmaya çalıştım.

Siktir.

"Babam."

Derin bir nefes aldı. "Siktir."

"Sorun değil. Ben onun işini bitirdikten sonra yürüyemiyordu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, Donovan."

Elimi çenesinin altına koyup yüzünü bana doğru çevirdim. "Bana öyle demen hoşuma gidiyor," diye fısıldadım.

Gülümsedi. "Adını seviyorum," dedi ve bu sözler beni çok mutlu etti.

Biraz buz almak için hareket etti, plastiğe koydu ve havluyla sardı. Bana uzattı. "Yatağa uzan ve bunu morlukların üzerine koy. Ağrı kesici alacağım."

Dediğini yaptım ve buzı kaburgalarımaya koydum. Kahretsin, acı çok şiddetliydi. Ama buna değdi.

Haplar ve suyla geri geldi.

Gözlerimi ondan ayırmadım.

Beni hayrete düşürdü.

Bana buz ve ağrı kesiciyi verdikten sonra, nazıkçe yatağa geçti. Ben sırt üstü yatıyordum, kollarım yanımda, bir kolumu yastığın üzerine uzattım ki başını omzuma yaslayabilsin.

Tereddüt etti. "Sana zarar vermek istemiyorum." "Bana zarar vermezsin, bebeğim. Gel buraya." Yüzünde bir şey belirdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ne?"

"Az önce yüzündeki ifade."

Gözleri gözlerime geldi ve beni öylece tuttu. "Bana bebeğim demen hoşuma gidiyor."

Siktir.

Lanet olsun.

"Buraya gel," diye homurdandım, içimde arzu kıvrılıyordu. Bu sefer tereddüt etmedi ve bana geldi.

Kolumu ona doladım ve o da bana sarıldı.

"Cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyorsun," diye fısıldadı kulağıma.

"Hâlâ sorunlarla uğraşıyorum, Layla. Pislik gibi davranıp yine çekip gitmeyeceğim, ama işlerin zorlaşabileceğini bilmen gerekiyor."

"Zorluklarla başa çıkabilirim. Ama beni hayatına almalısın."

"Şu anda kendimi zar zor ayakta tutuyorum ve birini hayatıma nasıl alacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Senin de bununla uğraşmanı istiyorum mu bilmiyorum," itiraf ettim ve sonra ekledim, "Siktir, sanki milyonlarca parçaya ayrılmışım ve nereden başlayıp düzelteceğimi bile bilmiyorum."

Dirseklerine dayanarak vücudunu kaldırdı. "Donovan, bazen güç bulmak için parçalanman gerekir, bazen de parçaları bir araya getirmene yardım etmesi için birini hayatına alman gerekir."

Bir an nefesimi tuttum ve nefesimi verirken elimi yanağına koydum. "Seni hak etmiyorum."

Eli benim elime geldi. "Hayır, hak ediyorsun. Hepimiz bizi gören ve olduğumuz gibi kabul eden birini hak ediyoruz."

Gözlerimi kapattım ve nefes almaya odaklandım.

Bu gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Vücudum çeşitli duygularla titriyordu. Mutluluk.

Huzur

.
Hayra
nlık.
Korku

.
Zihnim, duyguların koştuğu bir yarış pisti gibiydi. Tanınmak için mücadele ediyordu.

Hakimiyet için savaşıyorlardı.

Bu çılgınlık ne zaman sona erecek?

Onun sıcak dudakları benim
dudaklarıma bastırdı. Kaosumun
balmumu gibiydi.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı.

Gözlerimi açtım.

Şefkatli gözler bana bakıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

"Şimdi değil."

Göğsüm sıkıştı.

"Ailelerimiz bize reddedilmeyi beklememizi öğretti. Bunu unutmamız gerek, bebeğim." Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi. "Birlikte," diye fısıldadı.

Siktir.

Çocukluğumun hayaletleri etrafımda dolanıyor, ruhumda yer kapmak için savaşıyorlardı. Onları her zaman içeri alırdım, ama bu gece değil. Bu gece Layla'ya sarıldım. Dünyada yeni bir yere uzanan can simidim.

Birlikte.

"Ashley!"

Saldırganla mücadele ediyordu. Çılgınca eller yüzünü tırmaladı, kan akıyordu. Adam homurdandı ve ona yumruk attı. Layla yere düştü.

Ona koşmak için çabaladım, bacaklarım ağırlaşmış ve yeterince hızlı hareket edemiyordum.

Saldırgana tekme attı ama çılgınca çabaları işe yaramadı.

Ad

am onun üzerinde dikildi ve elbisesini yırttı, külotunu indirdi.

Kalbim göğsümde patlayacak gibi oldu.

Korku beni sardı.

Ona ulaşamıyorum.

"Donovan!"

Çılgılığı kanımı dondurdu.

Omurgamdan buz gibi bir

ürperti geçti. Yüzünü bana

çevirdi.

Ashley gitmişti.

Hayatımın en büyük dehşeti üzerime çöktü. Beni ezdi, düzleştirdi ve nefes alamayacak hale gelene kadar sıktı.

Nefes almaya

çalıştım. "Layla!"

Hayır

Yatağımda dik oturdum.

Ani hareketin acısı beni deli gibi sardı ama dayanmaya çalıştım. Yatağın diğer tarafına uzanıp Layla'yı buldum. Ona dokunmam gerekiyordu. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Layla." Elimle onu iterek uyandırmaya çalıştım.

"Donovan... ne... " Oturdu ve bulanık gözleriyle bana baktı. Sorguluyordu.

Yanaklarını avuçladım.

"Tanrıya şükür," diye nefes nefese söyledim ve alnımı alnına dayadım.

Bana uzandı. "Ne oldu, bebeğim?"

Onu sertçe kendime çektim. Kollarımla sardım. Vücudu morluklarıma değdiğinde acıyı bile hissetmedim. Layla bana acı veremezdi.

"Sadece kötü bir rüyaydı," diye mırıldandım.

Kollarını bana doladı ve sonsuz gibi gelen bir süre birbirimizi kucakladık.

Seni asla bırakmak istemiyorum.

Seni asla kötülüğün elinden almayacağım.

Bu sefer olmaz.

On Beşinci Bölüm

Layla

Kahve kokusu beni yataktan kaldırıp mutfağa çekti.

Hay sıçayım.

Donovan sırtı bana dönük, mutfağında duruyordu, kollarını hareket ettirirken kasları derisinin altında hareket ediyordu.

Sabahın ilk saatlerinde görmek için ne güzel bir manzara. Beni duydu ve döndü. Vücudundaki morlukları görmezden geldim. Ona gülümseyerek, "Günaydın" diye mırıldandım.

Gözlerinde ateş vardı. "Buraya gel," diye emretti. Karnım kıpır kıpır oldu.

Dediğini yaptım ve beni kollarına çekip öptü.

Onun öpücüklerinde kendimi kaybedebilirdim. Tutkusu ve ihtiyacını göstermek için sert. Şefkatini ve ilgisini göstermek için yumuşak. Ve tek bir öpücüğe sert ve yumuşaklığı bir arada katması dizlerimi titretti.

Öpücüğü bitirdiğinde, "Kahvaltıda ne sevdiğini bilmiyordum ama buzdolabında bulduğum pastırma ve yumurtaların bir işaret olduğunu düşündüm" dedi.

Bana kahvaltı hazırladı.

Gözleri kısıldı.

"O bakış neydi?" diye sordu.

Gülümsedim ve avucumu yüzüne koydum. "O mutluluktı. Ve sonunda mutfak aletlerini kullanmayı bilen bir erkek bulduğum için duyduğum saf hayranlıktı."

O da gülümsedi ve lanet olsun, hayatımda daha çok buna ihtiyacım vardı. Donovan'ın gülümsemeleri dünyamı aydınlattı. "Evcimenim, bebeğim. Annem beni iyi yetiştirdi," dedi.

"Bir gün onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum. Senin gibi harika bir adam yetiştiren muhteşem kadın."

Gözleri büyüdü ve omuzları gerildi.

Yüzünü kendime yaklaştırmak için onun yüzünü kendime doğru çektim.
"Hemen demek istemedim.

Hazır olduğunda," dedim yumuşak bir sesle.

O da başını salladı. "Evet," dedi sert bir sesle. "Seni severdi. Bana hep ne zaman bir kadın bulup yerleşeceğimi soruyor."

"Harika birine benziyor, eminim öyledir. Yani, oğluna senin gibi bir kadına bakmayı öğretebilen her kadın iyi bir kadın olmalı."

"O iyi bir kadın. Keşke bunu paylaşacak iyi bir erkekle tanışsaydı."

Hala bu konuşmadan biraz rahatsız görünüyordu, ben de uzanıp kışına bir şaplak attım. "Acıktım. Besle beni."

Yüzüne tekrar gülümseme yayıldı ve harekete geçmeden önce bana hızlıca bir öpücük verdi. İhtiyacı olan her şeyi bulmuştu ve birkaç dakika sonra tabaklarda yemek ve fincanlarda kahve vardı.

Yaptığı yemeğe baktım. "Gerçekten aç mısın?"

"Hayır. Annie için de yeterince yaptım. İster mi bilemedim ama ne olur ne olmaz diye yaptım."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. O da başını salladı. "Evet."

"Hayır."

Şaşkın gözler benimkilere döndü. "Ne?"

Onun yanına yürüdüm, elimi nazikçe göğsüne koydum, gözlerine baktım ve dedim ki, "Hayır, kahvaltı hazırladığın için teşekkür etmiyorum. Sen olduğun için teşekkür ediyorum. Bu kadar iyi, bu kadar nazik, bu kadar düşünceli olduğun için... Hayatımda hiçbir erkekten böyle bir şey görmedim, babamdan bile. Aramızdaki ilişkinin yeni olduğunu biliyorum ve şimdi söyleyeceğim şey senin duymaya hazır olduğun bir şey olmayabilir... Kahretsin, ben bile söylemeye hazır olduğumdan emin değilim, ama söylemeliyim. Bunu bilmen gerekiyor."

Bana bakarak, söyleyeceğim şeyi bekledi. Duygularını okuyamadım. Zaten önemli değildi; bu onun için değil, benim için daha önemliydi. O, bu bilgiyle ne yapmak isterse yapabilirdi.

Devam etmeden önce nefes aldım. "Sana bir erkeğe hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum. Ve seni hayatımda hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum, ama bunun için savaşacağım, Donovan." Hareketsizce durdu, nefesi hızlanmıştı. Eli yüzüme geldiğinde, sert ama nazikti. Yanağımı kavradı ve sesinde sertlik vardı. "Hayatımda benim için

ve o zamandan beri kimseyi istemedim. Sonra seni buldum ve lanet olsun, bebeğim, tüm dünyamı alt üst ettin. Sabahları uyanınca seni düşünüyorum ve gece uykuya dalmadan önce aklımdan çıkan son şey sensin. Bunun için birlikte mücadele edeceğiz."

Kalbim çarptı.

Onun yanına yaklaştım, kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Dudakları benimkini karşıladı ve sözlerini ağzıyla kanıtladı. Ruhlarımız, geçmişimizin yaralarını silmeye başlayan bir öpücükle birleşti. Birlikte geleceğe bakacağımıza ve ikimizin de çaresizce ihtiyaç duyduğu aşk için savaşağımıza söz veren bir öpücük.

O günün ilerleyen saatlerinde Damian istifa ederek mutluluğumu paramparça etti. "Üzgünüm Layla, ama bu fırsatı kaçıramam."

Onu suçlayamazdım. Bir müzik grubunda ışık teknisyeni olarak iş teklifi almıştı ve bu, onun eğitim aldığı alandı, bu yüzden mutlu bir şekilde vedalaştım.

"Brisbane'e geldiklerinde bana bilet al, tamam mı?" dedim.

Gülümsedi. "Tabii ki, patrona."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Bir hafta sonra. İstersen gitene kadar çalışabilirim."

"İş arayan birini tanıyor musun? Yani, senin kadar iyi iş yapabilecek biri?"

Bunu düşündü. "Hayır, ama aklıma biri gelirse sana haber veririm."

"Teşekkürler."

"Dale'den haber var mı?"

"Hayır, ve sanırım yapmayacağım da. O pislik çoktan gitmiş." Dale'e karşı hissettiğim öfke biraz azalmıştı. Yeterince azalmıştı ki, onu tekrar görürsem, ilk yapacağım şey onun hayalarına saldırmak olmayacaktı.

"Evet, haklısın. Seni mahvettiği için üzgünüm." "Eğer onu tekrar yakalarsam, o da pişman olacak."

O güldü. "Bundan hiç şüphem yok. Tanrı yardımcısı olsun." "Haklısın," dedim gülümseyerek.

Barı hazırlamak için sessizce çalıştık ve ben iş için kapıyı açmak üzereyken, "Bugün daha mutlu görünüyorsun. Dün gece Blade'le aranız düzeldi mi?" dedi.

düzeltilti mi?"

Dönüp başımı salladım. "Evet."

"Sevindim. Hayatında bunu hak ediyorsun, Layla."

Kapıyı açtım ve dışarıda bekleyen birkaç müşteriyi içeri aldım, sonra Damian'ın yanına geri döndüm. "Seni özleyeceğim dostum."

"Evet, ben de kendimi özlerim," diye şaka yaptı.

Ona gözlerimi devirdim. "Jess ve ben sensiz nasıl başa çıkacağız bilmiyorum. Yani, zamanının yarısını erkekleri keserek geçiriyorsun, diğer yarısında da bizi sinir ediyorsun. Senin yerini doldurmak çok zor olacak," dedim, başımı eğip ona göz kırptım.

"Evet, sen de siktir git patron."

Gülümsedim. "Tamam, b e n sizi biraz yalnız bırakayım. Annie'ye bakıp faturaları ödeyeceğim. Bir şey olursa seslenin, tamam mı?"

O başını salladı. "Annie nasıl?"

"Başlangıçta iyi gidiyordu ama sonra biraz içine kapandı. Onu dışarı çıkarmak ve hayata yeniden katılması için bir yol bulmam lazım. Bu sabah yataktan çıkmadı, domuz pastırması ve yumurta için bile. Açıkçası, ben olsam asla hayır demezdim."

"Psikoloğa gitmeye başladı mı?"

"Evet, geçen hafta randevusu vardı ve sanırım iyi geçti. Yarın öğleden sonra bir randevusu daha var, umarım o da iyi geçer."

"Bence elinden gelenin en iyisini yapıyorsun ve yaptıkların da harika. Senin yaptıklarının yarısını bile en yakın aile üyeleri için yapmayacak insanlar tanıyorum. Sen iyi birisin, Layla."

Omuz silktim. "Sanırım ailem bana insanları sevmemeyi öğretti."

"Evet, üzücü ama gerçek. En azından onlara şükredecek bir şeyin var."

"Böyle de bakılabilir."

Onu bırakıp Annie'yi bulmak için yukarı çıktım. Berbat ailem hakkında derin düşüncelere dalmışken, telefonumun çalması beni irkitti.

Donovan.

"Selam," dedim telefona, karnım kıpır kıpır.

"Selam." Sesi yumuşaktı ve bu, karnımın çarpıntısının takla atmaya dönüşmesine neden oldu.

"Günün nasıl geçiyor?" diye sordum.

"Evet, işlerim var. Sadece iyi misin diye sormak istedim." "Bir çalışanım işten ayrılana kadar iyiydi."

Sessizlik, sonra, "Yeni birini bulmana yardım edeyim mi?"

Tanrım, bu adam daha da iyi olabilir mi?

"Tabii, teşekkürler. Soracak kimseyi tanımıyorum."

"Bana bırak, ben sorarım."

"Sana borçluyum. Akşam gel, ödersin." Ona nasıl borcumu ödeyebileceğimi düşünerek dudağımı ısırdım.

"Siktir, bebeğim," diye homurdandı. "Daha öğle vakti. Günün bu saatinde bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Oh, bu eğlenceli olacak.

"Üzgünüm," dedim tatlı bir sesle. "Sanırım bütün sabah senin ağzının benim amımda olduğunu hayal ettiğimi de söyleyemem."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Nasıl bu kadar ağzı bozuk bir kadın buldum?"

"Şanslıyım galiba."

"Nasıl baktığına bağlı. Sabahın on bir buçukunda burada sikim taşık oturuyorum ve bunu halletmenin hiçbir yolu yok. Bana pek şanslı gelmiyor."

"Bebeğim, bir elin var, değil mi?" Telefonun içine nefesimi üfledim.

"Siktir, Layla, beni baştan çıkarma," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Elini sikine sar ve benim elim olduğunu hayal et." Arzuyla yanıp tutuşan sesim boğuk çıkıyordu.

Tek duyduğum sesi, onun ağır nefes alıp veriydi, sonra arka planda fermuarının sesi geldi. Bir saniye sonra nefes alıp veriş hızlandı ve telefona anlaşılmaz bir şey mırıldandı.

"İşte böyle, bebeğim. Şimdi gözlerini kapat ve göğüslerimi hayal et, çıplak, ellerinde. Sen ellerin benimle dolu iken, ben ellerimle sikini pompalıyorum."

"Siktir," diye inledi, nefes nefese.

Amım kasıldı ve yatak odama girip kapıyı arkamdan kapattım. Kapıya yaslanarak kot pantolonumun fermuarını açtım ve elimi külotumun içine soktum.

"Kendime dokunuyorum. Ellerinin benim üzerimde olduğunu hayal ediyorum," dedim ona parmaklarımla kendimi okşarken.

"Ne kadar ıslak olduğunu söyle bana," diye homurdandı.

Oh, lanet olsun.

Parmağımı ıslaklığımın içinde gezdirdim ve hissettiğim yoğun zevkten gözlerimi sıkıca kapattım. "Senin için çok ıslak oldum Donovan. Keşke içimde gerçekten parmakların olsaydı. Keşke ağzın orada olsaydı, beni yiyor olsaydı."

"Siktir!" diye bağırdı ve boşaldığını anladım.

Parmaklarım çılgınca çalışarak bana arzuladığım orgazmı yaşatmaya çalıştı ve birkaç saniye sonra, orgazm olurken onun adını haykırdım.

Ağır nefeslerimiz dışında sessizdik. Sonra
fısıldadı, "Siktir, Layla. Daha fazla istiyorum."

Ben de istiyorum.

"Hemen geliyorum. Adresini söyle."

Adresini verdi ve ben de yapmam gereken işlerle ilgilenmek için telefonu kapattım. Donovan'a bir an önce gitmem gerekiyordu.

Bir saat sonra, Donovan'ın bana verdiği adrese gidip depoya girdim. Depoya bakınca, Donovan'ın ne iş yaptığını bile bilmediğimi fark ettim. Bunu düzeltmenin zamanı gelmişti.

Kapıda iri yarı bir adam karşıladı ve beni Donovan'ın ofisine kadar eşlik etti. Birçok ofisin önünden geçtik ama hepsinin kapısı kapalıydı, içinde ne olduğunu hiç bilmiyordum. Koridorun sonuna geldiğimizde adam kapıyı çaldı. "Blade, Layla geldi."

Sessizce bekledim.

Kapı açıldı ve Donovan karşımda duruyordu, bizi korkutucu bir bakışla süzüyordu.

Bana.

Gözleri, çalışanının gözlerine hiç bakmadı; doğrudan benimkilere baktı.

"Teşekkürler," dedi adama ve geçmem için kenara çekildi.

Onun yanından geçerken vücudum ona değdi ve amım arzu ile ağrımaya başladı.

Ona

ihtiyacım

vardı. Hemen.

Kapıyı kapattı ve bakışlarını bana sabitledi. Bugün ondan yayılan yoğunluk yeni bir şeydi. Her zaman oldukça yoğun biriydi, ama *bu...* bu orgazm uyandırıcıydı.

Beni istiyor.

Gözleri açgözlülükle
parlıyordu. İhtiyaç.

Arzu.

"Buraya gel," diye homurdandı.

Evet.

Onun durduğu yere doğru yürüdüm.

"Giysilerini çıkar," diye emretti ve ben dediğini yaptım.

Her bir giysimin çıkmasını izledi, ta ki ben onun önünde çıplak kalana kadar. Hiçbir şey söylemedim ve onun giysilerini çıkarmak için kıpırdamadım. Donovan'ın bu durumda kontrolün kendisinde olması gerektiğini hissettim.

Vücudumun her santimini inceledi, sonra bana yaklaştı, elini boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma uzun, sert bir öpücükle yapıştırdı. Diğer eli doğrudan amıma gitti ve parmağını içime sertçe soktu.

Vücudum sarsıldı. Bunu beklemiyordum, ama çok hoşuma gitti ve amımı eline doğru ittim. Bir parmağını daha içeri soktu ve başparmağıyla klitorisimi ovuşturdu. Donovan'ın ustaca dokunuşları içimde bir şehvet dalgası yarattı.

Ellerimi kalçalarına koydum ve ağzına yumuşakça inleyerek, "Siktir" dedim.

Parmakları benim orgazmımı sağlamak için daha ısrarcı hale geldi. Uzun sürmedi; telefon seksi yüzünden hala tahrik olmuştum. Elini boynuma sıkıca sararak ağzını ağızımdan çekti ve dudaklarını meme uçlarımdan birine götürdü. Dışleri göğsümü hafifçe sıyırdı ve ben inleyerek daha fazlasını istedim.

İhtiyacım karşısında homurdandı ve parmaklarını daha sert çalıştırırken göğsümü ağzına daha da çekerek emdi.

Oh, sik beni.

Orgazm beni sararken çığlık attım. Ellerim göğüslerimin üzerindeki kafasına gitti ve parmaklarımı saçlarına geçirip sertçe çektim.

Bu onu tahrik etti ve göğsümü bıraktı, parmaklarını içimden çıkardı. Vahşi gözlerle bana baktı ve onun çılgın arzusu karşısında nefes almakta zorlandım. Donovan'ın bana karşı duyduğu şehvetli açlık, daha önce hiçbir erkekten görmediğim bir şeydi. Bu, benim de aynı açlığımı ortaya çıkardı ve birbirimizden istediğimiz şey için savaşıırken kendimizi kaybettik.

"Dizlerinin üstüne çök," diye homurdandı ve emrini yerine getirmemi bekledi.

Dediğini yaptım ve o zevkle homurdandı. Sonra ben ellerimin ve dizlerimin üzerinde onu beklerken kıyafetlerini çıkardı. Üstümde durduğunu bilmek bile beni tahrik ediyordu. Gözlerini benden ayıramayacağını biliyordum.

Folyonun hışırtısını duydum ve bacaklarımı birbirine sıkıştırdım, onun içime girmeye yaklaştığını biliyordum. Vücudu benimkine bastırdı ve kulağıma eğilip konuştu, "Son bir saattir senin amcığından başka bir şey düşünemiyorum, bebeğim. Beni bu kadar tahrik etmemelisin. Sert ve hızlı olacak."

İnledim ve o sikini içime soktu. Yüksek sesli homurtusu etrafımızda yankılandı ve zevk beni sararken dudaklarımı ısırdım. Siktir, bu adamın sikini ve onu kullanma yeteneğini seviyordum.

Hayvanlar gibi sikiştik. Çiğ.

Sert.

Bana ihtiyacım olan her şeyi verdi ve ben onu yalayıp yuttum ve daha fazlasını istedim.

Beni daha da yaklaştıırken homurdandı, "Yaklaştın mı, bebeğim?"

O tekrar içime girerken ben onun sikini siktim. "Evet," diye nefes nefese söyledim. Orgazmım beni sardı ve ona uzanıp dokunabilirdim, ama onu yakalamak için uğraştım. Beni alay ediyordu ve ben onun için çılgılık attım.

O devam etti, beni daha sert ve daha derine sikti. Homurtuları ve düzensiz nefesinden, boşalmayı zor tuttuğunu biliyordum. "Siktir, Layla, daha fazla dayanamayacağım..."

Daha çok
çaladım. Siktir,
buna ihtiyacım
vardı.

Birlikte hareket ederken ter cildimizi ıslatıyordu ve saçlarım yüzüme yapışmıştı. Vücudunun vücuduma değmesi ve ikimiz de bunun için mücadele ederken etrafımızı saran vahşi sesler, zihnimde çarpışarak parlak bir ışık ve mutluluk patlaması yarattı. Zevk vücudumun her yerine yayıldı, her sinir ucuna ulaştı. Duygular o kadar yoğun, o kadar zevkliydi ki, kendimi ecstasy'nin uçurumuna düşmüş gibi hissettim.

"Siktir!" diye bağırdı ve boşaldı.

Son bir kez daha itti ve sonra hareketsiz kaldı, kendi zevki onu tüketirken vücudu benimkine karşı gergin bir şekilde durdu.

Başımı eğdim ve nefesimi kontrol etmeye odaklandım. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu ve zevkin son damlaları içimde titriyordu. Onun altında yığıldım, ama o bir kolunu uzatıp beni tuttu.

"İyi misin, bebeğim?" Boğuk sesinde, onda sevdiğim yumuşaklık vardı.

"Evet."

Beni saran güçlü kolları beynimi yine karıştırdı. Kollarını seviyordum, özellikle de onların arasında tutulmayı seviyordum.

Omurgam boyunca yumuşak öpücükler kondurmak için hareket etti ve sırtımdan bir titreme geçti.

Tanrım. Yeter. Bugün daha fazla zevke dayanamam.

Benden ayrıldı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Ayağa kalktığımızda, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. "Hemen dönerim," diye söz verdi.

Ben başımı salladım ve o, banyo olduğunu düşündüğüm yere girdi. Zaman kaybetmedi ve bir dakika sonra geri geldi. Suyun akışını duyabiliyordum ve ona sorgulayan bir bakış attım. Başını banyoya doğru çevirdi. "Seni temizleyeceğim."

Kafamı salladım. "Hayatta olmaz. Önümüzdeki birkaç saat içinde bana yaklaşırsan zevkten patlayabilirim."

Gülümsedi ve beni ikna etmek için elini uzattı. "Sana uygunsuz bir şekilde dokunmayacağıma söz veriyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tanrım, Donovan. Bana her dokunduğunda uygunsuz davranıyorsun. Bana her baktığında uygunsuz davranıyorsun. Başka bir yol bilmiyorsun."

Gözleri alev alev yandı. "Tamam, bebeğim, sen temizlen. Bir süre ellerimi ve gözlerimi senden uzak tutacağım, ama seni uyarıyorum, sana sadece birkaç saat veriyorum. Ondan sonra, yine avsın."

"Kahretsin. Daha önceki açıklamama bir şey eklemeliyiz, her benimle konuştuğunda, bu uygunsuz."

Banyoyu işaret ederek başını salladı. "Git," diye homurdandı.

Onu bırakıp on beş dakika boyunca kaslarımın üzerinde suyun sıcaklığını hissettim. Donovan'la seks yapmak neredeyse atletik bir deneyimdi ve kaslarım çoktan ağrımaya başlamıştı. Ama başka türlüünü istemezdim.

Ofisine geri girdiğimde, giyinmiş ve telefonda konuşuyordu. Bana baktı ve gözleri vücudumda dolaştı. Gözlerindeki arzuyu sevdim, benden saklamaya çalışmıyordu. Bakışları göğüslerimde takıldı ve o aniden telefonu kapatıp bana doğru yürüdüğünde dudaklarımı ısırdım.

"Siktir, Layla, seni yine istiyorum," diye mırıldandı ve eli göğsüme geldi. Tanrım.

Elini vücudumdan çekmesi için bir adım geri attım. "Birkaç saat demiştin, sözünü tutmanı istiyorum."

Yüzünde somurtkan bir ifade belirdi. "Hayır, ben sözünü tutmanı istiyorum, bebeğim." Saatine baktı. "Saat beşte sana geliyorum ve sen de benimle sevişeceksin."

Siktir.

Cevap vermedim. Ağızım onun kirli sözleriyle dolmuştu. "Anladığını söyle," diye talep etti.

Başımı salladım.

"Evet." "Güzel."

Orada dururken, patronum bana emirler yağdırırken ve vücudum mutluluktan uçarken, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadığımı düşündüm.

On Altıncı Bölüm

Bıçak

Layla gittikten sonra, öğleden sonrayı Merrick'in masama bıraktığı işlerle uğraşarak geçirdim. Yarıda kalan inşaat işlerinin halledilmesi gerekiyordu ve teklif vermeyi düşündüğümüz işler için bazı ayrıntıları netleştirmemiz gerekiyordu. Operasyonumuzun güvenlik tarafı da şu anda benim ilgimi gerektiriyordu. Ben'in görevi, rakiplerimizi gözetlemek ve işimizin tehditlerden uzak olmasını sağlamaktı. İnşaat sektörü acımasız bir işti ve kirli oyunlar yaygındı. Son zamanlarda daha fazla araştırılması gereken bazı şeyler ortaya çıkmıştı.

Saat üç buçukta Merrick ofisime girdi, Ben de onun ardından geldi. Kahretsin, bu iyiye işaret olamazdı. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım. "Ne oldu?" diye sordum.

"Şu anda şehirde yaptığımız işte toplu iş bırakma var," dedi Ben. "Sendika yetkilileri işçileri greve ikna etti ve sorunu çözmek için çalışıyoruz ama bu sefer işimiz zor olacak."

Elimi saçlarımın arasına geçirdim. "Siktir. Bunun arkasında Phil Deacon var, değil mi?"

O orospu çocuğu, sendika yetkililerine rüşvet verip böyle işler yapmasıyla ünlüydü.

Ben başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Tanrım," diye mırıldandı Merrick. "O iş zamanında bitmezse, çok para kaybedeceğiz."

Ben'e baktım. "Ne istiyorlar?"

"İşletme Toplu Sözleşme Anlaşmaları hakkında yeni müzakereler."

"Siktir, bu kabul edilirse, nihai maliyet en az yüzde otuz artar."

"Evet," dedi Ben.

Gerginlik içimi kapladı. Phil Deacon çok uzun zamandır başımın belasıydı. "O orospu çocuğuna bir ders verme zamanı geldi,"

Ben ve Merrick tereddüt etmeden onay verdiklerinde doğru kararı verdiğimi anladım.

Ben'i işaret ederek, "Çocukları topla. Bu iş bu gece hallolacak. Detayları sana bildiririm" dedim.

"Tamam," dedi ve Merrick'le beni yalnız bırakarak odadan çıktı.

"Deacon'la yıllar önce halletmeliydik," diye düşündü Merrick.

"Evet, şimdi benimle uğraşmamayı dileyecek." "İyi. Sana ona karşı çok yumuşak davrandığını hep düşünmüşümdür."

Haklıydı; Phil'e diğerlerinden çok daha fazla şey yapmasına izin vermiştim. Bir zamanlar iyi bir ilişkimiz vardı ve sadakat benim güçlü yanlarımdan biri olduğu için, benden uzaklaşmaya başladığında onunla başa çıkmakta zorlanmışım.

"Öyle," diye onayladım. "Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Telefonum çaldı ve konuşmamızı böldü. Merrick beni yalnız bırakıp telefonu açmaya gitti.

Scott.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Seni aramışım."

Hemen konuya girdi.

Tam

Scott tarzı.

"Blue'nun kim olduğunu

biliyorum." "Siktir.

Kim?"

"Amcan."

Sessizlik. Sonra, "Ne lan?"

"Annen geldi ve sohbetimiz sırasında onun adını geçti. Blue, annenin kardeşi. Ondan, Marcus'a yıllar önce bir şey yaptığını öğrendim. Bunu Marcus'a şantaj olarak kullanarak Storm'u uyuşturucudan kurtarmış, sonra da ortadan kaybolmuş. Anladığım kadarıyla saklanıyor."

"Siktir," diye mırıldandı Scott. "Dan amca. On yıldır görmedim onu."

"Onun Blue olduğunu nasıl bilmedin?"

"Büyürken ona hiç öyle seslenmedim. Annemin ona taktığı lakap olmalı. Kızıl saçlı falan." Bir süre durakladıktan sonra ekledi, "Bunu neden bana anlatıyorsun? Dışarıda olduğunu duydum kardeşim."

Kardeşim.

"Öyleydim, ama fikrimi değiştirdim."

"Tanrıya şükür, Blade. Kulüpte sadakat bölünmüş durumda, işler kötüye gidiyor. Marcus'u ifşa edip desteği geri kazanmalıyız, sonra onu hallederiz."

"Hala senin hakkında dedikodu yapıyor mu?"

"Evet, ama en azından bazı adamların aklı var ve onun oyununu görüyorlar. Geri kalanların da görmesi lazım."

"Şu anda bölünme ne durumda?"

"Yaklaşık altmış kırk diyebilirim."

"Siktir."

"Evet," diye mırıldandı.

"Blue'yu bulup geri getirmeliyiz. Marcus'u halledene kadar onu koruyacağım."

"Marcus'la olan kavganın sonucunu gördüm. Aferin kardeşim, ama durduğuna çok şükür."

Biraz daha konuştuk ve sonra telefonu kapattık. Söylenenleri düşündüm. Bu, kardeşimle yaptığım en uzun konuşmaydı.

Saat tam beş olduğunda Layla'nın kapısından içeri girdim. Barın arkasında müşterilere servis yapıyordu. Etrafa bakındım ve normalde olduğundan iki kat fazla müşteri olduğunu fark ettim. Gözlerimi uzak köşeye dikip çalan grubu da fark ettim. Canlı müzik.

Ona doğru yürürken, başını kaldırdı ve gözlerim onunla buluştu. Beni gördüğünde göğsünün hızla yükseldiğini de fark ettim. Ve dudağını ısırıldığını.

Onun servis yaptığı yerin diğer ucunda bekledim ve müşterileriyle işi bittiğinde bana geldi. Bara eğilerek dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

O çekildiğinde başımı salladım. "Ne?" diye sordu.

"Öpüşmeye gelmedim," dedim, gözlerimi onunkilerden ayırmadan.

Onun ateşli bakışları, saat beş olmasını beklediğini söylüyordu.

"

Biliyorum," diye fısıldadı, "ama barı terk edemeyecek kadar meşgulüm."

O haklıydı, ama lanet olsun, ben açgözlü bir piçtim. Ona daha fazla personel bulmam gerekiyordu. "Müşterilerinin yanına dön. Ben

Bekleyeceğim."

"Yukarıda beklemek ister misin?"

"Evet."

Bardan ayrılıp ona son bir kez baktıktan sonra yukarı çıktım. Bu gece kısa bir kot etek giymişti. Onu hiç etekle görmemiştim ve lanet olsun, bundan sonra onu etekten başka bir şey giymiş görmek istemiyordum.

Yavaşça merdivenleri çıktım. Yorgunluk hala beni ele geçirmişti ve rüyalarım hala beni rahat bırakmamıştı. Layla'nın yatağına uzanıp onu beklemeyi planlıyordum, ama Annie kanepeden bana gülümsedi ve ben de selam vermek için durdum. Pek konuşmamıştık ve bunu değiştirmek istiyordum. Sadece Layla ile değil, onun için önemli olan insanlarla da zaman geçirmek istiyordum.

"Merhaba," diye mırıldandım ona yaklaşırken. "Merhaba Donovan."

Çok çekingen bir sesle konuştu. Babasının ona yaptıkları için ondan nefret ediyordum ve Layla'nın ona bıçakla saldırması beni çok memnun etmişti.

O benim kızım.

"Yanına oturabilir miyim?" diye sordum, kendi başına kalmak isterse saygı duyacağımı ima ederek.

Geniş gözleri bana bakıyordu ve hayır diyeceğini düşünmüştüm, ama evet dediğinde beni şaşırttı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum, buzları kırmaya çalışarak.

"İyi. Öğleden sonra Layla'ya barda birkaç saat yardım ettim, sanırım benden memnun."

Kahretsin.

"Annie, Layla seni seviyor ve seninle her zaman mutlu. Barda ona yardım etmen onu daha mutlu etmez. O sadece *senin* mutlu olmanı istiyor."

"O mutlu olduğunda ben de mutlu oluyorum."

Tanrım, burada yapmamız gereken çok iş var.

"Söylesene, boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Biraz düşündü ve birkaç saniye sessizlikten sonra, aklıma bir şey gelmedi sandım, ama sonra şöyle dedi: "Eskiden buz pateni yapmayı severdim, Layla ve ben Julian onu incitene kadar sürekli yapardık."

Annie artık tüm dikkatimi çekmişti. "Julian kim?"

"Layla'nın erkek arkadaşıydı. Hala sokakta yaşarken tanıştığı kişi. Bizi kurtaran oydu."

"Ne zaman sokaklarda yaşadınız?"

Yüzü maskeye dönüştü ve kendini kapattı. "Sana bunları anlatmamam gerekirdi," dedi ve benden uzaklaştı. Kendine kıvrılması, bu konuşmayla gerçekten damarına bastığımı gösterdi.

"Üzgünüm, Annie. Seni üzmem istemedim."

Cevap vermedi ve bir süre sessizce oturdu. Sonunda kalktım ve Layla'nın yatak odasına girdim. Yatağa uzandım ve bir dakika gözlerimi kapattım. Layla gelmeden önce biraz dinlenmek fena olmazdı.

"Donovan."

Bir el omzuma dokundu ve beni nazikçe sallayarak uyandırdı. Gözlerimi araladığımda Layla'nın bana baktığını gördüm.

Gözlerimi tamamen açtım. "Kahretsin, özür dilerim," dedim kendime gelmeye çalışırken. "Ne kadar uyudum?"

"Birkaç saat. Yukarı çıktım ama uyanmadın, ben de uyumana bıraktım ama telefonun durmadan çalışıyordu, önemli bir şey olabilir diye uyandırmam gerektiğini düşündüm."

Kahretsin, Ben ve Merrick beni bekliyorlardı.

Oturup telefonumu ondan aldım. "Teşekkürler, bakmam lazım."

"Önemli değil." Yataktan kalkıp odadan çıkarken bana gülümsedi.

Aşağıya indim ve dışarı çıkıp Merrick'i aradım.

"Neredeydin lan, Blade?" "Uyuya kaldım."

"Ben, Phil'i yakaladı. Onun evindeler."

"Tamam, hemen oraya geliyorum."

Telefonu kapattım ve Layla'ya veda etmek için yukarı koştum. Beni yatağında bekliyordu. Çıplak.

"Tanrım," diye mırıldandım, gözlerim onun güzelliğine doyamıyordu.

Yatağın kenarına doğru yürürken bana gülümsedi, ama kalmayacağını anladığında gülümsemesi yüzünden kayboldu. "Gidiyor musun?"

Başımı sallayarak, "Üzgünüm, bebeğim, hemen halletmem gereken bir işim var. Bekleyemez." dedim.

Kahretsin, ona bunu yapmak hiç hoşuma gitmedi.

Elimi çenesinden kaydırıp omuz kemiğine indirdim ve oradan göğsüne doğru bir çizgi çizdim. Eli benimkine değdi, bileğimi kavradı ve elimi vücudundan çekti.

Öfkeli gözleri bana dikildi. "Bitirmeyeceğin bir şeye başlama lan."

"Bitireceğim, ama şimdi değil. Birkaç saat sonra geri gelirim."

Kafasını salladı. "Hayır, uyuyacağım. Bu gece gelme."

Sinir bozukluğu içimi kapladı. "Bunu yapma, Layla. Bunu halletmem gerek ama inan bana, burada seninle kalmayı tercih ederim."

Bana meydan okuyan bir bakış attı. "Peki, kal. Seçim senin, Donovan."

"Hayır, değil."

Sessizce birbirimize baktık, ikimiz de geri adım atmak istemiyorduk. Sonunda, "Gitmem gerek. İşimi bitirince ararım." dedim.

O hiçbir şey söylemedi ve ben de gittim. Gitmek zorundaydım. Artık daha fazla erteleyemezdim.

Ama onun bakışları ve sessizliği aklımdan çıkmıyordu. Ve bu benim konsantrasyonumu bozuyordu.

Bir süre sonra Phil'in evine girdiğimde, yüzünde kurumuş kan izleri olan ve sandalyeye bağlı halde onu görünce içimdeki şeytanlar uyanarak kükredi. Yaklaşırken yüzündeki vahşi ifade de beni memnun etti.

"Yoğun programına bizi sıkıştırdığın için teşekkürler, Deacon," dedim.

Ben onu ağzını tıkamıştı, bu yüzden cevap veremedi ama hoşnutsuzluğunu homurdanarak gösterdi.

Bir sandalye çekip yanına oturdum. "Görünüşe göre, sadece senin çözebileceğin bir sorunumuz var." Bir süre durakladım ve devam ettim, "Bildiğin gibi, bugün birkaç yüz adam, berbat bir sendika temsilcisinin teşvikiyle işten ayrıldı. Şimdi bunu düzeltmen gerekiyor."

Homurdandı ve ben onun sessizliğine tahammülüm kalmadığını anladım. Bıçağımı çıkardım ve ağzındaki tıkacı kestim. Gözlerindeki korku

Bıçağım beni cesaretlendirdi. Ayağa kalktım ve saçlarını tuttum. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım ve başını geriye doğru iterek boynunu ortaya çıkardım. Bıçağımı boynuna sürttüm, kan akmayacak kadar hafif ama daha fazla korku uyandıracak kadar sert bir şekilde.

"Ne diyorsun, Deacon? Bu işi bizim için halledecek misin?"

"Siktir git, Blade," diye tükürdü.

Öfke kulaklarımda çınladı, damarlarımda dolaşan kanın hızla pompalanmasına neden oldu. "Ne dedin sen lan?" diye bağırdım, bıçağı boğazına daha sert bastırdım.

İlk damla kan bıçağıma değdiğinde, bana cevap verdi: "Siktir git, orospu çocuğu."

Başını sertçe geriye doğru iterek tekrar öne doğru sallandım. Hızla hareket ederek sandalyemi kenara itip, bağlarını kestim, bıçağımı yanımdaki masaya attım ve onu sandalyeden çekip çıkardım. Gömleğinden tutup onu duvara sertçe ittim ve hemen yüzüne yumruk attım. Kan gömleğime sıçradı ama umursamadım. Tek odak noktam Phil'di.

Ve Layla.

Kahretsin.

Onun öfkeli bakışlarını ve sözlerini kafamdan atamıyordum. Lanet olsun, Phil'e konsantre olmam gerekiyordu.

O anlık konsantrasyon kaybında, bana iki yumruk attı. Bu gelişmeye şok olarak geriye sendeledim. Böyle durumlarda kimse dikkatimi dağıtmıyordu.

"Siktir," diye küfretti Merrick ve Ben'le birlikte Phil'i tekrar zapt etmeye çalıştı. Merrick sonunda Phil'i kollarından tuttu ve bana öfkeyle baktı. "Kafanı oyuna ver, Blade."

Ona öfkeyle baktım.

"Odaklandım lan." "Hayır, odaklanmadın, pislik."

Ben bizi keserek, "Bayanlar, şunu halledelim de sonra istediğiniz kadar kavga edin. Tamam mı?" dedi.

İkimiz de ona kızgın bir şekilde baktık. "Siktir git, Ben," diye mırıldandı Merrick.

"Yeter!" diye bağırdım ve Phil'in karnına sert bir yumruk attım. "Bu işi halledeceğini söyle, Phil. Bizi her seferinde mahvettiğinde affettim, adamlarımı dövdürdüğün zaman bile, ama bu sefer affetmeyeceğim."

Ve aradığım bakış oradaydı. İstedigimi yapacağını söyleyen bakış. Terörle karışık bir teslimiyet bakışıydı ve genellikle rakibimin pes etmeden önce son bir teşvike ihtiyacı olduğunu anlamına geliyordu.

Ben'e baktım. "Onyx'i ara ve buraya getir. Sanırım Phil'le biraz konuşması lazım." Onyx, işlerin halledilmesi gerektiğinde aranacak adamdı. İnsanlar benim deli bir piç olduğumu düşünürdü. Onyx'in yanında ben bir hiçtim.

Phil'in gözleri seğirmeye başladı ve kendinden geçtiğine yemin edebilirim. "Hayır! Ben hallederim Blade."

Kafamı salladım. "Ara onu," dedim Ben'e.

Merrick'e bakarak, "Onyx gelene kadar onu tutun," dedim. Bıçağımı aldım ve ön kapıya doğru yöneldim.

"Ne oluyor, Blade? Gidiyor musun?" diye sordu Merrick.

"Evet, halletmem gereken işler var," diye cevap verdim, arkama bakmadan. Tek bir şeye odaklanmışım.

Layla'ya dönmek.

On Yedinci Bölüm

Layla

O gece izin aldım.

Donovan işlerini halletmek için gittikten sonra öfke beni sardı ve işe konsantre olamayacağımı biliyordum. Bu yüzden kendimi yukarıda kilitleyip öfkemle boğuştum.

Annie yatak odasına çekilmişti, ben de yalnız başıma oturdum. Kızginken yalnız kalmak hiç iyi bir şey değildir. Ama o gece bunu arzuluyordum. Kızgın olmak *istiyordum*. Üzgün olduğunda tek istediğin kendini hüznü şarkılara kaptırmak gibi.

Donovan'ın birlikte geceyi geçireceğimizi sandığım halde beni terk etmesi, ailem tarafından reddedildiğim eski duygularımı yeniden uyandırmıştı. Aptalca olduğunu biliyordum, özellikle de dün gece Donovan'a reddedilme beklentisini unutmamız gerektiğini söyledikten sonra. Bu geceki tepkime bakılırsa, bu sandığımdan daha zor olacaktı.

Onun beş telefonunu da görmezden geldim.

İlk arama geldiğinde bir buçuk saat olmuştu. Arama her beş dakikada bir devam etti, sonuncusu on dakikadan fazla önceydi. Vazgeçtiğini düşündüm ve bu da yeni bir öfke dalgası başlattı.

Tanrım, daha fazla mahvolmuş olabilir miydim? Arayıp aramamasını istiyordum, ama aramayı bıraktığında aramaya devam etmesini istiyordum. Çılgın davranışlarımla kendimi delirtiyordum.

Siktir, bu bekar kalmak için iyi bir sebepti. Kendini aptalca beklentilerle delirtmekten daha iyi bir seçenek olmalıydı. Sahip olmaması gerektiğini bildiğin ama karşı koyamadığın beklentiler.

"Layla!"

Donovan.

Ayağa kalktım ve öfkeli bir ifadeyle oturma odama giren onu izledim. Benden iki adım kadar uzakta durdu, gözleri gözlerime dikildi. "Seni aradım."

"Biliyorum."

"Neden cevap vermedin?"

"İstememiştim."

Keskin bir nefes verdi. "Lanet olsun," diye mırıldandı, parmaklarını saçlarının arasına geçirdi.

Sessizce birbirimizi ve durumu ölçüp biçerek durduk. "Sana kızgınım," diye patladım, bariz olanı söyleyerek.

"Görüyorum," dedi sert bir sesle.

"Gitmeni istiyorum."

"Hayır."

"Evet, lütfen git. Düşünmem lazım."

Bana çok iyi bildiğim o yoğun bakışıyla yaklaştı. Onu durduramadan elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Yüzünü benimkine yaklaştırarak, "Hayır, düşünmene gerek yok. Hissetmen gerek," diye homurdandı.

Boş eliyle karnıma bastırdı ve sonra giydiğim şortun içine kaydđ. Eli külotumun içine girince nefesimi tuttum ve o da amımı eliyle kavrayıp sıkıca tuttu. Kulağıma fısıldayabilmek için hareket etti, "Hisset bunu, bebeğim. Sana olan lanet ihtiyacımı hisset." Sonra belimdeki eli kıcıma kaydđ ve beni kendine, ereksiyonuna doğru itti. "Sana olan sertliğımi hisset."

"Seni hissediyorum Donovan, ama bu öfkemi dindirmiyor."

Dudakları dudaklarıma acımasızca yapıştı. İkimiz de öfkemizi ve tutkumuzu o öpücüğe döktük. Dudaklar, diller ve dişler çarpıştı. Vücudum zevkle titriyordu ve zihnim, onu saran karışık duyguları işlemek için hızla çalışıyordu. Onu öptüm, ama aynı zamanda onunla mücadele ediyordum. Ellerim onu benden uzaklaştırmaya çalıştı, ama gücü buna izin vermedi. Beni tutuşu çok sertti, mücadele edemedim. Ve parmaklarını amımın içine soktuğunda, içimi saran duyuların patlamasıyla sarsıldım.

Ağızına inleyerek inledim. Durduramadım.

Öpücüğü bırakıp bana baktı. "Hissediyorsun, değıl mi?" diye sordu, parmakları beni zevke getirmeye devam ederken.

"Evet," dedim ve yüzünü tekrar kendime çektim. Dudaklarımız yine acı verici bir öpükle buluştu.

Tanrım. Dikkatli olmazsam, bu adam benim kurtarıcım ve aynı zamanda sonum olabilir.

Parmakları beni çılgına çevirdi, ta ki kollarında nefes nefese kalana kadar. Ben boşalırken, o boğuk bir sesle, "Senin boşalmanı izlemeye bayılıyorum," dedi.

Gözlerimi açtım ve ona odaklandım. Yüzünde arzusu okunuyordu ve bu beni içten içe titretti. Arzum hala öfkemle savaşıyordu ama arzu her zaman galip gelirdi. Yüzünü ellerimle kavradım ve ona yalvardım, "Sik beni, Donovan."

Göğsünden bir hırıltı çıktı ve beni kollarının arasına aldı. Kollarım ve bacaklarım onu sardı ve beni yatak odama taşıyarak yatağın üzerine bıraktı. Giysilerini yırtarak çıkardı, ben de çılgınca soyunurken gözlerini benden ayırmadı. Yatağa uzanmıştım ve o bacaklarımı açtıktan sonra üstüme çıktı. O bunu yaparken, bacaklarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım, beni alması için hazırdım. Penisini girişime bastırdı ama henüz içeri girmedi.

Bana bakarak sordu, "Uzun süre kızgın kalacak mısın?" "Sadece sik beni." Gözlerim onun gözlerine yalvarıyordu.

Beni sikiyle alay etti, sikini bana bastırıp sonra çekerek. "Hayır," diye homurdandı, "söyle bana."

Ellerimi onun başına götürdüm ve saçlarını sertçe çektim.

"Bilmiyorum."

Yüzünü boynuma gömdü ve sertçe ısırıdıktan sonra emmeye ve yalamaya başladı.

Siktir, evet.

Kalçalarını eğip kendimi onun penisine itmeye çalıştım ama o kalçalarını yukarı kaldırarak beni engelledi.

"Sik beni!" diye bağırdım ve başını kaldırdı, öfkeli gözleri benimkilere bakıyordu.

"Beni hisset!" diye bağırdı.

"Seni hissediyorum."

"Hayır, hissetmiyorsun!" Beni itti ve bacaklarım onu sıkıca sarmış olmasına rağmen, gücü bana karşı çok fazlaydı ve beni itip ayağa kalktı. Yatağın kenarında durarak, öfke ve tutkuyla vücudu gergin bir halde, "Kafandan tüm o saçmalıkları çıkar ve burada hisset" diye emretti. Devam etmeden önce göğsüne vurdu. "Hayat, diğer saçmalıkların hissettiklerimizin önüne geçmesine izin verecek kadar kısa ve ben bunu bir daha kaybetmeyeceğim."

Nefesinin hızlandığını izledim ve yüzündeki harap halini gördüm. Burada başka bir şey oluyordu ve öfkem

onu içime almaya yetti. Yataktan kalkıp onun yanına gittim. Elimi göğsüne koyup yumuşak bir sesle sordum, "Neyi bir daha kaybetmeyeceksin, bebeğim?"

Göğsü inip kalktı ve cevap vermek için bir an bekledi. "Seni. Seni kaybetmeyeceğim."

Bu mantıklı değildi; beni daha önce hiç kaybetmemişti. "Hiçbir yere gitmiyorum, Donovan. Sadece kızgınlım, ama bunu atlatacağım."

"Şimdi," diye zorladı, "Şimdi bunu atlatmalısın. Bunu bir daha yapmayacağım..."

Hâlâ mantıklı konuşmuyordu. İki elimle yüzünü tuttum ve yalvardım, "Bana tekrar ne yapmayacağını söyle."

Yüzündeki çaresizlik kalbimi deldi. Güçlü adamım o kadar çok mücadele ediyordu ki, o anda tek istediğim onu kollarıma alıp asla bırakmamaktı. Acısını dindirmek ve ondan uzaklaştırmak istedim. Ama hayat böyle işlemiyordu ve o, hayatın pençesinden kurtulmadan önce bu süreci yaşamak zorundaydı.

Bekledim, ama o hiçbir şey söylemedi.

"Bebeğim," diye fısıldadım, "Seni anlıyorum. İçinde yaşayan acıyı, seni paramparça eden ve ruhuna izler bırakan acıyı hissediyorum. Hissettiğin tutkuyu hissediyorum. Hayata olan öfkemi hissediyorum. Ve karanlıkla mücadeleni hissediyorum."

Bana bakarak sözlerimi dinlerken nefesleri hızlı ve sert geliyordu. Ona daha da yaklaştım, tenime tenim değecek şekilde, ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Ellerimi göğsüne götürdüm ve boynuna doğru kaydardım. Yüzünü kendime doğru çekerek, ağzını açıp beni içeri alana kadar öpmeye devam ettim. Bu öpücük, daha önce paylaştıklarımızdan çok farklıydı. Nazik ve sevgi doluydu, genellikle tercih ettiğimiz sertlikten eser yoktu. Duygular beni sararken, ağzına inleyerek Donovan'ın bana her zaman verdiği zevki yaşadım.

O da öpücüğe kapıldı ve elleri beni sardı, kalçalarımın üzerine kayarak popomu avuçladı. Kendimi ona sürttüm ve o beni kollarının arasına aldı. Bacaklarım onu sardığında, dönüp bizi duvara doğru yürüdü.

Öpücüğü kesip elini boynuma getirdi. Başparmağını boynumda gezdirirken, bakışları boynuma odaklanmış, "Nasıl olur...?" diye mırıldandı. Sesi kesildi ve beni yine kafam karışık bir halde bıraktı.

"Nasıl lan, ne?" diye sordum, şaşkın bir şekilde.

Gözleri benimkilere kaydı. "Seni nasıl buldum lan?"

Havadaki gerginlik üzerime çöktü, nefesimi bir an tutarak bekledim. "Nasıl bulduk birbirimizi?"

Söylediklerimi hissetti; sözlerimin arasındaki boşluklarda saklı olanları. Yüzünde her şeyi görebiliyordum. "Siktir," diye mırıldandı ve dudakları bana arzuladığım sertliği verdi.

Aklımızı engelleyen her şeyi unutup, kalbimizde hissettiklerimizin bizi tüketmesine izin verirken, ağızlarımız ve vücutlarımız birbirine uyum içinde hareket etti. O bana yapışırken, ben de bacaklarımı ona daha sıkı sıkı doladım ve kalçalarımı onunla birlikte hareket ettirdim. Donovan'ın ham, hayvani tutkusu ile beni becerdi.

Biz buyduk.

Beni orgazma ulaştırırken inledim ve tırnaklarımı sırtına geçirdim. Sonra o da boşaldı, boşalırken haykırarak.

Hareketleri durduğunda başı düştü ve anlayamadığım kelimeler mırıldandı. Kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Ben sadece ona sarıldım ve zihninde dönen her şeyi çözmesi için ona zaman verdim. Sonunda başını kaldırdı ve bana baktı. Ben de ona bakarak bekledim.

"Bir daha asla, bebeğim," dedi, sesi kısılmıştı.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Bana kızgınsan, ben gitmeden önce bu sorunu çözelim. Bana kızgınken bir daha senden uzak kalmayacağım."

Midem kıpır kıpır oldu. "Tamam," diye fısıldadım.

"Ve gelecekte planlarımız varsa gitmeyeceğim." Bu sefer kalbim çarpıyordu. "İyi."

Birkaç dakika daha öyle kaldık. Sessiz.

Sonra mırıldandı, "Siktir." "Ne?"

Benden çekildi ve beni yere indirdi. "Prezervatif takmadan seviştim."

"Ben temizim ve hap kullanıyorum." Onu sakinleştirmeye çalıştım. "Ben de temizim." Yine de sinirli görünüyordu. "Çok güzeldi, bebeğim."

"Evet," diye kabul etti, sert bir sesle. "Ama bir daha böyle kontrolümü kaybetmeyeceğim, söz veriyorum."

Kolunu tutup kendime çektim. "Kontrolünü kaybetmen sorun değil, Donovan. O kontrolünle kendini çok sıkı tutuyorsun. Bırak gitsin, bebeğim."

Hiçbir şey söylemedi ve odadan çıktı. Ağır bir kalple onu izledim. Onu bir şey tutuyordu, bir parçasını benden uzak tutuyordu ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyordum.

On Sekizinci Bölüm

Blade

"Bebeğim, dur."

Bir el koluma kondu ve beni nazikçe uyandırdı. Birden dik oturdum, kalbim çılgınca atıyordu, nefes almakta zorlanıyordum.

"Donovan," Layla'nın sesi düşüncelerimi böldü ve ona dönüp baktım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım ve yüzümü ellerimle ovuşturdum.

Siktir.

"Özür dileme. Kötü bir rüya gördün."

Siktir.

Yorganı itip yataktan kalktım ve banyoya gittim. Aynadaki yansımama bakarak musluğu açtım ve yüzüme su sıçrattım. Tanrım, bugün berbat görünüyorum. Bu delilik ne zaman sona erecek?

Layla'nın odasına geri dönüp kıyafetlerimi aldım. Giyinmeye başladığımda, yataktan kalkıp yanıma geldi.

"Gidiyor musun?" Sesindeki hayal kırıklığı belliydi.

Giyinmeye devam ettim ve "Evet, bu sabah halletmem gereken işler var" dedim.

"Ashley kim?"

Donakaldım.

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Nefes almakta zorlanıyordum.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve sisin içinden görmek için uğraşırken odak noktam sürekli değişiyordu.

"Siktir." Bu kelime ağzımdan çıktı, ama sanki uzaktan biri söylemiş gibi duydum.

Geçmişim geleceğimle çarpıştı ve uzun zamandır yaşadığım ızdırap bir anda yüzeye çıktı.

"Konuş benimle," diye fısıldadı Layla ve sesinde yalvarış duyuluyordu. "O benim nişanlımdı."

Gözleri büyüdü ama hiçbir şey söylemedi.

"Üç yıl önce öldü." Sözleri dudaklarımdan zorla çıkardım, dudaklarımdan çıkan seslerden ve cildimde hissettiğim duygudan nefret ediyordum.

Hâlâ hiçbir şey söylemedi. Sadece bakıp bekledi.

"Tecavüze uğradı ve öldürüldü." Ağzımdan daha da iğrenç kelimeler döküldü. "Onu rüyalarında görüyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Kötü rüyalar mı?" Sesi yumuşaktı, ikna ediciydi. "Evet."

"Oh, bebeğim," diye mırıldandı ve kollarını bana dolayarak beni kendine çekti.

Onun beni tutmasına izin verdim, ama kollarım yanımda kaldı. Ashley hakkında konuşurken Layla'yı tutamazdım.

Siktir.

Beni bıraktı ve "Bana ondan bahset" dedi.

Ona baktım.

Bunu yapamam.

Elimi yüzüme sürdüm. "İşe gitmeliyim," diye mırıldandım, sisin içinden çıkmaya çalışarak.

"Yapma, lütfen," diye fısıldayarak yalvardı.

"Yapamam..." Duygularımın baskısıyla boğulmuş bir sesle konuştum.

Siktir.

Giyinmeyi bitirdim ve botlarımı giymek için yatağa oturdum. Ona bakmadım.

Bakamazdım.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Durup, "Seni ararım" dedim. Sonra onun cevabını beklemeden ve arkama bakmadan çıktım.

"Onyx Phil'in icabına baktı," dedi Merrick bir saat sonra.

Ofis koltuğuma oturmuş, pencereden nehre bakarken, kafamda milyonlarca düşünce dolaşıyordu. Ona dönüp, "İyi" dedim.

"Sadece bir sohbetten daha fazlasını tercih ederdi" dedi.

Başımı salladım. "Evet, o ikisi arasında sevgi yok, ama Phil'in hayatta kalması lazım ki bu işi bizim için halletsin."

"Eminim başka bir plan yapabilirdik."

Kalemimi masaya attım. "Siktir, Merrick, bu lanet kan ne zaman bitecek?"

Şok içinde bana baktı. "Ne?"

"Yaptığımız işten hiç bıkmıyor musun? Bazı günler sanki kanlı bir savaş alanı gibi hissettiren bu işten?"

"Biliyorsun ki yaparım Blade, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o lanet savaş alanından öylece çekip gidemeyiz. Yıllar önce o kızlara yardım etmeye karar verdik ve bu iyiliği dünyada sürdürmek için çok çalıştık. Artık geri dönüş yok, tabii onları tekrar kurtların önüne atmaya hazır değilsen."

"Siktir!" diye bağırdım ve sandalyemi geri ittim.

"Ne oldu sana, Blade?" Merrick de ayağa kalktı, alnı endişeden kıışmıştı.

"Her şey. Lanet olası her şey. Sıkışıp kaldım ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

Beni sessizce izledi. "Kahretsin."

Yumruklarımı sıkarak yanıma indirdim. "Evet.

Kahretsin." "Seni ele geçirdi, değil mi?" diye sordu sessizce.

Aklımdan geçen tüm düşünceler bir anda durdu. "Evet." "Ama ondan uzak duruyorsun, değil mi?"

"Siktir, Merrick, nasıl böyle benim kafamın içini okuyabiliyorsun?"

"Blade, biz çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz. Yirmi Yirmi yıllık dostluk insanı böyle yapar. Çoğu insan için sen tahmin edilemez bir piçsin, ama benim için sen avucumun içi gibisin."

Ona sertçe baktım. "Söylesene, bu lanet olası durumu nasıl kontrol altına alacağım?"

Gülümsedi. "Hepsini bırak." "Ne?"

"Ona git ve kendini bırak. Kendini ona ver. Eğer o, benim düşündüğüm kadının yarısı kadar kadınsa, o boktan durumu halleder ve seni eski haline getirir."

Söylediklerini düşünürken zihnimdeki kaos yatıştı.

*Belki de haklıydı.
Belki de ileriye gitmenin yolu geçmişini yeniden ziyaret etmek ve o boktan durumu bir kez ve sonsuza kadar halletmektir.*

Layla'ya gitmedim.

Saatlerce arabayla dolaştıktan sonra eve döndüm. Ve uyudum.

Saatlerce.

Karanlıkta telefonumun çalmasıyla uyandım.

Saat ikiydi.

Layla.

Telefonu açtım ama kelimeleri bir araya getiremedim, sessiz kaldım.

"Donovan?" Sesi yumuşak ve tereddütlüydü. Buna neden olduğum için kendimden nefret ettim.

Adi herif.

"Buradayım, bebeğim."

"Kapının önündeyim. Beni içeri alabilir misin?" Kahretsin.

Aklım, adresimi nasıl öğrendiğine kaydı, ama Merrick'in bu işin içinde olduğunu düşünmeden anladım. Ön kapıya gittim ve kapıyı açtığımda beni sabırla beklediğini gördüm.

"Bu saatte neden kapımda duruyorsun?" diye sordum onu içeri alırken.

"Arkadaşın beni aradı."

"Merrick mi?"

"Evet." İki eliyle yüzümü kavradı. "Senin için endişeleniyor. Bana sana ihtiyacın olduğunu ve adresini verdi."

"Siktir."

Yüzümü sıktı. "Bana sana söyleyeceğin şeyler olduğunu ve her şeyi anlatana kadar gitmememi söyledi."

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Leroy, Ashley ve kadınlar hakkında bana her şeyi anlatmanı istediğini söyledi."

Kadınlardan bahsederken sesi fısıltıya dönüştü. O, bunun başka bir şey olduğunu sanıyordu.

Kahretsin.

O orospu çocuğu.

Onun elinden kurtuldum ve koridordan geçerek mutfığa girdim. Dolaptan viski şişesini ve iki bardak aldım. Bardakları doldurduktan sonra birini tezgahın üzerinden ona doğru ittim. Bardakımı dudaklarıma götürerek, "İç şunu, bebeğim. Hiçbir şey güzel değil. Buna ihtiyacın olacak" dedim.

İçkiyi masaya sertçe vurdum ve bir tane daha doldurup onu da bir dikişte içtim.

Derin bir nefes aldım, gözlerine baktım ve baştan başladım.

Bu ya bizim sonumuz ya da kalbimin derinliklerinde istediğim bir şeyin başlangıcı olacaktı.

"On iki yaşında uyuşturucu satmaya başladım. Annem iki işte çalışıyordu ama yine de ihtiyacımız olan hiçbir şeye sahip değildik. Babam dolaplarımızın boş olması umurunda bile değildi. Leroy beni çetesine kattı ve para kazanmayı öğretti. Ayrıca ruhumu yakıp kavuran öfkeyi nasıl yönlendireceğimi de öğretti. O ana kadar öfkemi kendime yöneltmiştim. Kendimden nefret ediyordum. Babam varlığımdan nefret ediyordu, ben de ondan nefret ediyordum. Leroy bana kavga etmeyi öğretti ve işlerini halletmem için beni kullandı. Çok kötü şeylerdi ve yaptıklarımın bir kısmından nefret etsem de, bu öfkemi dışa vurmamı sağladı. Her şeyi içimde tutmamı engelledi." Bir nefes daha aldım ve onun tepkisini izledim.

Bize birer içki daha doldurdu ve bana verirken, "Devam et, bebeğim" dedi.

Siktir.

Sesindeki yumuşaklık beni mahvetti.

Belki de Merrick haklıydı.

Belki de bu boktan durumla başa çıkacak ve beni kabul edecekti.

"İlk kez birini öldürdüğümde on yedi yaşındaydım. Adımı da o zaman aldım, Blade. Onu bıçakla öldürdüm. Leroy için yaptım. O, hepimizi o kadar kontrolü altına almıştı ki, ne derse onu yapardık. Annem bile onun üzerimdeki kontrolünü kıramazdı. Tanrı biliyor, annem denedi. Leroy uyuşturucu ve kadın ticareti yapıyordu, ama ben onun örgütünün uyuşturucu tarafında çalışıyordum. Fuhuş hakkında daha fazla şey öğrendim, Ashley ile tanıştığımda. O zaman yirmi beş yaşındaydım ve o, daha önce göremediğim Leroy'un içindeki kötülüğü gözlerime açtı. Kadınları uyuşturucuya bağımlı hale getirip genelevlerine zorla sokuyordu ve

ona ödeyemeyecekleri kadar çok borca batırdığında, onları kendisi için çalışmaya zorluyordu. Ashley farklıydı; ona borcu yoktu, borcu olan kardeşi vardı. Ashley, borcun ödenmesi için Leroy ile pazarlık yapmaya çalıştığında, Leroy onu kardeşinin borcunu ödemesi için zorladı. Yollarımız, onun Leroy'u görmeye gittiği gün kesişti ve bana her şeyi anlattı. Ona inanmak istemedim, ama hikayesini dinledikten sonra genelevlere gittim ve oradaki kadınlarla konuştum. Biraz ikna ettikten sonra her şeyi doğruladılar.

Konuşmayı kestim. Anılar zihnime hücum ederken kalbim deli gibi çarpıyordu, nefesimi kontrol altına almaya çalışarak birkaç derin nefes aldım. Layla elini sırtıma koydu ve ovmaya başladı. Gözlerim onun gözlerine takıldı ve orada sadece şefkat ve endişe gördüm.

“Daha fazla ister misin?” diye sordu, çenesiyle viskiyi işaret ederek. Kafamı salladım. “Hayır.”

"Tamam, bebeğim." Sırtımı ovmaya devam etti, dokunuşları ruhuma kadar ulaşıyordu.

ruhu

ma "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

kada O başını salladı ve devam etmemi bekledi, eli hiç benden ayrılmadı.

r "Merrick ve ben Leroy'la başa çıkmak için bir plan yaptık. Merrick'i ulaşt

1.

Merrick'i on dört yaşımdan beri tanıyordum. O da Leroy tarafından uyuşturucu satmak için işe alınmıştı ve bizim karıştığımız tüm bu pisliklerden bıkmıştı. Ben Leroy'u öldürdüm ve onun örgütünü ikiye böldük. Diğer çete üyelerinden biri uyuşturucuyu aldı, biz de kadınları aldık. Genelevleri kapattık, ama sonra onların para kazanması gerektiği sorunu ortaya çıktı ve o noktada çoğu uyuşturucu bağımlısıydı ve tek bildikleri şey fahişelikti. Merrick satılık bir giyim fabrikası buldu, biz de Leroy'un kazandığı parayla onu satın aldık ve kadınlar orada çalışmaya başladı."

Durakladım ve o sordu: "Yani işin bu mu?"

Ona işimden hiç bahsetmediğimi fark ettim. “Bu benim ana işim değil. Örgütün bu kolunda hiç kâr etmiyoruz. Aslında, bu iş zarar ediyor çünkü ihtiyacımızdan fazla kadın çalıştırıyoruz. Leroy'dan ayrıldığımızdan beri bizimle olan kadınların bazıları şimdi fahişelere yardım ediyor ve aralarından bu işten çıkmak isteyen olursa onları işe alıp hayatlarını değiştirmelerine yardımcı oluyoruz. Çoğu bize geldiğinde uyuşturucu bağımlısı olduğu için rehabilitasyona çok para harcıyoruz."

“O zaman nasıl para kazanıyorsunuz?” diye sordu, şaşkın bir ifadeyle.

“İnşaat. Kızları genelevlerden kurtardığımızda, berbat koşullarda yaşadıklarını gördüm, bu yüzden yıkık bir bina satın alıp onlar için yeniledik. Leroy'un icabına baktıktan sonra, çete üyelerinden bazıları bizimle geldi ve yenileme işleri için kimseyi tutacak paramız olmadığı için hepimizi işe koyduk. Merrick ve ben burada bir fırsat gördük; bu tür işleri yapacak insan gücümüz vardı, bu yüzden küçük başladık ve inşaat sektöründe yükselerek geldik. Şimdi yüzlerce kişi çalışıyor ve aynı anda birçok işimiz var. Ancak bu kirli bir sektör ve çok pis işlerle uğraşıyoruz.”

İkimize de birer içki doldurdum. Hikayenin sonraki kısmı için buna ihtiyacım olacaktı. Layla sessizce içkisini içti ve devam etmemi bekledi.

İçkimi içtikten sonra, "Ashley daha iyi bir adam olmamı sağladı. Tüm bu değişiklikleri gerçekleştirmemize yardım etti ve kadınların hayatlarını değiştirmelerine yardımcı oldu. Birlikte yaşamaya başladık ve düğünümüzü planlarken öldürüldü." Acı kalbimi parçaladı, ama devam ettim. "Bir gece arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı ve içkisine bir şey kattılar ve... onu kaçırdılar. Lanet olasıcalar onu toplu tecavüz ettiler ve boğazını kestiler."

Nefes almaya çalışarak, yükselen kusmuğu geri bastırdım. Layla sırtımı ovmaya devam etti, dokunuşlarıyla beni sakinleştirmeye çalıştı ama bu acıyı tamamen dindirmek imkansızdı. Bu benim hatamdı.

Ona baktım, en kötü kısmı anlatmaya hazırlanıyordum.

"Başka?" diye fısıldadı, daha fazlası olduğunu biliyordu.

"O gece beni aramaya çalışmış. Mesajında eve bırakmamı istediğini yazmış. Ama ben ona kızgındım, telefonuna cevap vermedim. Bütün hafta boyunca kavga edip durmuştuk ve o çıkmadan önce büyük bir tartışma yaşamıştık. Lanet olası saçma bir şeydi, ama ben inatçı bir piçtim ve aradığında onunla konuşmak istemedim. Kulüpten çıktıktan sonra bir arkadaşının evinde kalacaktı. Beni almamı istediğini bilmiyordum... Lanet olası bir taksi bulmak için sokaklarda dolaşacağını bilmiyordum..."

"Aman Tanrım," dedi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Çok üzgünüm bebeğim, dün gece neden kızdığını şimdi anlıyorum."

Ellerimi mutfak tezgahının kenarına koydum, parmaklarımı kenarın altına kıvırdım ve sıkıca sıktım. İçimdeki acıyı dışarı çıkarmak için sıkmaya çalıştım. Bu lanet olası bir işkenceydi ve yıllarca bununla yaşadıktan sonra, sadece bunun bitmesini istiyordum. Zihnimde sessizlik arzuluyordum.

Tezgahtan itildim. "Siktir!" diye bağırdım gecenin sessizliğine. Vücudum bana bağıırıyordu ve içimi kaplayan öfke beni ele geçirdi. Dönüp arkamdaki duvara yumruk attım. Sonra iki büklüm oldum, kollarımı vücuduma doladım. Duygularım karmakarışık bir hal alırken kendimi tırmaladım.

*Bunu daha fazla
yapamam. Deliriyorum.*

Sonra Layla beni kendine doğru çevirdi ve kollarıyla sardı. Sıkıca sarıldı ve bırakmadı. Kollarımı onun boynuna doladım ve ona yapıştım.

"Şşş, boş ver, ağlayabilirsin. Artık direnme. Kendini tutmak sana daha çok zarar veriyor."

Onun sözlerini içime çekip anlamaya çalıştım, ama yıllarca bununla mücadele ettikten sonra başka bir yol bilmiyordum.

"Senin suçun değil, Donovan," diye fısıldadı kulağıma.

Hareketsiz kaldım ve ona daha sıkı sarıldım, ama sessiz kaldım.

"Hepimiz hayatımızda geri almak istediğimiz şeyler söyler ve yaparız. Ama insanların bunlarla ne yapacağına karar vermek onlara kalmıştır. Onların eylemlerini kontrol edemeyiz ve geleceği de kesinlikle öngöremeyiz. Başkalarının sevdiğimiz insanlara ne yapacağını da kontrol edemeyiz. O adamların Ashley'e yaptıklarını *sen* yapmadın. Bu onların suçu, senin değil. Bebeğim, bunun için yeterince kendini suçladın. Yaptığını düşündüğün yanlışları affetmenin zamanı geldi. Geçmişin gölgesinden çıkıp hayatını yeniden yaşamaya başlamanın zamanı geldi."

Başımı boynuna gömdüm ve sözlerinin beni sarmalamasına izin verdim. Beni sıkıca sarıp saçlarımı okşadı. Dokunuşu çok hoştu. Yıllarca kendime yeniden aşkı bulma şansını reddetmişken, Layla'nın okşamaları içime işleyip ruhumun derinliklerine ulaştı. Kendimi nasıl affedeceğimi bile bilmiyordum, ama onu hayatıma almamın iyi bir başlangıç olacağını düşündüm.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım ve "Teşekkür ederim" dedim.

Gülümsemesi beni aydınlattı. "Her zaman" diye fısıldadı.

Her zaman.

Onun tenine ihtiyacım
vardı. Ona sarılmam
gerekiyordu.

Elini tuttum ve onu yatak odama götürdüm.

Beni soydu ve ikimiz de çıplak kalınca, yüzünü ellerimle tutup yavaşça öptüm. Öpücüğü bitirdiğimde, "Kollarımda olmana ihtiyacım var, bebeğim" diye mırıldandım.

"Biliyorum," dedi ve yatağa sürünerek çıktı.

Onu takip ettim ve kollarımın arasına aldım. Elini göğsüme koydu ve cildimi okşadı. Vücudu benimkine yapışmıştı, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı ve ben onun bana verdiği şeyden başka hiçbir şey istemiyordum.

Bu gece, sadece ona sarılmak istedim.

On Dokuzuncu Bölüm

Layla

"Annie!" Merdivenlere doğru seslendim.

Cevap yoktu.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Acele etmezse geç kalacaktık.

"Geliyorum," diye bağırdı ve ben rahat bir nefes aldım.

Tanrıya şükür.

Birkaç dakika sonra aşağıya indi ve kıyafetine gülümsedim. "Çok güzelsin," dedim, her kelimesinde samimiydim. Annie muhteşem bir kadındı, ama bir çocuğun özgüvenine sahip olduğu için bunu fark etmiyordu.

Yanakları kızardı. "Teşekkür ederim."

Gülümsedim ve elini tutup koluma takarak arabaya doğru yürüdüm.

"Hadi, güzelim, yeni işine gidelim."

Benimle birlikte yürüdü ve vücudunun gergin olduğunu hissettim. "Çok gerginim," itiraf etti.

"Biliyorum, ama Donovan tüm gün orada olacak ve sana göz kulak olacak."

Onu düşünmek bile kalbimin dans etmesine neden oluyordu. Bana açılıp içini dökeli üç gün olmuştu. Beni sonunda tamamen hayatına kabul edeli üç gün.

"Bana bu işi teklif ettiğine inanamıyorum," diye Annie düşüncelerimi böldü.

Onu durdurup yüzünü bana çevirdim. "Sana bu işi teklif etti çünkü yapabileceğini biliyor, Annie. Dünyaya sunabileceğin çok şey var ama kendini saklıyorsun. Keşke beni gördüğün gibi kendini görebilseydin."

Donovan bana Annie'den bahsetmişti ve onu kendi şirketinde idari işlerde çalıştırmayı önerdiğinde çok şaşırmıştım. Onu yanımda tutmak, gözümün önünde olması ve iyi olduğundan emin olmak istiyordum, ama

o, Annie'nin biraz daha kanatlarını açması ve bana bu kadar bağımlı olmak yerine daha bağımsız olmayı öğrenmesi gerektiğini söyledi.

"Seni seviy o r u m Layla. Sana bunu çok sık söylemediğimi biliyorum, ama benim için çok şey yaptın. Kendime güvenim olmadığı için seni rahatsız ettiğimi biliyorum, ama değişmeye çalışıyorum."

Sözleri neredeyse kalbimi kırdı. "Bu benim için çok önemli, ama bunu benim için değil, *kendin* için yap. Herkesi mutlu etmeye çalışmak yerine, artık kendini mutlu etmenin zamanı geldi, Annie."

Psikoloğu, son seansımızda herkesi memnun etme ihtiyacından bahsetmişti. Annie her zaman randevulara benim de katılmamda ısrar ederdi ve ben de bu randevulardan çok şey öğrenmiştim. Onun davranışlarının kaynağını daha iyi anlamıştım.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ve bunun için çalışıyorum, söz veriyorum." Elini sıktım. "İyi."

Sessizce Donovan'ın deposuna doğru sürdük. Annie'nin gerginliğini hissettim ve onu rahatlatmak için içimden gelen dürtüyle mücadele ettim. Bununla kendi başına başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyordu. *Tanrım, gerçek bir anne olmak ne kadar zor olmalı; çocuğun için her şeyi daha iyi hale getirme ihtiyacıyla mücadele etmek beni delirtirdi.*

Donovan'ın adamlarından biri bizi kapıda karşıladı ve onu görmemiz için yukarı çıkardı. Ofisine vardığımızda, telefonla konuşuyordu ve bize sırtını dönmüş pencereden dışarı bakıyordu. Gözlerimi onun vücudunda gezdirdim. Her zamanki kot pantolonunu, siyah tişörtünü ve ağır botlarını giymişti. Konuşurken elini havada sallıyordu ve ben de kol ve sırt kaslarının gerilmesini izledim.

Tanrım.

Bu sabah saat yedide beni bir saat boyunca becerdikten sonra yatağımdan kalkmıştı ve ben onu tekrar istiyordum.

Dönüp beni onu izlerken yakaladı. Bana sırtarak telefonunu kapattı ve yanıma geldi. Bana uzandı ve beni kendine çekerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Siktir, yine sana ihtiyacım var," diye kulağıma fısıldadı.

"Tanrım, bebeğim, yapamayacağın bir şey varken bana böyle söyleme," diye şikayet ederek ondan uzaklaştım.

Beni bıraktı, ama Annie odada olmasaydı durumun farklı olacağını düşündüm. Dönüp ona gülümsedi. "Hazır mısınız?" diye sordu. Onun Annie'ye karşı tavrını çok seviyordum; yumuşak ve şefkatliydi.

Sanki onun, dünyanın geri kalanının ona gösterdiği sertlikten çok buna ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibiydi.

Annie başını sallayarak yumuşak bir sesle "Evet" dedi.

Bir anlığına dikkatini bana çevirdi. "Burada kal, tamam mı? Döndüğümde sana söyleyeceğim bir şey var." Sesi boğuktu ve bana söyleyecek bir şeyden çok, verecek bir şeyi olduğunu düşündüm.

Kaşlarını kaldırarak ona baktım. "Başka nereye gidebilirim ki, bebeğim?" diye sordum, onu çılgına çevireceğini bildiğim tatlı bir sesle.

Gözlerinde arzu parladı ve bana hızlıca başını salladıktan sonra Annie'yi ofisten çıkardı.

Onu ofisindeki kanepede bekledim. Son birkaç gecedir maraton seks seanslarıyla beni yormuştu ve vücudum uykuya ihtiyaç duyuyordu. Kanepede kıvrılıp başımı koluna yasladım. Donovan beni nazık bir öpücükle uyandırdı. Gözlerimi açtığımda, yüzünde bir gülümsemeyle önümde çömelmiş halde duruyordu.

"Yorgun musun?" diye sordu, elini belime koyarak.

"Evet, biri beni bütün gece uyandırdı."

O seksi tavrıyla kaşlarını kaldırdı. "Ama eminim buna değer. Eminim ne yaptığını biliyordur."

"Hala emin değilim. Kendini kanıtlamak için biraz daha zamana ihtiyacı var bence." Eli belimi sıkıca kavradı ve sert bir öpücük çaldı.

"Şu anda bunun üzerinde çalışmaktan mutluluk duyar."

Evet.

Yüzünü tekrar kendime çekip onu tekrar öptüm. Öpücüğü bitirdiğimde, "Bana gerçekten söyleyeceğin bir şey var mıydı?" diye sordum.

"Evet. Hâlâ arıyorsan Damian'ın yerine geçecek birini buldum." "Tabii ki. Kim?"

"Babamın karısı."

Şaşkın bir şekilde sordum, "Ne?" Kesinlikle doğru duymuş olamazdım.

"Marcus'un karısı Sharon iş arıyor ve bence senin evine çok uygun senin için çok uygun olur; ayrıca, barda çalışmak ve pisliklerle uğraşmak konusunda bolca tecrübesi var. Bir süre önce beni görmeye geldi ve o zamandan beri görüşüyoruz. Sanırım sonunda onu terk etmeyi düşünüyor ve ben de onu bu konuda cesaretlendiriyorum."

Adamım beni hayrete düşürdü. "Senin ne kadar harika bir insan olduğunu biliyor musun, Donovan?"

O somurtarak, "Hayır, değilim. Sadece kendine nasıl yardım edeceğini bilmeyen bir kadına yardım etmeye çalışıyorum" dedi.

Gülümsedim ve onu öptüm. "Ve bu seni harika yapan şey. Şimdi sus ve beni becer."

İki kez söylememe gerek yoktu.

Ertesi gün, Sharon Cole barıma girdi ve Donovan'ın haklı olduğunu anladım. O, ekibime çok değerli bir katkı olacaktı. Birkaç saat boyunca ona barın işleyişini anlattım ve bir telefon için arkaya çıktığımda, barı tek başına idare edebileceğinden en ufak bir endişe duymadım.

Jess öğleden sonra işe geldi ve sigara içerken ona son gelişmeleri anlatmak için dışarı çıktık. "Sharon nasıl?" diye sordu.

"Bence iyi olacak."

"Tanrıya şükür, Damian ayrılacağını söylediğinde endişelenmiştim. Üçümüzün arası çok iyi gidiyordu."

"Anlıyorum, bebeğim."

"Annie'nin dün ilk günü nasıldı?"

"Fazla bir şey söylemedi ama bugün de şikayet etmeden gitti, umarım bu iyiye işarettir. Donovan, onun hakkında bir sorun olmadığını söyledi."

Onun adını duyunca gözleri parladı. Jess benim erkeğime biraz aşıktı. "Kaltak, nasıl bu kadar şanslı olup onun gibi birini buldun?"

"Ben de payıma düşeni çektim, merak etme."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Mmm, bir gün bana anlatmalısın." Sigarasını söndürdü ve içeri girdik.

Sharon, barda bir kadınla derin bir sohbete dalmıştı, başka bir kadın da dinliyordu. Hepsi birbirlerini tanıyor gibi görünüyordu ve yakından baktığımda, Sharon'ın kızı olup olmadığını merak ettim çünkü aralarında benzerlikler görebiliyordum. Bu da onun Donovan'ın üvey kız kardeşi olabileceği anlamına geliyordu.

Bara doğru yürüdüm ve Sharon bana gülümsedi. "Layla, bu benim kızım Madison," dedi. Sonra diğer kadını işaret ederek bizi tanıştırdı. "Ve bu da Velvet."

Madison bana kocaman bir gülümseme attı. "Merhaba Layla, seninle tanışmak için can atıyordum."

"Gerçekten mi?" Hayal ettiğim gibi değildi. Bir motosiklet çetesi başkanının kızı muhtemelen kötü bir kaltak olur diye düşünmüştüm, bu yüzden onun samimiyeti beni çok şaşırttı.

"Tabii ki. Kardeşimi evcilleştiren kadın... ama o çok gizemli biri."

Güldüm. "Donovan'ı evcilleştirmek mi? Hiçbir kadının bunu başarabileceğini sanmıyorum." "Ona Donovan diyorsun... Çok sevdim," diye mırıldandı.

Velvet de sohbe katıldı. "Sanırım onun gerçek adını bile bilmiyorum."

Ben bir şey söylemeden Madison, "Hafta sonu barbekü yapacağım. Sen ve Blade de gelin, çok sevinirim," dedi.

"Çok isterdim ama çalışmam gerek."

"Sen gitmek istiyorsan, senin için çalışırım Layla," diye teklif etti Sharon. Ben kaşlarımı çattım. "Barbeküye gelmeyecek misin?"

"Sen ve Blade gidebilmek için gitmemem sorun değil."

Madison heyecanını gizlemedi. "Harika! Bu pazar değil, gelecek pazar saat beşte. Görüşürüz."

Veda edip gittiler. Sharon'a baktım. "Madison her zaman bu kadar heyecanlı mıdır?"

O gülümsedi. "Blade söz konusu olduğunda, evet. O ikisinin benim anlayamadığım özel bir bağı var. Sanırım bunun nedeni, Madison'ın Blade'i ilk gördüğü anda ona koşulsuz sevgisini vermiş olması ve Blade'in daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış olması."

Bu doğru olabilir gibi geldi. Donovan, berbat çocukluğunun ardından sevgi ve kabul görmeye can atıyordu. Umarım hepimizi hayatına almaya devam ederdi.

Yirminci Bölüm

Blade

Merrick'in Hurley'nin teklifi ile ilgili sorunları anlatmasını dinledim, ama aklım Layla'ya ve bu sabah onu siktiğim anlara gidip duruyordu. O gece ona sırrımı açalı neredeyse iki hafta olmuştu ve o günden beri muhteşemdi.

"Blade, dinliyor musun?" Merrick düşüncelerimi böldü.

"Evet. Sendika konusunda ne durumdayız?"

"Onyx'in Phil'e söylediği her neyse işe yaramış, çünkü sendika görüşmeleri neredeyse bitti ve bize çok zarar vermedi. Phil belli ki oradaki arkadaşlarıyla konuşmuş."

Onun kelime seçimine burun kıvırdım. Phil Deacon kimseyle "konuşmaz", o güç kullanır.

"Şükürler olsun," diye mırıldandım.

"Ama Ben hala onu izliyor. Bir daha bize bulaşmayacağına güvenmiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yoksa değil mi? Son karşılaşmamızdan sonra bunun iyi bir fikir olmadığını anlamış olmalıydı."

"Ona çok yumuşak davrandın. Onun ne kadar tehlikeli biri olduğunu biliyorsun." Ona kaşlarımı çattım. "Göreceğiz."

Başını sallayarak, duyamadığım bir şey mırıldandı.

Onu görmezden gelerek sordum, "Ricky ve Storm'la ilgili ne yapacağı hakkında sokakta bir şey duydun mu?"

"Hayır. Scott sana haber vermedi mi?"

Ayağa kalktım. "Hayır, bir haftadır onunla konuşmadım. Onunla görüşmemin zamanı geldi. Ricky ve Blue hakkında son gelişmeleri öğrenmek istiyorum."

"Bugün mü?"

"Evet."

Anahtarlarımı ve telefonumu alıp kapıya doğru yürüdüm. "Bugün dönmeyeceğim," dedim.

O sırttı. "Karı koca."

Temiz havaya çıktım, düşüncelerim Layla'ya geri döndü. Sırtı kavisli, başı geriye atılmış, saçları yatağa dağılmıştı.

Ellerini çarşafa sıkıca tutarak benim adımı haykırıyordu.

Orgazmindan sonra gözleri benimkilere odaklanmıştı.

O haklı.

Ben lanet olası bir kadın kölesiyim.

Onu kafamdan silip Scott'ı aradım. "Blade," diye cevapladı.

"Buluşup durumumuzu konuşmamız lazım." "Bugün mü?"

"Evet. Şimdi olabilir mi?"

"İkimiz de gelebiliriz. Bir sorun olursa haber veririm. Her zamanki yerde mi?"

"Tamam. Görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.

Bu lanet planı ilerletmenin zamanı gelmişti. Ve Ricky Grecian, bunu gerçekleştirmek için anahtar kişi olabilir gibi görünüyordu.

Bir saat sonra buluşma yerine vardım. Storm'un kulübünden uzakta, bir milli parkın içinde gizli bir piknik alanıydı ve üçümüzün kimse bizi görmeden veya duymadan konuşmamız gerektiğinde buluştuğumuz yerdı. Onlar bana doğru yürürken, bu planı hayata geçirdiğimiz günün Scott ile ilişkimin dönüm noktası olacağını düşünerek onları izledim. Griff, Marcus'a yaklaşıp Scott'ın Marcus'u kovmasına yardımcı olacak içeriden bilgi edinebilmek için bu planı yapmıştı.

"Scott, başkan yardımcısı," diye selam verdim.

Scott güldü, çünkü Griff'in ona böyle hitap etmemi ne kadar sevmediğini biliyordu.

"Siktir git," diye mırıldandı Griff.

Sırıttım. "Griff, seni sikmek çok kolay."

"Evet, tabii, senin de kafan boktan ve kulakların sürekli kulüp işleriyle ilgili saçmalıklarla dolu olsaydı sen de aynısını yapardın." Scott'a baktı. "Bu işi yaparken kafanı nasıl kaybetmedin, anlamıyorum."

"Bu yüzden bu işi halletmemiz lazım," dedim. "Marcus'tan ne kadar çabuk kurtulursak, kulüpte düzeni o kadar çabuk sağlayabilirsin."

"Hâlâ Blue'yu bulamadık," dedi Scott.

"Bence artık vazgeçmeliyiz," dedim. "Onun yerine Ricky'yi kullanabiliriz."

Griff kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

"Onu ortaya çıkarmalıyız, Storm konusunda kartlarını göstermesini sağlamalıyız. Sizin onun bölgesinden çekilmenizi istiyor ve eğer onu zorlarsanız, sizin peşinize düşecektir."

Bunu düşündüler ve sonra Scott, "Yani, o bizimle uğraşır, bu da Marcus'a zarar verir ve destekçilerinin iki kez düşünmesine neden olur, öyle mi?" dedi.

"Evet, sadece onun hakkında şüphe uyandırman gerekiyor, böylece o gittiğinde, onun yerine geçmene daha açık olacaklar. Şimdiye kadar çok fazla destekçisi vardı, bu yüzden bunun pek bir etkisi olmazdı ama kulüpte şu anda çok fazla kargaşa var, bence bu işe yarayabilir."

Griff başını salladı. "Hoşuma gitti."

"Ricky'yi iyi tanıyorsun Blade, onu kızdırmanın en iyi yolu ne sence?" diye sordu Scott.

"Onunla iletişime geç ve geri çekilmeye niyetin olmadığını söyle, sonra da hemen onun bölgesini su bas. Marcus ile zamanlamayı doğru ayarlamak ve onun planladığından daha fazla su basmasını sağlamak sana kalmış."

Griff başını salladı. "Evet, yapabilirim."

"Peki onun tepkisi ne olur?" diye sordu Scott.

Bu, planın hoşlarına gitmeyecek kısmıydı. "Ricky tahmin edilemez, bu onun gücü. Bunu bize Leroy öğretti. Muhtemelen kulüp evine gelip, mümkün olduğunca çok kişiyi birden ortadan kaldırmaya çalışacaktır. Böylece sizi diz çöktürecek. O yüzden oradaki güvenliği artırmanız gerekecek. Size adam sağlayabilirim, ama zor olan kısmı bunu Marcus'a açıklamak olacak."

"Tamam, bunu hallederiz, sonra Marcus'la uğraşırken Ricky'yi de aynı anda halletmemiz gerekecek, değil mi?"

"Evet," diye cevapladım.

Scott elini saçlarında gezdirdi. "Siktir, Blade, bu çok riskli bir plan."

Ona sert bir bakış attım. "Bugüne kadar risk almadan geldiğimi mi sanıyorsun? Sen yaptığını yapmaya devam et, bir yıl sonra muhtemelen hala rüzgara karşı işiyorsun. Ben ne yapmayı tercih ettiğimi çok iyi biliyorum."

Griff, Scott'a baktı. "Haklı. Kulübün şu anki halinden bıktım usandım."
"Tamam, yapalım," dedi Scott.
"Tanrıya şükür," diye mırıldandım.

O öğleden sonra saat dörtten biraz sonra, hazır bir ereksiyonla Layla'nın barına girdim. Genelde o saatler onun için sakın geçerdi, ama bugün şansına öyle olmadı. Onun dikkatini çekmek için yarışan müşteri sayısına bakılırsa, benim aletimin icabına bakması en az bir saat sürerdi. Tabii yeni müşteri gelmezse.

Siktir.

Beni gördü ve başını masama doğru sallayarak, sorgulayan bir bakışla bir bardak kaldırdı.

Bir içki istediğimi belirtmek için başımı salladım ve köşedeki masaya oturdum. Bu, geçen bir yıl boyunca onun barına her geldiğimde oturduğum masaydı, bu yüzden artık ona benim masam diyordu.

Sharon ve Jess'in müşterilerle ilgilenmesini izledim. Sharon ekibe iyi bir katkı sağlamış gibi görünüyordu ve Layla da ondan memnun gibiydi. Hâlâ Sharon'ın Marcus'tan ayrılmasını umuyordum. *Tabii, bu sorunu onun için yakında halledecektik.*

On beş dakika sonra Layla bana içkimi getirdi. Bana doğru yürürken vücudunu hayranlıkla seyrettim. Eteği giydiğinde onu sevdiğimi biliyordu ve bugün de beni hayal kırıklığına uğratmadı. Kıçını kapatan en ufak bir parça kot vardı ve göğüsleri daracık bir tişörtle zar zor örtülüydü. İçkimi önüme koyduğunda onu durdurmak için bileğini tuttum.

Bana bakarken gözlerinde ateş parladı. "Hey, bebeğim," diye mırıldandı ve serbest elini yanağıma koydu.

"O etek pek bir şey örtmüyor," dedim.

Bileğini bıraktım ve elimi bacağına kaydırdım. Elimini eteğinin altından bacağının iç kısmına doğru kaydırduğimde gözleri fal taşı gibi açıldı. Bana doğru yaklaştı ve parmaklarım külotunu yana ittiğinde nefesini tuttu.

"Donovan," diye inledi, "İşe dönmem gerek, bebeğim."

Onu dinlemedim ve parmağımı amına sokarken, bunu yaparken dudaklarını ısırıp gözlerini sıkıca kapatmasını zevkle izledim. Diğer elim

kıçına kaydurdım, böylece onu öne, bana doğru eğbildim.

"Layla!" Jess bardan seslendi.

Gözleri açıldı ve benden uzaklaştı. "Siktir," diye mırıldandı. "Beni siktiğimin fahişesi yapıyorsun, Donovan Brookes. Seni siktiğimin ortasında parmağınla beni parmaklamana izin veriyorsun."

Ayağa kalktım ve onu sertçe kendime çektim. "Bebeğim, seni herkesin içinde sikmek isteseydim, beni durduracak hiçbir şey yapamazdın," diye homurdandım ve dudaklarını sertçe öptüm.

Onunla işim bittiğinde dudakları şişmişti ve gözlerinde benim olduğumu söyleyen o donuk bakış vardı.

Benim.

Onu bırakıp döndürdüm ve kıçına bir şaplak atarak kulağına fısıldadım, "Müşterileri acele ettir. Çelik gibi sert bir sikim var ve bakıma ihtiyacı var."

O müşterilerinin yanına döndü ve ben de bana verdiği viskiyi bir dikişte içtim. Bunu yaparken, Merrick'in daha önce söylediği sözleri aklıma geldi. Layla'ya ne kadar takıntılı olduğum umurumda değildi, yıllardır bu kadar mutlu olmamıştım.

Yirmi Birinci Bölüm

Layla

"Oh... Tanrım..." Donovan'ın sikini sürerken inledim. Bütün gece bunu bekledim ve o beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Bebeğim, sadede gelmeyecek misin?" O yatakta çapraz bacaklı otururken ben kucağında oturuyordum. Bu en sevdiğim pozisyonlardan biriydi. Ancak sabırsız sesi hiç hoşuma gitmiyordu.

Gözlerimi açıp ona sertçe baktım. "Ne oluyor?"

O sırttı. "Bütün gece benimle dalga geçtin. Sadece beni sikip bu ızdıraptan kurtarmanı istiyorum."

"Seni sikiyorum ya."

Gözleri arzuyla parladı. "Acele etmelisin çünkü bütün gün amını yalamak için can atıyorum."

Kahretsin, amım onun pis konuşmalarını seviyordu. "Peki, neden önce sen yapmadın?"

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve homurdandı, "Çünkü bu gece kontrolü ele almaya kararlıydın ve partini mahvetmek istemedim."

Onun sikini amımla sıkarken ona sırttım. "Ne kadar düşünceli bir adamsın, değil mi?"

"Bazen çok düşüncelisin," diye mırıldandı.

Tırnaklarımı sırtında gezdirdim ve ağzından çıkan hırıltıyı ve ellerinin kalçamı daha sıkı kavramasını zevkle izledim. "Tamam, bebeğim, hızlanalım," diye kulağına fısıldadım.

Tanrı'ya şükrediyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı ve "Ben tamamen seninim, tatlım" diye mırıldandı.

Tatlım.

Dudaklarım dudaklarını buldu ve onu daha sert sikerken öpücüğümüzü derinleştirdim ve birlikte boşaldık. Saatlerce süren bu orgazm, beni sertçe sardı ve birlikte boşaldık. Donovan'ın adını haykırdım ve o boşaldıktan sonra ağzını boynuma götürdü ve orada izini bıraktı.

Başını kaldırdığında, gözleri arzuyla doluydu ve "Şimdi benim sıram" dedi.

"Bebeğim, bunu sana söylemek istemem ama arada biraz nefes almamız lazım, yoksa tüm bu zevkten beni ve amımı deliye çevireceksin."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Peki karşılığında ne alacağım?"

Onun pek göstermediği bu oynak tavrını severek sııttım. Alt dudağını ısırarak fısıldadım, "Yarın istediğin yerde, istediğin şekilde seks."

"Siktir," dedi. "Bir erkek buna nasıl hayır diyebilir ki?"

"Diyemez."

Kıçımı tokatlayarak, "Tamam, kalk. Bu aksilikle başa çıkmak için bir içkiye ihtiyacım var," dedi.

Onun üstünden sürünerek indim ve başucuna yaslanarak onun hareketlerini izleyebilmek için kendimi yerleştirdim. Kasları beni her zaman tahrik ediyordu. Onlara bütün gün bakabiliyordim. Onunla paylaşmayı seçtiği kadın olmak beni çok mutlu ediyordu.

Beş dakika sonra geri döndüğünde, aşağıdan bir şişe viski ve iki bardak getirmişti.

"Barımdan mı çaldın, bebeğim?" diye sordum. "Çünkü eğer öyleyse, seni cezalandırmanın bir yolunu bulmam gerekecek."

Burun delikleri genişledi ve nefesi hızlandı. Yüzü arzu dolu vahşi bir maskeye dönüştü ve "Cezalandırılacak biri varsa, o da ben olacağım, tatlım" diye homurdandı.

Oh, lanet olsun.

Güçlü adamım, beni ne kadar etkilediğinin farkında değildi.

Onunla ilgili her şey beni etkiliyordu.

Sözleri.

Vücudu.

Güzel ruhu.

Her şeyi.

Bir süre o anın içinde kaldık. Gözlerimiz

birbirinden hiç ayrılmadı.

Bizi saran arzudan nefeslerimiz her yere yayılmıştı.

Donovan sonunda büyüyü bozdu ve içkilerimizi doldurdu. Bana içkimi uzattı ve konu değişikliğiyle beni şaşırttı. "Julian kim?"

Kahretsin, uzun zamandır duymadığım bir isim.

Neredeyse o kadar uzun zamandır aklıma gelmemiş bir adam.

Düşünmek istemediğim bir kişi.

Anılar zihnime akın edince kalp atışlarım hızlandı. Viskiye yudumladım ve bakışlarımı Donovan'a çevirdim. "Julian, ilişkiye girmemem gereken bir pislikti." Viskiye yudumladım. Kahretsin, anıları kazımdan nefret ediyordum.

Yatağın kenarına oturdu, endişeli gözleri benimkilere odaklanmıştı. Beni endişelendiğinde bana bakışını seviyordum. Bazen, o kadar sert bir adam için gözleri çok yumuşak olabiliyordu. "Bana ondan bahset," diye mırıldandı.

Viskinin kalanını boğazımdan aşağıya döktüm, derin bir nefes aldım ve hayatımın en karanlık anını onunla paylaştım.

Annie ve ben evden ayrıldıktan sonra gidecek hiçbir yerimiz yoktu, bu yüzden bir süre arkadaşlarımızda kalmak zorunda kaldık. Hiç iş tecrübem yoktu. Yani, okuldayken hiç çalışmak zorunda kalmamıştım çünkü ailem bana istediğim her şeyi veriyordu. Bu yüzden iş bulmakta zorlandım, bu da kirayı ödeyemeyeceğimiz anlamına geliyordu. Dediğim gibi, bazı arkadaşlarımız bizi evlerinde kalmamıza izin verdi ama sonunda misafirlik süremiz doldu ve sokaklarda yaşamaya başladık. Bir gün iş ararken bir kafede Julian ile tanıştım. O bizi himayesine aldı ve ayağa kalkmamıza yardım etti. Barmen bir arkadaşında bana iş buldu ve kalacak bir yer verdi." Nefes almak için durdum ve bardağıma yeniden doldurması için uzattım.

Donovan bardağıma tekrar doldurdu ve "Bu hikayeyi sevmeyeceğim, değil mi?" dedi.

Başımı salladım. "Hayır."

Kendine bir içki daha doldurdu ve yarısını bir dikişte içti. "Siktir." Yüz hatları sertleşmişti ve keşke bu konuşmaya hiç başlamasaydık diye düşündüm.

"Sonunda bir şey başladı. Benim için sadece seksti, ilişki değildi. Julian, yattığım üçüncü erkekti ve bana seksin bambaşka bir dünyasını gösterdi. Sert sevişmeyi seviyordu ve ben de sevdiğimi keşfettim, bu yüzden birbirimize çok yakışıyorduk. Julian, başka kadınlarla yatmaya devam etmek istediğini açıkça söyledi ve benim için sorun değildi. Gençtim ve dışarıda neler olduğunu görmek istiyordum. Onun başka kadınlarla yatmasının benim de yatabileceğim anlamına geldiğini düşünmüştüm. Meğer yanılmışım." Tekrar durup biraz daha viski içtim. Göğsüm sıkışmış ve bunu düşününce içimi bir ürperti kapladı. Gözlerimi Donovan'a kaldırdım ve orada gördüğüm şefkatin bana yardım etmesine izin verdim.

geri kalan kelimeleri söyle. "Seks sırasında gittikçe sertleşiyordu, bana çok acı veriyordu ve ben de biraz uzaklaşmaya başlamıştım. Sertliği kaldırabilirim, ama sadece duyguların da işin içinde olduğu zaman. Julian'da ise hiçbir şey yoktu. O sadece boşalırken seks ve acı vardı. Bir gece, işteydim ve daha önce hiç görmediğim bir adam benimle flört etti. Julian bunu gördü ve eve geldiğimizde, başka bir erkeğin bana ilgi göstermesinden ne kadar mutsuz olduğunu bana belli etti." Sesim boğazımda düğümlendi. "Beni o kadar kötü dövdü ki, günlerce hastanede kaldım... Beni öldürmeye çalıştı, ama Annie beni kurtardı...

. O, Julian'ın yatak odasında sakladığı beyzbol sopasıyla kafasına vurdu ve beni oradan çıkardı." Kalbim hızla atıyordu ve kötü anılar zihnimde dolaşıyordu. Gözlerimi sıkıca kapatıp bunların hiçbirisi gerçek değilmiş gibi davranmak istedim. Bu hikayeyi hiç kimseye anlatmamıştım; bunu bilen tek kişi Annie'ydı.

Donovan hızlı hareket etti. Beni kollarının arasına almak için yer değiştirdi ve ben de ona sarılmama izin verdim.

*Buna
ihtiyacım
vardı. Ona
ihtiyacım
vardı.*

Hiçbir şey söylemedi ve buna da ihtiyacım vardı; ikimizin de söyleyebileceğinden çok daha güçlü olan sessizlik.

Sadece birbirimize sarıldık.

Sonunda, bizi hareket ettirdi ve ben kollarında uzandım. Sonra fısıldadı, "Bu dünyada çok kötü şeyler var, tatlım, ama artık ben varım. Kimsenin ya da hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Kolumu göğsüne uzattım ve elimi onun yan tarafına doladım. Onu sıkıca sararak fısıldadım, "Arka sokaklardaki berbat küçük barlar gibi beni sevdiğin için şükürler olsun... beni bulduğun için şükürler olsun."

Uyuyakaldık ve bir süre sonra onun eli amımda, ağzı benim ağzımda uyandım. Tamamen uyanmadan içgüdülerim devreye girdi ve ağzımı ve bacaklarımı açarak istediği her şeyi almasına izin verdim.

İstediği her şeye sahip olabilir.

Bacağı benim bacağımanın üzerine kayd ve diğer bacağıma daha da ayırırken, eli amımdan kayarak kıkırmı avuçladı.

Kıçımı yataktan hafifçe kaldırdı ve "Amcığın ağzıma hazır mı?" diye sordu.

Oh, tanrım, ben fazlasıyla hazırım. "Evet," diye çıkardım.

Beni bıraktı ve başı bacaklarımın arasına gelene kadar vücudumun aşağısına doğru indi. Hala karanlıktı ve yüzünü net olarak göremiyordum, ama açlığını *görebiliyordum*.

Erkeğim bana ihtiyaç duyuyordu.

Gözlerimi kapattım ve o dilini klitorisime değdirirken çarşaflara tutundum.

Siktir.

Dilini kullanarak beni ıslattı, sonra parmağını klitorisime getirirken dilini içime soktu. Parmağıyla beni okşayarak ve diliyle beni keşfederek beni orgazma yaklaştırdı, sonra geri çekildi ve yüzünü benden uzaklaştırdı.

Siktir.

Eğilip saçlarını tuttum, ağzına ne kadar ihtiyacım olduğunu ona gösterdim.

Elini karnıma koydu, parmaklarını açtı ve sonra elini sertçe aşağı çekerek amımı tuttu. "Tanrım," diye mırıldandı. "Sana doyamıyorum, bebeğim."

Elimi, amımın üzerindeki elini örtmek için hareket ettirdim ve "Ben de sana doyamıyorum" derken gözlerimiz buluştu.

Gözlerim karanlığa alışmıştı ve onun bana ateşli bakışlarını izledim. "Siktir," dedi ve ellerini benden çekip ağzını tekrar bana yaklaştırdı.

Bana dilini ve dişlerini verdi ve bu sefer beni orgazma ulaştırdı. Bu hisler içimi sararken kalbim sıkıştı ve bu anın geldiğini anladım. Donovan'a olan hislerimin uçurumdan atladığı an: Bu adamın kalbimi ellerinde tutup sonsuza kadar saklayacağına olan tam bir inançla attığım bir adım.

Yirmi İkinci Bölüm

Layla

"Layla, gitmeliyiz," dedi Donovan sabırsız bir sesle.

Yaptığım şeyden başımı kaldırdım ve ona öfkeyle baktım. "Bana bu ses tonuyla konuşma."

Kaşları çatıldı. "Hangi sesle?"

"Acele et lan sesi," diye mırıldandım ve hazırladığım salataları plastik sargıyla örtmek için uğraştığım masaya geri döndüm. Plastik sargı ve ben hiç anlaşılamazdık ve onu lanet olası pencereden dışarı atmak üzereydim.

Donovan bana doğru yaklaştı ve elini benimkinin üzerine koyarak elimi durdurdu. "Bana bırak" diye fısıldarken sıcak nefesi yanağıma değdi.

Başımı hafifçe çevirip gözlerine baktım. "İki dakika içinde beni sinirlendirip sonra her şeyi düzeltmeyi nasıl başarıyorsun?"

Dudakları dudaklarıma değdi. "Sanırım yetenekliyim."

Onun kendini beğenmişliğine başımı salladım. "Tamam, Bay Yetenekli, acele et, çünkü geç kalıyoruz ve kız kardeşini kızdırmak istemiyorum."

Salataları paketlemeyi bitirdi. "Madison'ın seni her halinle seveceğini hissediyorum," dedi salataları alırken.

"Neden öyle düşünüyorsun?"

Beni arabaya götürmek için merdivenlerden indirmeye başlarken, "Kız kardeşim bir süredir bana tekrar biriyle çıkmam için baskı yapıyor. O yüzden muhtemelen bir sorguya çekilirsin." dedi.

Onu arabasına kadar takip ettim ve bana kapıyı açmasını bekledim. "Aman Tanrım."

Elini koluma koyarak beni durdurdu. "Endişeli misin?"

Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu, ancak ilişkimizin bu kadar erken bir aşamasında bu kadar açık olmak istemiyordum. "Endişeli değilim, sadece biraz tedirginim." Gerisini söylemedim, umarım beni rahat bırakırdı.

"Neden?"

Gözlerim onun gözlerine bakmakta zorlandı, ama o elini yanağıma koydu ve yüzümü yukarı doğru çevirdi, böylece gözlerine bakmaktan başka seçeneğim kalmadı. "Ailenin beni sevmesini istiyorum ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim. İnsanların beni sevip sevmemesi hiç umurumda değildi, bu yüzden biraz tedirginim."

Gözleri, her zaman var olan bana olan arzuyla parladı. Konuştuğunda, sesinde sevdiğim o boğuk ton vardı, ama aynı zamanda yumuşaklık da vardı. "Ailemin seni sevmesi senin için önemli mi?"

Karnımda kelekler uçuyordu. "Evet," diye fısıldadım.

"Siktir, sen başka birisin," diye mırıldandı. "Seni sevecekler, sevmezlerse de umurumda değil."

"Teşekkür ederim."

Beni öptü ve sonra sordu, "Artık iyi miyiz?"

Gülümsedim. "Evet."

Beni koltuğuma oturtup salataları kucağıma koydu ve sonra bizi Madison'ın evine götürdü. Yirmi dakikalık bir yolculuktu ve evinin önüne vardığımızda tamamen sakinleşmiştim. Donovan'ın sözleri sınırlarımı yatıştırmıştı ve ona karşı dürüst olduğum için mutluydum.

Madison'ın evini dışarıdan gördüğüm anda aşık oldum. Tuğladan yapılmış alçak bir evdi, ön bahçesini rengarenk çiçeklerle ve bir su ögesiyle süslemişti. Çiçekleri tanımakta çok kötüyüm, bu yüzden ne tür çiçekler olduğunu bilmiyordum, ama renklerin karışımı bana güzel bir tabloyu hatırlattı. Madison'ın renkleri sevdiği ortaya çıktı. Evini renklerle doldurmuştu: duvarlarda, dekorasyonlarda ve her yere serpiştirilmiş çiçeklerde. Madison'ın dekorasyonu sevdiği izlenimini edindim.

Evinde dolaştık, koridordan geçtik ve mutfığa vardık. Donovan salataları tezgaha koydu ve barbekü için biftekleri hazırlayan Madison'a gülümsedi. Nadiren gülümserdi, bu yüzden ikisinin çok yakın olduğunu hemen anladım.

"Blade!" Madison, Donovan'a kollarını açarak onu sıcak bir kucaklamayla karşıladı.

Onun kucaklamasına izin verirken ilgiyle izledim. Donovan onu kucaklamadı ama ellerini Madison'ın kollarına koydu ve onu orada tuttu. Donovan dokunmayı seven bir adam gibi görünmüyordu. Tabii benimle ilgili durumlar hariç, o zaman bana istediği şekilde dokunmakta hiçbir sorun görmüyordu.

Madison onu bırakıp dikkatini bana çevirdi. Yüzü sevinçle parladı ve beni de kucakladı. "Bugün gelmene çok sevindim Layla. Blade senden hiç bahsetmedi, ikinizin nasıl tanıştığını hiç bilmiyorum." Beni bırakıp kardeşine kötü bir bakış attı.

Donovan kaşlarını çattı ve bize doğru yürüyen J'ye döndü. Çenesini ona doğru sallayarak, "J," dedi.

J de çenesini kaldırarak "Blade" dedi. Madison'ın yanına yaklaşıp kolunu beline doladı. Madison ona yaslanarak başını göğsüne dayadı ve elini karnına koydu. Parmağındaki yüzüğü fark ettim: J, Madison'ın kocasıydı.

"J, bu Layla, Blade'in kız arkadaşı," diye beni tanıttı Madison.

Kız arkadaşı.

"Tanıştık," dedi J, bana nefes kesici bir gülümseme attı. Gülümsemesi, yakınındaki herhangi bir kadının iç çamaşırlarını eritecek kadar etkileyiciydi.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Merhaba, J."

Kimse başka bir şey söyleyemeden, başka bir adam koridordan bize doğru geldi. Tanrım, başka bir kadınları eritecek adam. Ama bu adam pek dost canlısı görünmüyordu.

"Scott," Madison ona sessizce selam verdi. Ona sorgulayan bir bakış attı ve o başını sallayınca, "O gelmiyor, değil mi?" diye sordu.

Adam onun sözleri üzerine irkildi ve tüm vücudu gerildi. Ona daha yakından baktığımda yorgunluğunu fark ettim. Elini yüzüne sürdü. "Hayır."

Madison yıkılmış gibiydi. "Kahretsin, dün gece onunla konuştum ve düşüneneğini söylemişti."

Scott uzun bir nefes verdi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." "Ne yapacaksın?"

"Onun için savaşımaya devam edeceğim. Onu ya da bizi terk etmeyeceğim. Bu durumu atlatması için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi kararlı bir şekilde.

Bana özür diler gibi baktı. "Üzgünüm, Layla, kardeşim Scott."

Selamlaştık ve sonra o bizi bırakıp arka bahçeye çıktı. Donovan onun arkasından baktı ve sonra Madison'a döndü. "O iyi mi?" diye sordu.

Madison iç çekerek biftekleri hazırlamaya devam etti ve " He won't talk to me about it. You know what he's like,

her şeyi içine atar."

"Belki de onu rahat bırakmalısın, bebeğim," dedi J, Madison'ın kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Hayır, onunla konuşmalıyız."

Donovan kulağıma eğilip fısıldadı, "Ben dışarı çıkıp Scott'la konuşsam sorun olur mu?"

Ona baktım ve başımı salladım. "Evet, git ve kardeşinle konuş. Sanırım buna ihtiyacı var."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve bizi bırakıp gitti. Onun arkasından baktım ve sonra yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakan Madison'a döndüm.

Sorgulayan bakışlarıma karşılık, "Blade'i hiç böyle görmemiştim," dedi.

"Nasıl?"

Beni işaret etti. "Az önce sana davrandığı gibi. Sevgi dolu. Genelde çok gergin ve sevgisini göstermez. Sana karşı böyle davranmasına bayıldım."

Bana konuşmadan önce bir yıl boyunca barıma gelen Donovan'ı düşündüm. "Evet, çok yoğun bir adam, orası kesin."

"Seni bulduğuna çok sevindim," dedi yumuşak bir sesle, biftteklerini bitirmeden önce.

J, getirdiğim salataları koymak için buzdolabındaki yiyecekleri yeniden düzenlemeye başlamıştı. Sosisleri çıkardı ve biftteklerle birlikte barbeküye götürdü. Madison, J çıkarken poposuna şaplak attı ve ona bir şey yapamayacağı halde onu heyecanlandırmamasını söyleyen J'ye gülümsedi.

"Söylesene, Blade ile nasıl tanıştın?" diye sordu, yalnız kaldığımızda.

"Uzun zamandır barıma geliyordu ama hiçbirimizle konuşmazdı . Sadece köşede oturup kendi haline kalıyordu ama geçenlerde bir gece içeri girip, iş ortağımı aramak için bara gelen bir borç tahsildarıyla sorunumu çözmeme yardım etti. Her şey o andan itibaren gelişti."

"O sana iyi bakacaktır. Bunu biliyorsun, değil mi? Onu bir yıldır tanıyorum ve daha önce hiç kimseyle çıktığını görmedim. Blade ya tamamen kendini verir ya da tamamen uzaklaşır, ve içimden bir ses onun tamamen kendini verdiğini söylüyor."

Ona gülümsedim. "İkimizin de bu konuda ciddi olduğundan eminim. Bana öyle bir izlenim verdi ve kısa bir süredir görüşüyor olsak da

ve birbirimizi daha çok tanımamız gerekse de, onu sanki yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum." Sesimi alçaltarak konuştum. Bu tür şeyleri bir yabancıya itiraf etmek garip geliyordu. "Sen de hiç böyle hissedersin mi?"

Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Madison beni tamamen anlıyordu. Kolumu sıktı. "Evet, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ben de öyle insanlar tanıdım."

Rahat bir nefes aldım. "Tanrıya şükür. Daha önce hiç böyle biriyle tanışmamıştım, o yüzden belki de delirdiğimi düşünmüştüm."

Gülümsedi. "Sadece en iyilerimiz deli olur, tatlım. Akıl hastanesine hoş geldin. Ayrıca, deli olmasaydın, bu adamlar seni yaptıkları deli saçmalıklarla çok geçmeden oraya gönderirlerdi."

"O haklı, tatlım. Bizimle ilişkiye girmeden önce iki kez düşünmelisin." Dönüp baktığımda Nash koridorda bizi izliyordu, yüzünde küstah bir ifade vardı.

Madison gözlerini devirdi. "Nash'in söylediklerine kulak asma. Çoğunlukla saçmalıklar söyler." Ona attığı sevgi dolu bakış, onu sevdiğini gösteriyordu.

Nash kenara çekildi ve arkasında duran kadının yanına geçmesine izin verdi. Kolunu kadının omzuna atarak bizi tanıştırdı. "Layla, bu Velvet."

Ona gülümsedim ve Nash'e, "Tanıştık," dedim.

Velvet, uzun siyah saçları, zeytin rengi teni ve düzgün vücuduyla muhteşem görünüyordu. Vücudunun hatlarını ortaya çıkaran dar bir elbise giymişti ve her kadının imrenebileceği bacaklarını ortaya çıkaran yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Muhtemelen her erkek de imrenirdi. Ama onun gerçek güzelliğini ortaya çıkaran, bana gülümsemesi ve nazik sözleriydi. "Merhaba Layla. Bugün gelebildiğine çok sevindim. Blade'in dikkatini çalan kadınla vakit geçirmeyi çok istiyordum. O adamın iyi bir kadına ihtiyacı var."

"Katılıyorum," diye mırıldandım.

Ailesinin ve arkadaşlarının ona olan sevgisini çok seviyordum ve onun bu sevginin farkında olup olmadığını merak ediyordum.

Nash, erkeklerin yanına çıktı ve bizi mutfakta yalnız bıraktı.

Velvet bana döndü. "Bence senin barında bir kızlar gecesi düzenlemeliyiz."

"Kesinlikle!" Madison da aynı fikirdeydi. "Yakında yapmalıyız. Harlow'un bizimle bir gece dışarı çıkması lazım. Serena da gelecek. Bugün çalışmak zorunda olduğu için gelemeyeceği için çok üzüldü."

Velvet kaşlarını çattı. "Harlow'un nesi var? Ona birkaç mesaj bıraktım ama cevap vermedi, kuaför randevusunu da iptal etti, o yüzden onunla da görüşemedim."

"O ve Scott bazı sorunlar yaşıyor. Sana kendisi anlatır, ama şu anda gerçekten bize ihtiyacı var. Sanırım kendini geri çekmeye çalışıyor, ben de ona baskı yapıyorum."

"Ben de Indigo'ya bir süredir gitmedim. Hala orada çalışıyor mu?"

Madison başını salladı. "Evet, ama son birkaç haftadır izinli. Sanırım haftaya işe dönecek."

"Tamam, ben de uğrayıp ona kendimi zorla kabul ettireceğim," diye söz verdi Velvet. "Indigo, MC'nin sahibi olduğu striptiz kulübü. Harlow orada barda çalışıyor,"

Madison bana bilgi verdi.

"Ve o Scott'ın kız arkadaşı," diye ekledi Velvet.

Her şey yerine oturuyordu. "Anladım," dedim.

"Madison, et yakında hazır olacak. Diğer her şeyi de getirmek ister misin?" J bahçeden ona bağırdı.

"Tabii, bebeğim," diye cevapladı ve her şeyi toplayıp dışarı çıktık.

Öğle yemeği sırasında arkama yaslanıp herkesin birbiriyle etkileşimini izledim ve bunun bir aile gibi olduğunu düşünmeden edemedim. Akraba olmasalar da büyük bir aile gibi görünüyorlardı.

Bunu çok sevdim.

Madison gözlerimi yakaladı ve bana gülümsedi. "Geçen gün annemle konuştum, senin barında çalışmayı çok sevdiğini söyledi, Layla. Ona iş verdiğin için teşekkür ederim. Orada çalışmaya başladığından beri onda bir değişiklik görüyorum."

Ona gülümsedim ve Donovan'a baktım. "Donovan'a teşekkür etmelisin, çünkü o beni annemle tanıştırdı. Sharon'ı önerene kadar kimi işe alacağımı bilmiyordum. Müşteriler onu çok seviyor, bu harika bir şey ve o da harika bir iş çıkarıyor, daha fazlasını isteyemezdim."

Donovan'a gülümsedi ama Sharon hakkında başka bir şey söylemedi. Sanırım bu konuyu daha önce konuşmuşlardı.

Velvet konuyu değiştirdi. "Noel'de ne yapacaksınız?" J homurdandı.

"Siktir, Madison'ı bu konuya sokma."

Madison ona ters ters baktı ve göğsüne hafifçe vurdu. Bana bakarak, "Boş ver J, Noel zamanı huysuz olur," dedi.

"Sadece sen haftalarca Noel'den bahsedip durduğun için, bebeğim," diye mırıldandı.

Nash sırtarak gülümsedi. "Burada Noel partisi yapalım."

J'nin ona attığı bakış öldürebilirdi, ama Madison'ın yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bu fikri çok sevdim, Nash."

"Beğeneceğini biliyordum, bebeğim," dedi Nash, J'ye sırtarak. "Siktir git, pislik," dedi J, Nash'e dönerek.

Velvet kolunu Nash'in omuzlarına doladı ve onu kendine çekerek, "Sen çok kurnaz bir adamsın, Nash Walker. Hoşuma gitti," dedi.

Yüzünü ona çevirip öptü. "Biliyorum tatlım. Bunu sadece senin için yapıyorum."

Onlar şakalaşmaya devam ederken, ben Scott'ı izledim. Bugün neredeyse hiç sohbete katılmamıştı ve boşluğa bakarak oturuyordu. Söylenenlerle ilgilenmediği oldukça açıktı ve onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu tekrar merak ettim.

"Noel partisine gelecek misin, Layla?" Madison düşüncelerimi bölerek sordu.

Dikkatimi Scott'tan ona çevirdim. "Barda çalışacak birini bulabilirsem gelirim."

"İhtiyacın olursa Indigo'dan sana personel ödünç verebiliriz," diye teklif etti Nash.

"Teşekkürler," dedim.

J başını salladı. "Evet, orada seni hayal kırıklığına uğratmayacak iyi çalışanlarımız var."

Onların cömertliğine hayran kaldım. Beni pek tanımıyorlardı ama yine de bana yardım teklif ediyorlardı ve bu ilk kez olmuyordu. Hayatımda bu kadar cömert insanlarla pek karşılaşmamıştım.

Donovan kulağıma fısıldadı, "İyi misin?"

Ona döndüm. "Evet, gayet iyiyim," dedim gülümseyerek.

O da başını salladı ve sohbete geri döndü. Madison'a bakarak sordu, "Peki, bunu ne zaman yapacaksınız?"

J yine inledi ve ben gülmek zorunda kaldım. İçimi sıcaklık kapladı.

Aile budur işte.

Donovan'ın eli masanın altında bacağıma dokunuyordu ve ben sohbete yetişmek için elimden geleni yaparken, onun dokunuşu dikkatimi dağıttı ve düşüncelerimi ona doğru kaydırıldı. Kız kardeşinin karşısında otururken onun ellerinin üzerimde olduğunu düşünmek doğru bir şey değildi, bu yüzden elini ittim.

Elini tekrar bacağıma koyarken bana döndü. Ona sertçe baktım ve elini tekrar ittim. Hafifçe başını salladı, kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekerek kulağıma fısıldadı: "Bana karşı gelme, bebeğim. Sen hayır dersin, ben daha çok ısrar ederim."

Kahretsin, sözleri kalbimin derinliklerine işledi ve içimi saran arzuya karşı bacaklarımı sıkıca kapattım. "Ailenin önünde olmaz, Donovan," diye fısıldadım. Öğle yemeği çok iyi geçiyordu ve herkes tarafından çok iyi karşılanmışım. Bunu mahvetmek istemedim.

"O zaman gitme zamanı." Cevabımı beklemeden dikkatini Madison'a çevirdi ve "Gitmeliyiz" dedi.

Madison hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama başını salladı. Bana bakarak, "Geldiğin için teşekkürler. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Kızlar gecesi için senin barına mutlaka gelmeliyiz," dedi.

"Çok isterim," dedim, Donovan ayağa kalkarken beni de kaldırdı.

Herkese hızlıca veda etti ve çıktık.

"Kız kardeşini çok sevdim," dedim, o bizi evime geri götürürken.

"Evet, o özel biridir."

"Scott oldukça huysuz görünüyor, yoksa sadece kız arkadaşıyla sorunları yüzünden mi?"

"O huysuz bir piç. Uzun süre benimle hiç konuşmadı, ama son birkaç aydır birlikte bir şey üzerinde çalışıyoruz ve bu bizi yakınlaştırdı. Birdenbire çok iyi arkadaş olacağımızı sanmıyorum, ama çok değişti."

"Bu güzel. Harlow nasıl biri?"

Bana gülümsedi. İlginç, onu seviyor olmalı. "Scott için mükemmel bir kadın. Nazik, şefkatli ve güzel bir ruhu var. Harlow'a çok değer veriyorum."

"Umarım sorunlarını çözebilirler, çünkü o harika birine benziyor."

"Bugün iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

“Evet. Herkes çok misafirperverdi ve J ile Nash, Noel partisine gidebilmem için bana bar için personel ödünç vermeyi teklif edince çok şaşırdım.”

"Partiye gelecek misin?" "Tabii

ki," diye cevapladım.

“Güzel,” diye mırıldandı.

Ona dönüp baktım. "Gelmeyeceğimi mi sandın?"

O, önüne bakmaya devam etti, sürüşüne odaklanmıştı. Bana hızlıca bir bakış attı ve "Bugün senin için çok yoğun bir gün oldu mu diye merak ettim. Madison oldukça hareketli bir yer, erkekler de bir araya gelince ortalık epey karışıyor."

"Hayır, çok sevdim," dedim yumuşak bir sesle. "Benim gibi berbat bir aileden geldiğim için, böyle bir araya gelmeyi çok isterdim çünkü bizde böyle şeyler hiç olmazdı. Ve kavga ettiklerinde bile, birbirlerine olan sevgilerini görebilirdin."

"Evet, ben de büyürken hiç öyle bir şey yaşamadım." Sesi, kelimelerinin ifade edemediğini söylüyordu. Donovan da benim kadar aileye özlem duyuyordu.

Elimi uzattım ve omuzlarına dokundum. "Bence sen ve Madison birbirinize sahip olduğunuz için şanslısınız."

Bana hızlıca gülümsedi, sonra elini bacağıma koydu ve bir desen çizdi. Dokunuşu nazik ve yumuşaktı. Bir süre sessiz kaldık, sonra sonunda “*Sana sahip olduğum için şanslıyım, tatlım. Daha önce hiç böyle bir bağ hissetmemiştim*” dedi.

Ne söyleyeceğimi bilemedim ve hareketsiz kaldım. Ne demek istediğini oldukça iyi anladım ama buna inanmakta zorlandım. Nişanlısı onun için çok önemliydi, bu yüzden benimle daha fazla şey hissettiğini söylediğine ikna olamadım. Ona soru sormadan önce telefonu çaldı ve özür dilercesine bana baktıktan sonra telefonu açtı.

Onu başka bir zaman sorardım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Blade

İşime konsantre olamadan sandalyeme yaslandım.

Layla.

Madison'ın evindeki barbeküden dört gün geçmişti. Ona, başka hiçbir kadına hissetmediğim kadar güçlü duygular beslediğimi itiraf etmemin üzerinden dört gün geçmişti. Benden biraz uzaklaştığından beri dört gün olmuştu. Çok belirgin bir şey değildi, ama ben *hissettim*.

Hislerini tam olarak ifade etmemesi, eskisi kadar bana dokunmaması ve sevişirkenki tavırlarında hissediyordum. Dört gün öncesine kadar, seks sırasında kendini tamamen bırakıyordu. Zihnini kapatıp kendini akışına bırakıyordu. Şimdi ise zihninin çalıştığını neredeyse duyabiliyordum.

Bu, kendini tutmasına, bana tamamen teslim olmamasına neden oluyordu.

Bunu düzeltmem lazım.

Telefonum çaldı ve düşüncelerimi böldü.

Scott.

"Ne oldu?" diye cevap verdim.

"Ricky'nin durumuyla ilgili seni bilgilendirmek istedim. Griff, uyuşturucu sevkiyatının geciktiğini söyledi. Görünüşe göre Yeni Güney Galler'deki polisler yolda yakalamış, şimdi başka bir parti gelmesini beklememiz gerekiyor. Ancak şu anda çok dikkat çekiyorlar, bir hafta veya daha fazla sürebilir."

"Kahretsin."

"Evet, kardeşim, öyle de denebilir."

"Tamam, daha fazla bilgi alırsan haber ver de adamları hazırlayayım."

"Tamam," dedi ve telefonu kapattı.

Ayağa kalktım ve pencereye yürüdüm. Nehre bakarken, son birkaç ayda hayatımın nasıl değiştiğini düşündüm. Scott ile ilişkimin düzelmesi ve Layla ile yeni ilişkim arasında, çok şey değişmişti. Daha iyiye doğru. Annemle ilişkilerim bile değişmişti ve onun hayatında yaptığı değişiklikler...

daha iyiye doğruydu. Marcus'u ortadan kaldırmak birçok şeyin sonu olacak, ama aynı zamanda daha fazlasının başlangıcı olacak.

Bunu bir an önce gerçekleştirmeliyiz.

"Donovan!"

Döndüğümde Layla ofisimin kapısından içeri girerken gördüm, arkasında Merrick vardı ve yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Kot şort ve göğüslerini vurgulayan dar bir tişört giymişti. Anında sertleştım, ama konuşmaya başladığında bunu çabucak unuttum.

"Az önce Phil Deacon adında bir adamla tartıştım ve başım belada. Seni tanıdığını söyledi ve söylediklerinden anladığım kadarıyla, kesinlikle arkadaş *değilsiniz*, ama o piçi bulmak istiyorum ki gidip ona lanet olasıca fikrimi söyleyeyim."

Siktir.

"Sakin ol tatlım, ne olduğunu anlat."

Derin bir nefes aldı. "Alışveriş merkezinde arabamda oturuyordum, o pislik arabaya bindi ve yolcu koltuğuna oturdu. Kendini tanıttı ve senin inşaat sektöründen bir arkadaşın olduğunu, ama senin onu kızdırdığını ve bu konuyu seninle konuşmamı istediğini söyledi. Senin üzerinde etkisi olduğunu ve onun istediği bir işten vazgeçmeni sağlayabileceğimi söyledi. Sonra o pislik parmağını boynuma sürerek, hayatında iki kayıp kadınla uğraşmak zorunda kalırsan nefret edeceğini söyledi."

"Siktir!" diye bağırdım, öfke zihnimi kapladı.

Merrick konuşmaya karıştı. "Lanet olsun, Blade! Fırsatımız varken onu halletmeliydik."

Ona gözlerimle uyarıcı bir bakış attım. "Bırak, Merrick."

"Hayır, sen yumuşadın ve bu durumu düzeltmenin zamanı geldi."

Layla araya girene kadar birbirimize öfkeyle baktık. "Onunla konuşmak istiyorum," dedi, öfkeli gözleri ne kadar sinirlendiğini gösteriyordu.

"Hayır, sen bu işe karışma," diye bağırdım, istemeden biraz fazla sert bir sesle.

Gözleri büyüdü. "Buna sen karar veremezsin, Donovan."

Kahretsin, onu daha da kızdırmıştım, ama onun güvenliği konusunda endişelenerek zihnim daralıyordu ve duygularımı kontrol etmekte zorlanıyordum. "Evet, ben karar veririm," dedim.

Layla ve ben onun davranışları konusunda tartışırken, Merrick bir şeyler mırıldandı ve ofisimden çıktı. Onun cevabını bekledim, geri adım atacağından emin değildim. Güçlü, bağımsız bir kadın istemiştım, ama lanet olsun, böyle durumlarda, bu özelliği olmayan kadınları tercih ettiğimi dilerdim.

Sonunda, derin bir nefes aldı ve "Onu görmeye gittiğinde ben de seninle geliyorum" dedi.

Elimi saçlarımlın arasından geçirdim. "Siktir, Layla, burada neler olduğunu anlamıyorsun. Phil hafife alınacak bir adam değil ve seni onun yanına yaklaştırmayacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "*İzin vermeyecek misin?* Beni kontrol edebileceğini de nereden alıyorsun?"

"Seni kontrol etmek istemiyorum. Sadece seni güvende tutmak istiyorum ve bunu yapmanın tek yolu seni ondan uzak tutmak."

Telefonu çaldı ve aramızdaki gerginliği bozdu. Telefonu açıp kaşlarını çattığını gördüm. Bana sırtını dönüp uzaklaştı ve alçak sesle konuşmaya başladı. Merrick'i bulmak için onu yalnız bıraktım. Merrick ofisinde telefonla konuşuyordu. Kafasını kaldırıp bana gelmem için işaret etti ve telefonu kapatınca, "Ben Phil'i buluyor, sonra sen ve ben bu lanet olası durumu halledeceğiz" dedi.

"Evet, halledeceğiz. Bir kez ve sonsuza kadar."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı, sesinde rahatlama belliydi. Ayağa kalktı ve bir şey söylemek istedi, ama gözleri arkamdaki bir şeye kaydı. "Layla," diye seslendi.

Dönüp baktığımda, merdivenlere doğru çıkıp gitmek üzereydi. Merrick'e cevap vermedi, ben de peşinden gidip "Layla!" diye seslendim.

Durdu ve bize baktı. Kahretsin, yüzünde hâlâ öfke vardı. "Ne var?" diye tersledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, ona yetişerek.

"İşlerim var."

Aramızda hafif bir mesafe vardı. Bundan hoşlanmadım ama ikimizin de şu anda bunu tartışacak zamanı yoktu, bu yüzden onu bırakıp gittim. O gözden kaybolunca telefonumu çıkardım ve Ben'i aradım.

"Ne oldu?" diye sordu cevap verince.

"Phil'le halledene kadar Layla'ya göz kulak ol." "Hallettim bile."

"İyi."

Tanrıya şükür.

Sekiz saat sonra, arabamı Layla'nın barının önüne park ettim. Öğleden sonra Phil'i aramakla boşa zaman kaybetmiştik. Ortadan kaybolmuştu ve sokakta kimse bir şey bilmiyordu. Layla'ya telefonla ulaşamamıştım, bu yüzden beni bilerek mi kaçırıyor diye merak ettim. Arabadan çıkıp sokakta arkadaşlarımı aradım ve biraz ileride park etmişlerini gördüm. Onları görünce büyük bir rahatlama hissettim. Layla'ya bir şey olabileceği düşüncesi beni korkudan felç etmişti.

Bara girip, yürürken onu aradım. Onu göremeyince, servisini bitiren Jess'e doğru yöneldim. Müşterisi uzaklaşınca bakışları bana kaydı. "Merhaba Donovan," diye selamladı.

"Layla burada mı?" "Yukarıda."

Çenemi ona doğru kaldırdım. "Teşekkürler."

Onun başka bir şey söylemesini beklemeden yukarı çıktım. Annie'yi oturma odasında televizyon izlerken buldum ve bana gülümsedi. "Layla duşta."

"Teşekkürler," dedim ve Layla'nın yatak odasındaki banyoya doğru yürüdüm. Annie hala bana karşı temkinliydi ve normalde onunla biraz konuşurdum ama o gece Layla'nın aklından neler geçtiğini öğrenmem gerekiyordu.

Su sesi gelmiyordu, duşunu bitirmiş olmalıydı. Banyo kapısı açıktı, kapının eşiğinde durup onu kurularken izledim. Bana sırtını dönmüştü, varlığını hissedince başını çevirip bana baktı.

"Uzun zamandır burada mısın?" diye sordu, havluyu etrafına sararak bana tamamen dönerek.

"Hayır, yeni geldim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı ve tekrar aynaya dönerek dişlerini fırçalamaya başladı.

Siktir.

Ne oluyordu böyle?

Onun yanına gidip arkasına geçtim. Aynada birbirimizi izledik ve yüzündeki kapalı ifadeyi inceledim. "Neden

bana karşı kapandın?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Bana birkaç saniye baktıktan sonra diş macununu tükürdü ve ağzını çalkaladı. Sonunda başını kaldırdı ve aynadan bana bakmaya devam ederek, "Bugün bana emir vermeye çalıştığın için sana kızgınım," dedi.

Başımı salladım. "Biliyorum, ama bu yüzden kapatmadın."

"Beni kızdırdın, Donovan. Ben asla senin kontrol edebileceğin türden bir kadın olmayacağım, eğer aradığın buysa, şimdi çekip gitsen iyi olur."

Ne oluyor lan?

Bir elimi beline, diğer elimi boynuna doladım. İki elimi de sıkıca ona dolayarak yüzümü kulağına yaklaştırdım ve "Hiçbir yere gitmiyorum, tatlım, bu birkaç gündür sana ne olduğunu bana söylemelisin. Benden uzaklaştın ve bunu düzeltmeliyiz. Bu gece."

Nefes aldığını hissettim ve aynada gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Bir şey söylemeyince tekrar konuştum, "Hisset, Layla. Bu kadar düşünmeyi bırak ve bana ne hissettiğini söyle."

Aynada birbirimize bakarken, odadaki tek ses düzensiz nefeslerimizdi. İkimiz de bunu hissediyorduk, bundan emindim.

"Seninle birlikte bu ilişkiye çok derin bir şekilde kapılıyorum, Donovan, ve bence sen de aynı şekilde hissediyorsun, ama buna inanmak istemiyorum..." Sesi yavaşça kesildi.

"Neden?" Nefesimi tutarak cevabını bekledim.

Bir an tereddüt etti. "Çünkü eğer bu gerçek değilse, sen gittiğinde bu beni öldürür," diye fısıldadı.

Sesindeki kırıklık göğsüme çarptı ve onu kendime çekip kollarıyla sıkıca sardım. "Ben çok derindeyim, bebeğim, gitmeye niyetim yok. Sana daha önce hiç böyle hissetmediğimi söyledim ve bunu içten söyledim. Sana *ihtiyacım var* Layla, hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar."

Bana baktı ve beyninin tekrar çalışmaya başladığını anladım. Konuşmayınca onu sıkıca sarıp, "*Söyle*. Ne olursa olsun, söyle" diye zorladım.

Gözlerini birkaç saniye kapattı ve açtığı anda, değiştiğini görebiliyordum.

"Ashley'i unutamadığından, bir gün onun Onun gibi olamayacağımı anladım..."

Onu keserek, "Senin onun gibi olmanı istemiyorum" dedim. Onu bırakıp döndürdüm. "*Seni* istiyorum. Sen beni onun asla kabul edemeyeceği şekilde kabul ediyorsun ve

beni değiştirmeye alışmadın. Buna çok ihtiyaım vardı çünkü kendimden o kadar nefret ediyordum ki boğuluyordum. Yıllar sonra ilk kez yeniden nefes alabiliyorum ve bu senin sayende."

Gözleri benimkileri aradı ve elini yüzüme getirip nazikçe yanağıma koydu. "Asla değişmeni istemem," diye fısıldadı. "Seni, tüm kusurlarınla istiyorum Donovan, çünkü hayatımda hiç kimsenin yapamadığı şekilde benim için vardın. Bunu bu kadar erken duymak istemeyebilirsin, ama sana aşık olduğumdan eminim."

Siktir.

Onu kollarıma çekip öptüm. Bu kadın beni tamamen ele geçirmişti ve bunun farkında bile değildi. Ağzımla ve vcudumla, az önce bana söylediklerini ne kadar duymak istediğimi ona gösterdim. Kollarını bana doladığında ve kollarımın arasına gömüldüğünde, onun da bunu hissettiğini biliyordum. Sanki dört gün önce aramıza dikt­içi duvar yıkılmış ve beni tekrar içeri almıştı.

Ellerimi aşağıya uzatıp kalçalarını kavradım, onu kollarımın arasına aldım ve yatağa taşıdım. Onu yatağa yatırdıktan sonra kıyafetlerimi çıkardım ve gözlerinin vücudumda dolaşmasının tadını çıkardım. Layla bana olan arzularını hiç saklamıyordu ve bu beni her şeyden daha çok tahrik ediyordu. Havluyu çıkararak vücudunu bana sergilediğini izledim. Lanet olsun, çok güzeldi.

Onun zerine geçtim ve yüzümü eğip onu tekrar öptüm. Ağzını bana açtı ve kendimizi öpücüğe kaptırırken dillerimiz dans etti. Elleri beni acilen çekiyordu, beni kendine yaklaştırıyordu. Ama cesaretlendirilmeye ihtiyaım yoktu. Onun beni istediği kadar ben de onu istiyordum ve bacakları beni sıkıca sardığında bunun uzun sürmeyeceğini anladım. İhtiyaçlarımız çabucak tatmin edilmeyi istiyordu.

O bana doğru sallanırken, ben de onun içine girdim. O kadar sert girdim ki, o çığlık attı ve sırtımı tırmaladı. ıkardım ve tekrar girdim.

"Siktir," diye bağırdı, başını yastığa geriye doğru eğerek.

Bizi acımasız bir tempoya soktum ve orgazmımın geldiğini hissettiğimde, son bir kez sertçe ittim ve yüzümü boynuna gömdüm, onu işaretledim. Layla'ya yaptığım kadar hiçbir kadına dişlerini geçirmek istememiştim. Sanki kontrol edemediğim ilkel bir arzu beni ele geçirmişti.

Amcığı sikimi sıkı ve orgazmının kontrolünü ele geçirmesine izin verirken beni daha sıkı kavradı.

Sonunda beni bıraktı, kollarını ve bacaklarını çözdü, böylece yatağın yanında yanına uzanabildim. Kolumu uzattım ve onu kendime doğru çekerek başını omzuma yasladım. Bacağını benimkine doladı ve fısıldadı, "Belki sana daha sık seni sevdiğimi söylemeliyim."

Onu kendime doğru çektim. "Belki de söylemelisin."

"Sesin böyle olduğunda hoşuma gidiyor" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Nasıl, tatlım?"

Bana bakacak şekilde döndü. "Hırılıtlı ve seksi. Bana daha sık böyle konuşmalısın, çünkü daha çok sevişiriz."

"Siktir, Layla, yeterince sevişiyorum. Zaten sabah akşam sikimi istiyorsun."

Gülümsedi. "Sızlanmayı kes. Her erkek bu sorunu yaşamak ister. Öğle yemeği saatine de bir seans eklemeyi düşünüyorum."

Siktir.

Hızlıca hareket ederek onu sırt üstü yatırdım ve tekrar üstüne çıktım. Arzuya kapılmış bir şekilde homurdandım, "Eğer istediğin buysa, ayarlanabilir. Sen söyle, bebeğim, sikim tamamen senin."

Yüzünde yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Bana da aşık olduğunu böyle mi söylüyorsun?"

Sesindeki tereddüt, sözlerinin ardındaki kırılganlığı duydum. Yüzümü ona yaklaştırıp fısıldadım, "Hayır, bu: Sana aşık oluyorum, tatlım, ve beni senden uzak tutmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Nefes alıp verişindeki hafif değişiklikleri, nefesinin hızlanıp göğsünün hızla inip kalkmasını kaçırmadım. Ve fısıldarken vücudunun benimkine bastırışını da kesinlikle kaçırmadım: "Lanet olsun Donovan, neden onca zamanı boşa harcadık?"

Ben de aynen öyle düşünüyordum, ama lanet olsun, hayat gizemli bir kaltaktı ve işlerini kendi zamanında hallediyordu. Sonunda bu noktaya geldiğimiz için şükürler olsun.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Layla

Sabah güneşinde durup Donovan'ın veda mırıldanırken gözlerine baktım. Kollarımı ona dolayarak, "Neden bugün izin alıp benimle geçiremiyorsun?" diye mırıldandım. Dün gece muhteşemdi ve günü onunla yatakta geçirmek istiyordum. Onu bırakmak istemiyordum.

Benden kurtulmaya çalışırken, "Bebeğim, bunu konuşmuştuk. Phil'le halletmeden güvende olamazsın ve bunu bugün yapmam gerek" dedi.

Dudaklarımı büzdüm. Bu hiç bana göre değildi, ama o bende tuhaf davranışlar ortaya çıkarıyordu. Kahretsin, kadınlar aşık olduklarında deli gibi davranırlar derken bunu mu kastetmişlerdi? Daha önce hiç bir erkeği gerçekten sevmemiştim, ama Donovan'a olan hislerimin delice olduğunu biliyordum. "Onu bana gönder, ben hallederim, sonra sen ve ben en iyi yaptığımız şeye geri dönebiliriz." Ateşli bakışları içimi daha da arzulandırdı.

Tanrım, bu adam çok fazla. Bir saniye sonra eli beni sardı ve kendine çektiğinde kollarının arasına tırmanıp planlarını değiştirmeye zorlamak istedim.

Elini sıkıca kıcıma koyarak kulağıma fısıldadı, "Hazır ol tatlım, çünkü bu işi halledince buraya geri gelip seni yürüyemeyecek hale gelene kadar sıkacağım."

Onun sözüyle bacaklarım titredi. Yüzünü tuttum ve "Adil oynamıyorsun" dedim.

"Bana az önce yaptığın gibi dalga geçmek istiyorsan, benim oyunumu oynamayı öğrenmelisin," diye tekrar homurdandı.

Oh, lanet olsun, onun oyununu öğrenmek için her şeyi verirdim.

Son bir uzun bakışla beni bırakıp arabasına doğru yürüdü. Kapıyı açtı, bana dönüp baktı, güneş gözlüklerini taktı ve arabaya bindi. Arabayla uzaklaşırken, onun dönmesini beklerken bugünün berbat geçeceğini düşündüm.

Dört saat sonra, Sharon ve ben berbat müşterilerle uğraşırken, eksik stok teslimatları ve bozulan bir klima ile başa çıkmaya çalışırken, dizlerimize kadar boka batmıştık. Tedarikçilerimizden biriyle telefon görüşmesini yeni bitirmiştik ki, Sharon bana dönüp, "Tanrım, bazı müşterilerin kışlarına birer tekme atmak lazım" dedi.

Onu çok iyi anlıyordum. Bara yaslandım ve alnımdaki teri sildim. Bugün çok sıcak bir gündü ve bir klima bozuk olduğu için oda sinir bozucu derecede sıcaktı. Ona başımı sallayarak, "Bazıları daha fazlasını hak ediyor" dedim.

Bana gülümsedi ve ikimize birer bardak su doldurdu. Bardağı bana uzatırken, "Berbat müşteriler ne olursa olsun, bana bu işi verdiğin için sana çok minnettarım" dedi.

Suyun bir kısmını yudumladım ve söylediklerini düşündüm. "Donovan bana senden pek bahsetmedi, ama babası hakkında çok şey anlattı. Senden ayrılabilceğini düşündüğü izlenimini edindim."

Bana baktı ve ben sınırimi aşır aşmadığımı bilemedim. Sharon, anlaşılması zor bir kadındı ve duygularını hiç göstermezdi, ama onda bir kırılma hissetmişim ve bu da onun konuşacak birine ihtiyacı olabileceğini düşündürmüştü. "Onu terk edeceğim. Bu sabah ona bittiğini söyledim."

"Aferin sana, bebeğim." Sharon burada çalışırken onu gerçekten sevmiştim ve bu haber beni çok sevindirdi. Marcus Cole, Sharon gibi bir kadının sevgisini hak etmiyordu.

Uzun bir nefes verdi. "Tanrım, bu kararı vermek çok zor oldu. Bunca yıl birlikte olduktan sonra, yapmaman gerektiğini bilsen bile sevdiğin birinden ayrılmak zor."

"Neden böyle yapıyoruz?"

Kaşlarını çattı. "Neden yapıyoruz?"

"Hak etmeyen erkekleri sevmek mi? Kadınların bunu sürekli yaptığını görüyorum ve bu beni şaşırtıyor."

"Sanırım benim için Marcus ilk aşkımdı. Başka kimseyi tanımadım, onu kıyaslayacak kimse yoktu. Bir de iki çocuk, bir ömür boyu anılar ve hayatımdaki her şeyin onunla bağlantılı olması... Bunlardan uzaklaşmak zor. Özellikle benim yaşında, başka birini bulmak için çok yaşlı olup olmadığını merak ettiğin bir yaşta."

"Bence hiç kimse yaşlı değildir ve bir kadının bir erkeğin ona bok gibi davranmasına izin vermektense tek başına kalmasının daha iyi olduğuna inanıyorum."

“Evet, şimdi anlıyorum, ama unutma, ben kulüp hayatında büyüdüm ve tek bildiğim bu tür saçmalıklara katlanan kadınlar.”

“Peki, oğlun kız arkadaşına da böyle davranıyor mu? Madison'ın kocası ona da böyle davranıyor mu?”

Kafasını salladı. "Hayır, Madison buna asla izin vermez. J başka bir kadına baksa bile onun hayalarını keserdi. Scott'ın öfkeli bir mizacı var ama Harlow'a babasının kadınlara davrandığı gibi davranmaz."

“Şükürler olsun. Madison, J'yi kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu.”

Kadın güldü ve suyundan biraz daha içti. "Evet, öyle de denebilir, ama bence bu ikisi için de geçerli. O da Madison'ı en az onun kadar kontrol altında tutuyor."

"Kulağa iyi bir çift gibi geliyor," diye düşündüm.

Bana düşünceli bir şekilde baktı. "Marcus'un oğullarının, kadınlara davranışları açısından ona hiç benzemedikleri için rahatlardım. Blade iyi bir adam. Onunla pek fazla ilgim olmadı, ama özel biri olduğunu söyleyebilirim."

"Gerçekten öyle," diye onayladım.

Bir müşteri bizi böldü ve Sharon onu servis etmek için döndü. Masaları silip boş bardakları temizlemek için ondan ayrıldım. Bara geri döndüğümde, onu mutlu etmeyen bir adamla derin bir sohbete dalmıştı.

Siktir, Donovan'a benziyor.

Sharon'ın gergin vücut dilini fark ettim ve ona bir şey olmadığından emin olmak için araya girmeye karar verdim. Yaklaştığımda adam öfkeli gözlerle bana baktı ve yüzündeki solmuş morlukları fark ettim. "Ne istiyorsun lan?"

"Sen Marcus'sun herhalde," dedim, yerimden kıpırdamadan. Bu pisliğin beni korkutmasına izin vermeyecektim.

"Sana ne?"

"Burası benim barım ve Sharon çalışıyor, bu yüzden gitmen gerekiyor."

Barın üzerine eğilmişti, şimdi ise dik duruyordu. "Bir içki içmeye geldim, hepsi bu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Sharon'a döndü. "Bir bira alayım, bebeğim."

Onun sevgi sözcüğüne Sharon'ın irkildiğini gördüm, ama hemen bir bira alıp getirdi. Birayı bara koyarak, "Bardan uzak bir masaya oturabilirsin Marcus. İşim var." dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, o da dediğini yaptı ve bizi bırakıp bir masaya oturdu.

"İyi misin?" diye sordum, yalnız kaldığımızda. "Jess'i çağırmamı ister misin, böylece eve gidebilirsin?"

"Hayır, ona kazanma şansı vermeyeceğim. Bu sadece başlangıç, Layla, ve onun bu ilişkinin bittiğini ciddiye aldığımı bilmesi gerekiyor."

Onun kararlılığına hayran kaldım. "İyi. Ben de senin yanıdayım, neye ihtiyacın olursa bana söyle, tamam mı?"

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle ve o anda Sharon'ın yanında olmayı teklif eden çok fazla arkadaşı olmadığını anladım.

"Sharon, evden çıktın mı yoksa ona gitmesini mi söyledin?"

"Ona gitmesi gerektiğini söyledim. Ben gitmiyorum."

"Gitti mi?" Marcus'tan kurtulmanın zor olacağını hissediyordum.

"Bilmiyorum, çünkü işe gelmem gerekti. Öğleden sonra eve geldiğimde gitmesini söyledim."

"Scott ve Madison'a söyledin mi?"

Yüzünde hüznün belirdi. "Şu anda Scott'la aramız iyi değil, Madison'la da ilişkimiz hala sallantıda, bu yüzden ikisine de söylemedim. Ama söyleyeceğim."

"Bugün mü?"

Yüzünü buruşturdu. "Onları bu işe karıştırmak istemiyorum, Layla. Bunu kendi başıma halletmeliyim, sonra onlarla ilişkilerimi yeniden kurmaya başlamalıyım. Ama... önce kendimi bulmam lazım, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, anlıyorum, ama en azından Scott'ın yardımına ihtiyacın olabileceğinden endişeleniyorum. Marcus hayır cevabını kabul etmezse, Scott'ın desteği işine yarayabilir."

"Düşüneceğim. Lütfen henüz kimseye söyleme."

Satır aralarını okuyabiliy o r d u m . Donovan'a söylememi istemiyordu.

Başımı sallayarak, "Tamam, karar senin, ama gerçekten düşünmeni istiyorum," dedim.

"Düşüneceğim," diye söz verdi.

Marcus'a döndüm ve onun bira içerken bize baktığını gördüm. Kahretsin, bu öğleden sonra tamamen mahvolmak üzereydi. Bundan emindim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Blade

Gözlerimi kapattım ve evrene şükran duası ettim. Tanrı'ya inanmayı uzun zaman önce bırakmıştım, ama iyiliğin gücüne olan inancım yavaş yavaş geri geliyordu.

Gözlerimi açtığımda annemin bana gülümsediğini gördüm. "İyi haber, değil mi?" diye sordu.

"Evet, iyi haber. Ne zaman başlıyorsun?"

"Haftaya. Bu işi bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sanırım tam da ihtiyacım olan şey."

Hiç şüphem yoktu. Sharon Cole'un Layla'nın barında çalışırkenki halini ve içindeki değişimi görmüştüm, bu yüzden annem için bir iş bulmak için bağlantılarımı kullanmıştım. Daha önce aklıma gelmediği için kendime kızdım, ama belki de o zamana kadar hazır değildi.

"Marcus buralarda mı?" Nefesimi tutarak cevabını bekledim. "Hayır, kavga ettiğiniz günden beri görmedim."

Tanrıya şükür.

Telefonum cebimde titredi. Çıkardığımda ekranda Layla'nın adını gördüm. Telefonu anneme göstererek cevap vermem gerektiğini işaret ettim. Gülümsedi ve beni yalnız bıraktı. "Ne haber bebeğim?" diye sordum, telefonu açarak.

"Bardan ne kadar uzaktasın?" Ses tonu beni alarma geçirdi. "Yaklaşık on beş dakika. Neden?" Layla konuşmaya devam ederken annemi aramaya gittim.

konuşmaya devam etti.

"Marcus burada ve Sharon'la arası pek iyi değil.

En

dişeliyim."

Siktir.

"Yoldayım, ama ben gelene kadar birkaç adamın barını gözetlemesini sağladım, onları seni görmeye göndereceğim."

"Teşekkürler," dedi ve telefonu kapattı.

Annemi mutfakta buldum. "Gitmem gerek, ama sonra ararım ve haber veririm."

Annem başını salladı ve bana sarıldı. "Seni seviyorum, bebeğim," dedi ve beni bıraktı.

"Ben de seni seviyorum," dedim ve arabaya doğru yürüdüm. Layla'nın telefonda söylediği her şey, bilmem gereken her şeyi anlatmıştı. Marcus sorun olacaktı ve oraya bir an önce gitmem gerekiyordu.

Yolda Scott'ı aradım ve mümkün olduğunca çabuk oraya gelmesini istedim. Marcus'la başa çıkmak için ikimizin birlikte olması daha iyi olurdu.

Trafik çok yoğundu ve oraya varmam düşündüğümünden daha uzun sürdü. Jag'ı park ettiğimde, içimi kaplayan endişeden başım patlayacak gibi hissediyordum. Layla'nın zarar görmesinden endişeleniyordum ve arabadan atlayıp bara girdim.

Neyse ki saat üç, mekanın sakin olduğu bir saatti. Layla, şu anda tek müşterisine servis yapmak için barda duruyordu. Sharon ve Marcus ortalıkta yoktu. Ona doğru yürüdüm ve sorgulayıcı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

Müşterisiyle işini bitirdikten sonra barın arkasını işaret etti. "Arka sokakta dışarıdalar. Marcus biraz içmiş, Donovan. Ona sinirlenmeye başlayınca onu dışarı çıkarmış. Adamların onları takip etmiş, umarım bu, onun iyi olduğu anlamına gelir." Endişesi belliydi, ama ben sadece ona zarar gelmediğine sevindim.

"Ben gidip ne olduğunu bakayım. Sen burada kal, tamam mı? Dışarı çıkma, çünkü Marcus sana zarar verirse, buradan ceset torbasında çıkarsın," dedim ve o başını sallayınca, sokağa çıkmak için dışarı çıktım.

Arka kapıyı açtığımda öfkeli sesler duyuldu. Dışarı çıktım ve Marcus'a bağırarak Sharon'la karşı karşıya geldim. "Seninle hiç evlenmemeliydim! Evlenmeden önce bile sikini kendine saklayamadın, şimdi de saklayamıyorsun. Yeni metresin olduğunu bilmediğimi sandıysan, sen tam bir salaksın. O sana layık."

Hiç şaşırmadım.

Marcus ona bir adım yaklaştı, öfkesi her yerinden fışkırıyordu. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyor, bebeğim. Hiçbiri etmedi." Bakışları bana kaydı ve bana bakarken ekledi, "Stella bile."

Kulaklarımda kan uğuldadı ve yumruklarımı sıktım. Onun kanına olan arzusu beni ele geçirmeye çalışırken, Storm'un ona ihtiyacı olduğunu hatırlamaya zorladım kendimi. Onu öldürmek sadece onlara daha fazla sorun çıkarırdı ve bu da Madison'ı etkileyebilirdi.

Siktir.

Sharon ona tokat attı. "Bunun her şeyi düzelteceğini mi sanıyorsun, pislik? Sen kadınlara karşı pis bir domuzsun."

Elini tutup kendine çekti. "Benden bu kadar kolayca uzaklaşabileceğini mi sanıyorsun? Denemeye cesaretin varsa dene de ne olacağını gör," diye tehdit etti.

Adamlarım geride duruyordu ama ikisi de bir adım öne çıktı. Onları durdurmak için elimi kaldırdım ve Marcus'a doğru yürüdüm. "Bırak onu," diye emrettim.

Pis bakışlarını bana dikip, "Bu benimle karım arasında, Blade, sen siktir git ve bizi kendi başımıza halletmemize bırak," diye bağırdı.

Yürümeye devam ettim. "Buradan gitmem, karını bir daha dövmene izin veremem."

Onu itip bana doğru geldi. Yumruğu yüzüme gelmek üzereydi ama onu engelledim ve karnına yumruk attım. Sendelediğinde yüzüne sert bir yumruk attım. Kemik kırıldı ve kan fışkırdı. O kanı görünce içimdeki şeytanlar uyandı ve o anda karanlığa teslim oldum. Kendimi karanlığın içine çekmesine ve ruhumu ele geçirmesine izin verdim.

Babam ölmüş sayılırdı.

Attığım her yumrukta, çocukluğumda yaşadığım acıları hatırlıyordum.

O bana her yumruk attığında, onun zamanının neden dolduğunu hatırladım. Babam bir daha *asla* başka bir insana zarar veremeyecekti.

Babamın ellerinde yaşadığım her duygu, yumruklarımı savurmaya devam ettikçe içimde kabardı. Körü körüne, deli gibi yumruklar savuruyordum. Çıldırmış bir adamdım. Beni bu hale babam getirmişti ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

Günahları sonunda ona geri dönüyordu.

Onun hayatını sonlandırmak için savaşırken dünyayı kafamdan silmiştim, bu yüzden güçlü eller beni ondan çekene kadar birinin adımı bağıarak seslendiğini duymadım.

Scott.

"Blade! Lanet olsun, onu öldürme!" diye bağırdı, beni çekip uzaklaştırmaya çalışırken.

Scott'ın beni bırakması için yumruk atmaya çalıştım ama o bunu tahmin etmiş ve önce bana yumruk attı.

Orospu çocuğu.

Acı içimi yakarken, nefes almaya devam ettim ve tekrar nişan almak için kolumu kaldırdım. Ancak başka bir çift kol beni yakaladı.

Griff.

Beni geri çektiler ve Marcus, ağzı alaycı bir gülümsemeyle öne doğru sendeledi. Beni tehdit ederken yüzünden kan damlıyordu. "Bu son kez oluyor, seni değersiz pislik! Yıllar önce annen seni kürtaj yaptırmalıydı."

Sözleri artık etkisini göstermiyordu. Artık değil. Beni çok uzun süre parçaladı ve sonunda onun sözlerinin de kendisi kadar anlamsız olduğunu anladım.

Bang!

Silah sesi yüksek ve net bir şekilde duyuldu ve Marcus'u vuran kurşun onu geriye savurdu. Başımı çevirip faili aradım ve Sharon'ın elinde silahla ona baktığını görünce şaşkına döndüm. Ona doğru yürümeye başladı, onu tekrar vurmak niyetinde olduğu belliydi. Scott, onu durdurmak için beni bıraktı ama Sharon da bir tür çılgınlık içindeydi ve Scott onu durdurmakta zorlandı. Griff beni bıraktı ve Scott'a yardım etmek için hızla hareket etti.

Onlara hiç dikkatimi vermedim. Tüm dikkatim Marcus'a ve çektiği acıya odaklanmıştı. Hayatında yaptığı tüm kötülükler için o acıyı ve daha fazlasını hak etmişti. İçimdeki şeytanlar yine beni ele geçirdi ve bıçağımı kınından çıkardım.

Babam yerde yatıyordu ve ben yaklaşırken bana dehşet dolu bir bakışla bakıyordu.

Evet, orospu çocuğu.

Öfke beni ele geçirdiğinde başım zonkluyordu. Hayatım boyunca yaşadığım öfke.

İnkâr etmek ve ruhumun derinliklerinde saklamak için elimden geleni yaptığım öfke.

İçimde bir girdap oluşturdu ve göğsüm patlayacak gibi oldu, dışarı çıkmak için çaresizce mücadele ediyordu.

Ve sonra...

Mücadeleyi bıraktım.

Beni tüketmesine izin verdim.

Etrafımda parçalanmasına izin verdim ve o anda, kendimden bile sakladığım karanlıkla karşılaştım.

En karanlık anım.

Bıçak ilk kez onun etini kestiğinde, daha önce hiç yaşamadığım bir tatmin duygusu içimi kapladı.

İkinci kesik, güçlü bir adalet duygusu uyandırdı.

Ancak üçüncü kesik, hayatım boyunca içimde biriktirdiğim tüm öfkeyi ortaya çıkardı.

Ondan sonra, babamı bıçaklayarak öldürdüğümde kendimden geçtim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Layla

Donovan'ın yanındaki yatağa uzandım ve uyurken onu kucakladım. Uyuyalı yaklaşık beş saat olmuştu ve onu hiç bu kadar huzurlu görmemiştim.

Genellikle uykusunda çırpınır ve Ashley'nin adını haykırırdı. Bu gece ise bana daha yakın olmak için kıvrılmak dışında hiç kıpırdamamıştı. Şimdi başı göğsümde, kolu vücudumun üzerinde, beni sararak yatıyordu. O öğleden sonra babasını öldürmüştü. Griff gelip, olayı halletmek için tam bir mahremiyet sağlamak amacıyla barı kapatmamı isteyene kadar arka sokakta neler olduğunu hiç bilmiyordum. Hemen dediğini yaptım ve Donovan'ı aramaya gittim. Onu arka tarafta, babasının kanıyla kaplı, dizlerinin üstünde yerde bulduğumda kalbim parçalandı. Yanına diz çöktüğümde, yüzünde çok ürkek bir ifadeyle bana baktı. Hayatımda hiç bu kadar yıkılmış birini görmemiştim ve her şeyi düzeltme ihtiyacı

beni çok etkiledi.

Ancak hiçbir şey onun için bunu daha iyi hale getiremezdi.

Sonunda onu ayağa kaldırmayı başardım ve Scott'ın yardımıyla onu üst kata, banyoya götürdüm. Orada kıyafetlerini çıkardım ve duşa soktum. Scott, Griff'le birlikte Marcus'un cesedini ve sokaktaki pisliği temizlemek için bizi yalnız bıraktı. Ayrıca, yıkılmış olan Sharon'la da ilgilenmeleri gerekiyordu.

Bu yaklaşık altı saat önceydi. Donovan'ı temizledikten sonra yatağa yatırdım, ama hemen uykuya dalamadı. Uzun bir süre boşluğa bakarak geçirdikten sonra nihayet uykuya daldı.

Onu öyle görmekten nefret etmiştim. O, benim tanıdığım güçlü, kuvvetli adam değildi. Ve bunun için babasından daha da çok nefret ediyordum. Bana kalırsa, babası bugün başına gelenlerin hepsini hak etmişti.

Donovan uykuya daldıktan sonra, zihnim olanları sindirirken ben uyanık kaldım. Artık uykum gelmeye başlamıştı ve tam gözlerim kapanırken, o tekrar kıpırdadı

ve uykusunda bir şeyler mırıldandı. Gözlerimi açtığımda, beni hiç görmediğim bir bakışla izlediğini gördüm.

"Hey," diye fısıldadım.

Kolunu vücuduma daha sıkı sararak o da "Hey" diye fısıldadı.

Küçük konuşmalar yapmamı istemediğini hissettim, bu yüzden sessiz kaldım ve onun ilk adımı atmasını bekledim. Uzun bir süre sessizce birbirimizi izledik, ta ki sonunda "İyi misin?" diye sorana kadar.

Başımı salladım. "Evet. Benim için endişelenme." "Senin için her zaman endişeleneceğim."

Elimi uzattım ve yanağını hafifçe okşadım. "Sen harika bir adamsın, Donovan Brookes," diye mırıldandım.

Bana baktı. "Hala burada olduğuna şaşırdım. Çoktan gitmiş olacağını sanmıştım."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Yatağa yaslanarak bana baktı. "Bugün babamı öldürdüm. Hiç hoş bir şey değildi, ama sen hala burada, beni koruyorsun. Hala iyi olduğumdan emin oluyorsun. Bu, hiçbir kadından beklemeyeceğim bir şey."

"Ben sıradan bir kadın değilim, Donovan. Ben *senin* kadınınım ve ihtiyaçları olduğunda sevdiğim insanları terk etmem."

Gözleri benimkileri aradı ve sonra mırıldandı, "Siktir, seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Yüzünü tuttum. "Sen iyi bir adamsın. Bunu asla küçümseme ya da şüphe etme, tamam mı?"

Cevap vermedi, ben de tekrar ettim. "Tamam mı?" "Tamam, tatlım," dedi yumuşak bir sesle.

"Güzel. Şimdi buraya gel de sana sarayım. Daha fazla uyuman lazım," dedim, ona emir vererek. Ve ilk kez, izin verdi.

Güçlü adamımın bana ihtiyacı vardı. Ne yaparsa yapsın, olduğu gibi kabul edildiğini bilmesi gerekiyordu. Ve ben ona bunu vermeye kararlıydım.

Ertesi sabah uyandığımda Donovan odada telefonla konuşurken bir o yana bir bu yana dolaşıyordu. Konuşmasını dinlemek istemedim, bu yüzden yataktan kalkıp kahve yapmak için mutfığa gittim. Ben kahveyi hazırladığımda o da mutfığa geldi, ben de fincanını tezgâhın üzerine kaydurdum.

Kıyafetlerine bakarak, "İyi ki sana kıyafet almayı seviyorum," dedim. O da sırtıttı. "Evet, bebeğim."

Donovan bir keresinde benim kıyafet alışverişı bağımlılığımınla dalga geçmişti. Bu benim tek kızsı özelliğimdi ve ona da birkaç parça almıştım, o da burada bırakmıştı. Tanrıya şükür, çünkü şimdi çok işime yaradılar.

Sessizce kahvemizi içtik, ta ki o mırıldanana kadar: "Sharon silahı nereden buldu, anlamıyorum."

"Sen Marcus'la dışarıdayken bara geri geldi. Müşterilerle meşguldüm ama senden ve onun kavga ettiğini öğrenmeyi başardım. Dikkatim dağıldı ve çantasından silahı çıkardığını fark etmedim."

"Siktir, onca yıldan sonra sonunda ondan kurtulmuş. Ama silahla vurulduğu için ölmemiş olabilir."

"O zaman işi bitirmen iyi olmuş," diye düşündüm. "Neden?"

"Yaşasaydı, intikam almaz mıydı?"

Bunu düşündü ve yavaşça başını salladı. "Evet, muhtemelen yapardı."

Kahvemi yudumladım ve sessiz kaldım. Artık bu konuyu konuşmak isteyip istemediğine karar vermek Donovan'a kalmıştı.

Konuştugunda beni şaşırttı. "Ne hissettiğimi bilmiyorum." "Belki de bunu anlamak için henüz çok erken, çok tazedir."

"Bunu uzun zamandır düşünüyordum ve büyük bir tatmin hissedeceğimi sanmıştım."

"Ama hissetmedin mi?"

"Tuhaf. Bir an bile pişman değilim ve yine yapardım, ama bu ezici bir duygu değil. Sanki... hiçbir şey hissetmiyorum." Elini saçlarında gezdirdi. "Siktir, bu hiç mantıklı değil." Bir an durdu, sonra ekledi, "Yaptıktan sonra adalet duygusu hissettim... Bir daha kimseye zarar veremeyeceği için rahatlamıştım, ama şimdi hiçbir şey hissetmiyorum."

Mutfak tezgahının üzerinden uzandım ve avucumu göğsüne koydum. "Düşünmeyi bırak, bebeğim. Neyse o olsun."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Sen beni dinliyorsun," dedi, dudakları titriyordu.

Gülümsedim. "Evet, çoğu zaman."

Kahvesini bitirip fincanını yıkadıktan sonra bana döndü. "Bugün halletmem gereken çok iş var, bu yüzden seni ne zaman göreceğimi bilmiyorum."

"Sorun değil. Sen işlerini hallet, ben burada olacağım."

Yüzünü eğip beni öptü ve sordu, "Hayatımda sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor musun?"

"Muhtemelen benim hayatımda sana ihtiyacım olduğu kadar."

Onun gitmesini izledim ve onu asla bırakmayacağıma karar verdim. Asla.

Donovan Brookes benim için *tekti*.

Yirmi Yedinci Bölüm

Blade

Annemin evinin ön kapısından endişeyle içeri girdim. Ona vereceğim haber ya onu yıkacaktı ya da hayatına devam etmesine yardımcı olacaktı. Hangisi olacağını bilmiyordum.

"Selam, bebeğim," diye gülümseyerek mutfak tezgahını silerek beni selamladı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim, hemen konuya girdim. Bu konuyu uzatacak halim yoktu.

Yaptığı işi bırakıp bana tüm dikkatini verdi. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldım. "Marcus öldü."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve tüm vücudu dondu. Bekledim.

"Nasıl?" diye sordu sonunda, sesi titriyordu.

Hiç lafı dolandırmayı seven biri olmadım, o yüzden şimdi de başlamayacaktım. "Onu ben öldürdüm."

Eli ağzına gitti. "Aman Tanrım."

Hala üzgün mü yoksa şokta mı olduğunu anlayamadan, ne diyeceğini bekledim.

Mutfak masasındaki sandalyeyi kavradı ve üzerine çöktü, ama tek kelime bile etmedi.

Onun yanına oturdum. "Yaptığım şeyden pişman değilim ve yine yapardım, ama seni incittiysem özür dilerim. Senin için bunu hiç istemedim."

Bana uzanarak çenemi avuçladı. "Donovan, canım acıyor ama bunun sebebi çoğunlukla oğlumun o kadar kötü bir babası olduğu için onu öldürmek zorunda hissetmiş olması." Sesi titreyerek devam etti. "Bunu sana ben yaptım ve bunun için üzgünüm."

Başımı salladım. "Hayır, seni suçlamıyorum anne."

Sessizce oturduk, kendi düşüncelerimize dalmıştık ve bir şeyin farkına vardım. Hayatındaki ve sevdiklerinin hayatındaki kötü şeylerden kendini suçlamak kolaydır

ama bu sadece seni geri tutar. Annem Marcus için çok uzun süre kendini suçlamıştı ve ben de Ashley için çok uzun süre kendimi suçlamıştım ve ikimiz de hayatımızı tam olarak yaşamayı bırakmıştık.

"Bu saçmalığı kesmeliyiz," diye mırıldandım ve ayağa kalktım. Bana kaşlarını çatarak baktı ve "Ne?" diye sordu.

"Tüm bu suçlamalar. Bizi hiçbir yere götürmüyor. Kötü şeyler oldu ve biz hayatta kaldık. Hala nefes alıyoruz, ama yaşamıyoruz. Kendimizi suçlamayı bırakıp hayatımıza devam etmeliyiz."

O da ayağa kalktı. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun, bebeğim?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Bilmiyorum, ama bu şekilde devam edeceğim."

"Evet, haklısın, artık ilerleme zamanı." Sözleri ağzından çıkarken sesinde şüphe duyabiliyordum. Bununla başa çıkması biraz zaman alacaktı. Marcus'un hayatında bu kadar uzun süre var olmuş olduğunu düşünürsek, bu anlaşılabilir bir şeydi.

Onu kucakladım ve bırakırken, "Tanıştırmak istediğim biri var," dedim. Yüzü küçük bir gülümsemeyle aydınlandı. "Öyle olacağını düşünmüştüm." "Nasıl?"

"Son zamanlarda değiştin ve bu tür değişikliklerin genellikle iyi bir kadından ilham aldığından eminim. Onu bir an önce buraya getir, çünkü sana yardım eden kadını tanımak istiyorum."

"Söz veriyorum," dedim.

Layla'yı seveceğini biliyordum ve Layla'nın da onu seveceğinden oldukça emindim.

Hayatında iyi bir kadın olan bir erkek şanslıdır. Benim iki tane vardı.

Annemin evinden ayrılıp Madison'ı görmeye gittim. İşten izinliydi, bu yüzden onun evine gittim. Marcus hakkında telefonda konuşmuştuk ve o sorun olmadığını söylemişti, ama yine de onu konuşurken görmek istedim. Böylece gerçeği anlayabilirdim.

Kapıyı elinde bir karıştırma kabı ve yüzü unla kaplı halde açtı. Bana gülümseyerek, "Tam zamanında geldin ağabey, az önce kurabiyeleri fırına koyduk" dedi.

"Biz mi?" diye sordum içeri girerken. Yemek pişiriyor olması beni endişelendirdi. Marcus'un ölümünü düşünmekten uzaklaşmak için miydi?

"Ben ve Harlow."

O konuşurken yürümeye devam ettim ve Harlow'un bulaşıkları yıkadığı mutfığa girdim. Bana dönüp baktı ve onun bitkin halini görünce şaşkına döndüm. Son gördüğümünden beri kilo vermişti ve yüzü yorgunluktan bitkin görünüyordu.

"Merhaba Blade," diye mırıldandı.

Çenemi kaldırarak ona baktım. "Harlow."

Bana küçük bir gülümseme attıktan sonra bulaşıklara döndü. Madison'a döndüm ve sorgulayıcı bir şekilde gözlerimi genişlettim. Bana başını salladı; bu, daha sonra anlatacağı anlamına geliyordu. Konuyu kapattım. Konuşacak başka şeyler vardı.

"Konuş benimle," dedim Madison'a, kahvaltı barındaki bir tabureye otururken.

barından.

O içini çekti. "Bilmiyorum. Sonunda ondan nefret ettim, Blade.

. Babamın kaybının yasını çoktan tuttum. Ama onun öldüğünü ve bir daha asla göremeyeceğimi düşününce, istemememe rağmen biraz üzülüyorum." Sesi sonlarda titredi ve ben onu kendime çekmek için elini tuttum. Kollarımı ona doladım ve sarıldım.

"Üzülmemen garip olurdu, bebeğim. Sen benden farklı bir babayla büyüdün ve onun diğer yüzünü daha yeni gördün, bu yüzden benim tanıdığım adamdan tamamen farklı bir adamın yasını tutuyorsun. Üzülmen normal, bu konuda çelişkili hissetmen de normal. Doğru bir duygu yok."

"Senin bir tarzın var, biliyor musun?" dedi yumuşak bir sesle. "Ne tarzı?"

Kollarımdan kurtuldu. "Ne zaman duymam gerekirse, tam da doğru şeyi söyleme şeklin. Teşekkür ederim."

Harlow arkasını döndü ve söze karıştı. "O haklı, Blade. Sen özel bir adamsın."

Harlow'a baktım, bu konuşma artık beni rahatsız ediyordu. İkisi de Marcus'u öldürdüğümü bilmiyordu ve umursamayacaklarını düşünmeme rağmen, bu benim içimi kemiriyordu. Bu sabah Scott'la konuşmuştum ve dün olanların kimlere anlatılacağı konusunda anlaşmıştık. Bu liste, olay yerinde bulunanların yanı sıra Nash ve J'yi de içeriyordu. Scott, Sharon'a da bu konuda tek kelime etmemesini söylemişti. Griff ve Scott,

Marcus'un cesedini buldular ve polise cesedin yerini bildirdiler. Kulüp işlerini devam ettirebilmek için Marcus'un ölümünün kamuoyuna duyurulması gerekiyordu.

"Annenle konuştun mu?" diye sorarak konuyu değiştirdim.

"Bu sabah geldi ve uzun zamandır ilk kez oturup bu kadar özgürce konuştuk. Kafasını toparlaması biraz zaman alacak ama bence iyi olacak."

"Peki Scott? O nasıl?"

Harlow'un cevap vermesi beni şaşırttı. "Biraz şokta ama iyiydi."

Onu dikkatle izleyerek, "Sen ve Scott'ın zor bir dönemden geçtiğini biliyorum, Harlow. Sen iyi misin?" dedim.

Yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Pek sayılmaz," diye itiraf etti yumuşak bir sesle. Derin bir nefes aldıktan sonra içini döktü. "Hamileydim ama bebeğimi kaybettim. Scott harika davranıyor ama ben çok kaybolmuş hissediyorum ve bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var ama o her şeyi düzeltmek istiyor... Erkekleri bilirsin, bir sorun görürler ve onu düzeltmek için yollar ararlar ama bu düzeltilemez."

Siktir.

Harlow, ben bir şey söylemeden bulaşıklarına geri döndü. Biraz yalnız kalmak istediği belliydi, ben de onu yalnız bıraktım. Bir dakika sonra telefonum çaldı, telefonu kaldırıp "Gitmem gerek, bebeğim. Sadece uğrayıp iyi misin diye bakmak istedim" dedim.

Bana sarılarak geldi. "Geldiğin için teşekkürler," diye mırıldandı.

"Yakında konuşuruz," diye söz verdim ve onları yalnız bıraktım.

Telefonuma cevap verirken, aklım Scott ve şu anda uğraşmak zorunda olduğu tüm sorunlarla meşguldü. Umarım başa çıkabiliyordur, çünkü Marcus ortada yokken, üstesinden gelmesi gereken çok şey vardı.

Telefondaki Merrick'ti. "Merhaba patron," dedi cevap verdikten sonra, "sana yeni haberlerim var."

Aklım boşaldı. "Ne için?" diye sordum, arabama binerken. "Phil Deacon hakkında."

"Lanet olası Phil Deacon," diye mırıldandım. "Son gelişmeler ne?"

"Onu bulamamızın sebebi, onun ölmüş olmasıymış." "Ne?"

"Evet, Layla'yı tehdit ettiği gün, Onyx'in kadınına da tehdit etti ve Onyx bundan pek hoşlanmadı, o da onun icabına baktı."

Kıkırdandım. "Demek Onyx sonunda Phil'le sadece konuşmakla kalmayıp daha fazlasını yapma arzusunu gerçekleştirdi."

Merrick'in sesinden gülümsediğini duyabiliyordum. "Öyle görünüyor. Neredesin?"

"Madison'ın evinin önünde oturuyorum ve Storm kulüp evine gitmek üzereyim."

"Siktir, orada işler karışacak." "Evet, sen söyle."

"İyi şanslar," dedi ve telefonu kapattık.

Tanrı, Storm'a şimdi ne olacağını biliyordu.

Kulüpte hava çok gergindi. Marcus'a hala saygı duyan adamlar barın etrafında oturmuş, bunu yapanlardan intikam almayı tartışıyorlardı.

Scott beni barda selamladı ve hemen Griff'in bulunduğu ofise götürdü. Mevcut başkan yardımcısı olarak, o anda kontrolü ele almak zorunda kalmıştı ve bununla zorlanıyor gibi görünüyordu.

"Kulüpte hava nasıl?" Kapıyı kapatır kapatmaz sordum.

"İyi değil," diye cevapladı Scott. Vücut dili ve ses tonundan, benden memnun olmadığı belliydi.

Griff elindeki kalemi masaya fırlattı ve sandalyesine yaslandı. "Bu sabah Marcus'un dün sabah Ricky'nin bölgesine bir sürü uyuşturucu gönderdiği haberini aldık."

"O planı şimdilik askıya aldığımızı sanıyordum," dedim.

"Aldık," dedi Griff keskin bir şekilde.

"Siktir," diye mırıldandım. "Bu her şeyi mahveder. Henüz hazır değiliz."

"Bize mi söylüyorsun?" diye Scott, açıkça gergin bir şekilde araya girdi.

Telefonumu aldım. "Merrick'e birkaç adam toplayıp buraya gelip gözetleme yapmasını söyleyeceğim. Bu kulübü gözetlemeniz gerekecek, ben de sizin evlerinizi gözetleyeceğim."

"Ricky'ye de ulaşmamız lazım," dedi Scott.

"Ne olursa olsun, Scott, dün Marcus'u öldürmek istememiştim. Ama kendimi kontrol edemedim ve bunun için üzgünüm. Ama sadece Storm'a vereceği zarar yüzünden. Onu öldürdüğüm için üzgün değilim."

Scott uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Evet, kardeşim, ben de yaptığın için üzölmüyorum. Ve her zamanki gibi bu boktan durumu da atlatacağız."

Kardeşim.

Hâlâ oradaydı.

"Bu sabah Harlow ile konuştum."

Bana uzun bir süre baktı. "Sana söyledi mi?"

Başımı salladım. "Evet. Üzgünüm dostum. Onun kaybıyla başa çıkamadığı izlenimini edindim."

Elini saçlarında gezdirdi. "Hayır, başa çıkamıyor ve ben ne kadar anlamaya çalışsam da beni uzaklaştırıyor. Bana açılmıyor ve yardım etmeme izin vermiyor."

"Belki de bunu sen çözemezsin. Belki de birbirinize destek olarak bu süreci atlatmanız gerekiyor."

"Evet," diye mırıldandı.

"Tanrım, Scott. Üzgünüm dostum," dedi Griff.

Ben hiçbir şey söylemedim, sadece onu izledim ve hissettiğini düşündüğüm her şeyi içime çektim. Bir çocuğı kaybetmek yeterince zordu, ama aynı zamanda sevdiğin kadının da sana kapılarını kapatması bunu daha da zorlaştırıyordu.

Scott'ın bu konuyu daha fazla konuşmak istemediğini hissederek konuyu değıştirdim. "Kulüp için planın ne?"

"Church'ü öğleden sonra aradım, yeni başkan için oylama yapacağız," dedi Griff.

"Scott?" diye sordum.

Griff, Scott'a bir bakış attı, sonra bana döndü. "Plan hep böyleydi, ama işler bu hale geldiğı için, gerekli oyları alıp almayacağı belli değil."

"J ve Nash, herkesin ne düşündüğünü öğrenmek için dolaşıyorlar," dedi Scott.

"Tamam, beni haberdar et. Ben şimdi Merrick'i arayıp sana adam bulayım."

Griff başını salladı. "Teşekkürler dostum. Çok sağlıksın."

Çıkarken, planlarını mahvetmeme rağmen Scott'ın bana kapılarını kapatmadığını fark ettim. Hatta Marcus'un ölümü, hiç beklemediğim bir şekilde bizi birbirimize yaklaştırıyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Layla

"İyi misin?" diye sordum Sharon'a. Yorgun görünüyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Tezgahı silip bana baktı. "Gerçekten bilmiyorum, Layla. Dün kocamı öldürdüm, bir kadının böyle bir şeyden sonra nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyorum."

"Onu sen öldürmedin," diye hatırlattım.

"Öldürmüş olsam da fark etmezdi." Temizliği bırakıp içini çekti. "Silahı aldığım da bana ne oldu bilmiyorum. Tüm acılar ve aşağılanmalar bir anda üstüme çöktü ve artık dayanamadım..." Sesi titredi ve gözyaşları akmasa da, daha zayıf bir kadın olsaydı şu anda hıçkırarak ağlıyor olacağını biliyordum. Sharon Cole kendini zor tutuyordu, ama zar zor.

Ona izin almak isteyip istemediğini soracaktım, ama içimden bir ses istemediğini söylüyordu, bu yüzden onu işe koymuştum. Sakin bir öğleden sonra geçirmiştik, bu yüzden barı temizleyerek vakit geçirmiştik. Saat altı olmuştu ve iş çıkışı telaşı yavaş yavaş başlıyordu.

Jess molasından yeni dönmüştü. "Donovan'dan haber var mı?" diye sordu.

"Az önce arayıp bizi kontrol etti ve bütün gün meşgul olacağını söyledi, bu yüzden geç saatlere kadar gelmesini beklemiyorum."

"İyi bir adamın var," dedi Sharon. "Ona sıkı sıkı sarıl ve bırakma."

Gülümsedim. Haklıydı, iyi bir adamım vardı.

"Git molana bak, bebeğim. Sen yokken Jess ve ben idare ederiz."

"Teşekkürler, uzun sürmez," dedi ve bizi bırakıp gitti.

Bir müşteri dikkatimi dağıttı ve ona hizmetimi bitirdiğimde Jess sordu, "Sharon gerçekten iyi mi? Cesur davranıyor ama kocası yeni öldü, nasıl başa çıkıyor acaba?"

Jess tüm hikayeyi bilmiyordu ve Donovan, Sharon ve bana gerçeği kimseye söylemememiz için kesin talimat vermişti. Bunu kendini korumak için yapmadığını biliyordum. Gerçeğin ortaya çıkması halinde motosiklet kulübünün tehlikeye gireceğinden bahsetmişti ve onun asla abartmadığını bildiğim için ağzımı sıkı tuttum.

"Sharon güçlü bir kadın, Jess. İçinde parçalanıyor olabilir ama bunu asla göstermez. Ben onunla akışına bırakacağım ve ne olursa olsun kabul edeceğim."

"Onun böyle olduğunu anlıyorum, ama eğer çökerse ve işe gelemese, onun yerine ekstra mesai yapmaktan memnuniyet duyarım. Sadece bilmeni istedim."

Ona gülümsedim. "Demek beni seviyorsun," diye alay ettim.

Gözlerini devirdi ve bana sırtıttı. "Hemen kafana takma. Bunu senin için değil, kendim için yapıyorum çünkü çok çalışırsan çok huysuz olabiliyorsun."

Güldüm. "Evet, evet, bu sadece gerçek nedenini örtbas etmek için uydurduğun bir bahane."

Bana başını salladı ve yeni gelen müşterilerle ilgilenmek için döndü. Onlara servis yaparken, ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemedim.

Yoğun bir gece geçirdik, bu harikaydı, ama gecenin sonunda yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Saat on birde Donovan içeri girdi, benden daha yorgun görünüyordu. Masaları siliyordum, o doğrudan bana geldi ve beni kollarının arasına aldı. Alnıma bir öpücük kondurdu ve "Bugün seni özledim, bebeğim" diye fısıldadı.

Beni bırakırken ona baktım ve "Ben de. Günün nasıl geçti?" dedim.

"Sadece bittiğine sevindim diyelim."

Sesi bana bilmem gereken her şeyi söyledi ve ben onun elini tutup merdivenlere doğru götürdüm. Barın önünden geçerken Jess'e, "Kızlar bana ihtiyacınız olursa arayın, tamam mı?" dedim.

Bakışları Donovan'a takıldı ve başını salladı. Gözlerini tekrar bana çevirip "Tabii ki patron" dedi.

Ona teþekkür ettim ve erkeğimi yukarıya götürdüm. Bu gece bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ve yatak odama girip kapıyı kapatıp beni kollarına aldığında bunu doğruladı.

Ona sarılırken yüzüne baktım. "Konuþmak istersen ben buradayım, ama bunu istemiyorsan, onu da anlarım."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve þöyle dedi: "Bir erkek ancak senin gibi bir kadın bulmayı umut edebilir. Konuþmak istiyorum ama senden bir dakika daha uzak kalmam imkansız, tatlım." Gözlerinde yanan arzu beni heyecanla titretti.

Evet.

Elimi tiþörtünün altına götürdüm ve onu yukarı çekip çıkardım. Aynı anda o da kot pantolonunu ve boxerını çıkardı. Gözlerim vücudunda dolaştı ve kaslarını görünce kalbim daha hızlı atmaya başladı. O kadar güçlü ve kuvvetliydi ki. Ama içten içe çok kırılğan ve yaralıydı. Hayatın ona bunu yapmasından hoşlanmıyordum, ama onun bu halini, onu bu kadar harika bir adam yapan şeyin bu olduğunu biliyordum.

Benim muhteþem adamım.

Eli çeneme geldi ve gözlerimizin buluşması için başımı eğdi. "Bebeğim, beni gözlerinle sikmeyi bırakıp kıyafetlerini çıkaracak kadar uzun süre bekleyebilecek misin?" diye sordu sert bir sesle.

"Ben yaptığım şeye devam ederken kıyafetlerimi çıkarmaya engel olan hiçbir şey yok."

Kaşları kalktı ve dudakları seğirdi. Elleri kotumun düğmesine doğru ilerlerken, "Biraz cesur kadınları sevdiğim için şanslısın" diye mırıldandı.

Tanrım, gerçekten şanslıyım.

Sözleri ile vücudum arzu ile alevlendi ve o beni sertçe soyarken ona yardım etmeye çalıştım. Bu işlemi aceleye getirmemiz gerekiyordu çünkü ona olan ihtiyacım daha da artmıştı. Onun önünde çıplak durduğumda, hareketlerini yavaşlattı ve bakışlarını vücudumda gezdirdi. Mümkün olduğunca bekledim, ama bunu çok uzun süre uzatmamı imkansız hale getirdi. Donovan Brookes, hiçbir kadının karşı koyamayacağı bir adamdı ve ben ona o kadar kapılmıştım ki, tek bir bakışıyla beni hazır hale getirmişti.

"Donovan, sana ihtiyacım var -"

Parmaklarını dudaklarıma koyarak beni susturdu. Diğer eli belimi kavradı ve beni kendine çekti. Eğildi.

yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve kulağıma fısıldadı, "Ağzımı amına koymam lazım. Sorun olur mu?"

Beni saran tüm o hislerle neredeyse boşalacağımı hissettim.

Siktir.

Sadece kelimeleriyle bunu yapabiliyordu.

Ben başımı salladım ve o beni duvara doğru itti.

O

dizlerinin üzerine çöktüğünde, bu kadar çok amımı seven bir adamla ödüllendirilmek için ne yaptığımı merak ettim. Bir an sonra, ağzı beni buldu ve ben duvara yaslanıp gözlerimi kapattım, en sevdiği şekilde bana zevk vermesine izin verdim.

Elleri kalçalarımı kavradı ve dili sihrini yaptı. Ama beni sözleriyle çoktan tahrik etmişti, bu yüzden beni boşaltması uzun sürmedi. Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve orgazm beni sararken sıkıca tuttum.

Donovan boşaldığım anda hızlıca hareket etti ve birkaç saniye içinde beni yatağın üzerine yatırdı. Yoğun bakışlarıyla bana bakarken, sikini amıma dayadı ama hiçbir şey söylemedi.

Tanrım, beni tam bir mutluluk haline getirecek.

Sessizce birbirimizi izlerken, açlığımız havayı doldurdu.

Bu hızlı olacaktı. Sert.

Kahretsin, daha fazla bekleyemedim.

Kalçalarımı eğdim, böylece penisi ıslaklığımın içinde kaydı. O tısladı ve içime girdi.

Evet.

Kollarım ona yapıştı, o da çekilip tekrar içeri girmeye başladı, tekrar tekrar. Gözlerimi kapattım ve kendimi tamamen ona teslim ederek vücudumun kontrolünü ona bıraktım. Donovan bana istediği her şeyi yapabiliyordu. Beni bedenem ve ruhen ele geçirmişti ve o beni sikerken, içimde yayılan lezzetli hislerin tadını çıkardım.

Bu gece bir şeyin peşinde olduğumu biliyordum. Bir rahatlama, evet, ama başka bir şey de vardı. Genellikle seks sırasında gözleri veya dudaklarıyla benimle bağlantı kurardı. Bu gece beni sikerken hiçbiri yoktu. Başını benimkinin yanına düşürdü ve her itişinde homurdandı, orgazma yaklaştıkça hareketleri daha da vahşileşti.

Ben boşaldım ama o devam etti, boşalmaya yakın bile değildi. Bir şey onu engelliyordu ve o devam ederken gözlerimi açtım ve kulağına fısıldadım, "Hisset, bebeğim. Düşünmeyi bırak."

Beni duyduğunu biliyordum çünkü bir sonraki itişinde daha yüksek sesle inledi ve birkaç itiş sonra, içime sertçe girip hareketsiz kaldı, vücudu gerilirken orgazmını haykırdı.

Sonunda bana bakana kadar ona sarıldım. Gözleri tüm sırlarını barındırıyordu ve bu gece bana ne kadar mücadele ettiğini anlatıyordu. Elimi nazikçe yanağına koydum ve fısıldadım, "Konuş benimle."

Bana bir an baktıktan sonra üzerimden yuvarlandı. Sırt üstü yatıp bir kolunu başının altına koydu ve "Ashley'i öldüren adamı öldürdüm ve bunun bana huzur vereceğini sandım. Babamı öldürdüğümde de aynı şeyi düşünmüştüm" dedi. Konuşmayı kesip bana döndü. Derin bir nefes aldı ve "Hiç huzur hissetmiyorum" dedi.

Erkeğimin insanları öldürmüş olması beni başka şekillerde etkilemeliydim, ama tek düşünebildiğim, bu dünyadan hak etmeyen insanları temizlediği idi. Beni etkileyen şey, hayatındaki tüm kötü şeylerle mücadele ediyordu. Bu ona acı veriyordu ve ben onun için bunu ortadan kaldıracılabilmeyi her şeyden çok istiyordum.

Ama yapamazdım.

Yanına döndüm ve ona sarıldım. Kolumu onun vücuduna doladım ve ona sarıldım. Hiçbir şey söylemedik, ama söylenecek pek bir şey yoktu. Bir süre onunla öylece kaldım, ama sonunda tuvalete gidip temizlenmek için onu bıraktım. Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve "Hemen dönerim" diye fısıldadım.

Elini sırtımda yukarı aşağı gezdirerek, "Tamam, bebeğim" dedi.

Onu sadece birkaç dakika yalnız bıraktım ama geri döndüğümde gözleri kapalıydı ve göğsünün inip kalkmasından ve düzenli nefes alıp verişinden uyuduğunu anladım.

Adamım, hayatındaki acımasız şeytanlardan biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyordu.

Ertesi sabah Annie, işe gitmek için arabaya ihtiyacının olmadığını, bir adamın onu alacağını söyleyince ona "O kim?" diye sordum.

Donovan'la birlikte masada kahvaltı yaparken bana bu haberi verdi ve o, Annie ile konuşmamızı dikkatle izledi. Bu haber beni endişelendirdi ama onun için sakın kalmaya çalıştım. Kim bilir? Belki de bu adam, onun tanışması gereken iyi adamdı.

"Adı Brett. Brett Moody," dedi yüzünde bir gülümsemeye. Tanrım, o bakışı tanıyordum. Zaten tamamen kapılmıştı.

Donovan araya girdi. "Benim Brett mi?"

"Ne? Senin Brett mi?" diye sordum, kafam karışmış bir halde.

Annie beni görmezden gelerek başını salladı. "Evet, işten Brett."

Şaşkın bir şekilde Donovan'a baktım, bu adamın nasıl biri olduğuna dair bir ipucu vermesini umuyordum.

O gülümsedi. "Brett iyi biridir," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. "Sana iyi davranacaktır, Annie."

İçimde bir rahatlama hissettim.

Tanrıya şükür.

Telefonu çaldı ve bir saniye sonra, diğer uçtaki sesi duyunca yüzü aydınlandı. "Hemen aşağı geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Ayağa kalkarken, "Öğleden sonra psikologla randevun var, unutma," dedim.

Bana tekrar gülümsedi. "Sanırım artık tek başıma gidebilirim, Layla."

Beni yine şaşırtmıştı. "Oh, tamam. Emin misin?" Onu bırakmakta zorlandım ve bunun, çocuğunu büyük, geniş dünyaya çıkarmak istemeyen bir ebeveynin hissettiği duyguya benzer bir şey olduğunu düşündüm. Lanet olsun, onun sözleri bende o kadar endişe yarattı ki, çocuk sahibi olmayı yeniden düşünmeye başladım. Ebeveynlerin yaptığı gibi bununla tekrar tekrar başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Başını sallayarak "Evet" dedi. Çantasını aldı ve masadan uzaklaşmaya başladı. Merdivenlere yaklaşınca dönüp "Akşam görüşürüz. Brett beni eve bırakacak" dedi.

Ve sonra gitti.

Donovan'a döndüm. Beni endişe ve eğlence karışımı bir ifadeyle izliyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Annie'yi sevmeni seviyorum, ama artık onu uçurmanın zamanı geldi, tatlım."

Kahretsin.

Haklı olduğunu biliyordum, ama çok zordu. İ geçirdim. "Evet, biliyorum." "İşinde başarılı ve iyi bir erkek buldu. Umarım bu şeyler kendini bulmasına yardımcı olur."

Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Bazen seni bulmadan önce ne yapıyordum diye merak ediyorum."

Sözlerim onu etkiledi ve derin bir nefes alarak, "Ben de de öyle."

Birkaç saniye o pozisyonda kaldık, sonra o sandalyesinin sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Yüzünü eğip beni öptü. "Seni sonra ararım, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam," dedim yumuşak bir sesle ve onun gitmesini izledim.

Bu sabah biraz daha iyiydi, ama babasının ölümüyle ilgili düşüncelerini ve duygularını atlatmasının zaman alacağını biliyordum.

Ne zaman ihtiyacı olursa yanında olacaktım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Blade

Annemle görüşmeyi bitirip telefonu cebime koydum. Annem iyi görünüyordu, bu beni çok rahatlatmıştı. Marcus'un ölümünü nasıl karşılayacağını bilmiyordum ama üzülmediği kesin olsa da yıkılmadığından emindim. Hayatına planladığı gibi devam edeceğine inanmak için her türlü nedenim vardı.

"Blade, Hurley'nin işi hakkında haber aldık," dedi Merrick ofisime girerken.

"Karar ne?"

"Başardık," dedi, sözlerinde hak ettiği zaferin tadı vardı. Bu iş için çok çalışmıştı.

"İyi."

Kaşlarını kaldırdı. "Hepsi bu mu? İyi mi?" Ona sırıttım. "Lanet olası iyi mi?"

"Tanrım, Blade şaka mı yapıyor?" diye mırıldandı. "Siktir git."

Kıkırdadı ve ayrılmak için döndü, ama birkaç adım attıktan sonra bana geri döndü. "Sana söylemeyi unuttum, Ben Layla'nın iş ortağını buldu."

"Ve?" O pislik buraya geri gelirse, onun için ben hallederim.

Siktir, o kendisi hallederdi.

"Uzun zaman önce gitmiş. Ben, yakın zamanda geri dönmeyeceğini düşünüyor." "Neden öyle düşünüyor?"

"O pislik, Batı Avustralya'da zengin bir orospuyla birlikte yaşıyor ve kadın onun yeni hayat tarzını finanse ediyor."

Hem sinirlenmişim hem de rahatlamışım. Sonunda rahatlama galip geldi. "İyi."

Merrick yine kaşlarını kaldırdı.

Oh, lanet olsun. "Harika, pislik," diye mırıldandım ve onu eliyle uzaklaştırdım. "Siktir git de işime bakayım."

Bana son bir gülümseme attı ve beni yalnız bıraktı. Dün gece hissettiğim ağrılık kaymıştı. Tamamen gitmemişti, ama hafiflediğini biliyordum.

Layla ve Merrick bunu başarmıştı.

Hayatımda beni önemseyen insanlar vardı.

Bunu hep biliyordum, ama şimdi kendime hissetmeye izin verdim.

Bu çok iyi hissettiriyordu.

"Scott," dedim, onun aramasına cevap verirken.

"Storm'un durumunu sana bildirmek için aradım," dedi, yorgun sesi bana onun nasıl olduğunu çok iyi anlatıyordu. "Dün başkan seçildim, ama çok az farkla. Griff hala başkan yardımcısı."

Daha fazla konuşmasını bekledim, ama konuşmayınca ben sordum. "Ve?"

Nefesini verdiğini duydum. "Kulüp tam bir kaos içinde. Marcus birçok üyeye benim adımları lekeledi, bu yüzden artık kimse bana güvenmiyor ve sadakat göstermiyor. Bu işin sonu nereye varacak, hiç bilmiyorum."

"Ricky'den haber var mı?"

"Hayır, hiçbir şey, bu çok garip." "Ricky için garip değil," diye mırıldandım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Seni becermeden önce seninle biraz oynamayı sevdiğini söylemiştim, hatırlıyor musun? Ricky şu anda seninle oynuyor."

"Siktir. Burada bu bokla uğraşmak zorunda olmasaydım, onu ortadan kaldırmak için planlar yapmaya çoktan başlamıştım."

"Başka neyle uğraşıyorsun?" diye sordum, kafam karışmış bir halde.

"Nash ve J, Griff'le ilgili planımızdan dolayı çok kızgınlar, ortalık gergin. Bir de kulüp üyelerinden bazıları, Marcus'un ölümünden Sydney şubemizin sorumlu olduğuna ikna oldular ve intikam almayı planlıyorlar. Burası tam bir savaş alanı, kardeşim."

Üstelik bir de Harlow ile uğraşıyor.

"Ricky meselesinde yardım etmemi ister misin?"

Bir an sessiz kaldı. "Hayır, Storm'un yapması lazım. Belki bu bizi tekrar birleştirir."

Haklıydı. "Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"Teşekkürler. Tamam," dedi ve telefonu kapattı.
Sanki kurtulmak için mücadele edecekleri bir dizi olay zinciri başlamış gibiydi.

Storm'un sonu ne olacaktı, kimse bilmiyordu.

O gece Layla'yı evime götürdüm. Orada fazla zaman geçirmemiştik ve o anda orada olmaya ihtiyacım vardı. O güvenli tanıdık ortama ihtiyacım vardı ve o da bunu anlıyor gibiydi.

Layla'nın bizim için hazırladığı akşam yemeğini yedikten sonra, ona film izlemek ister mi diye sordum.

Bana tuhaf bir bakış attı ama kabul etti. "O bakış neydi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Sürpriz oldu, hepsi o."

"Neden?"

Bana yaklaşıp kollarını bana doladı. Gözlerime bakarak, "Beni yatağa götürmek yerine film izlemeyi tercih ettiğine şaşırdım. Ama sorun değil," dedi.

Kollarının beni sardığı hissi çok
güzeldi. Sevgi dolu.
Şefkatli

.
Güven
de.

Ben de kollarımı ona doladım ve kalçalarına bıraktım. "Güven bana tatlım, seni sonra yatağa götüreceğim, ama şimdilik seninle film izlemek istiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum."

Gözleri yumuşadı. "Çok isterim," diye fısıldadı.

Onu öptüm ve sonra dedim ki, "Seninle olmanın bana ne kadar yardımcı olduğunu bilmiyorsun."

Gülümsedi ve bana daha sıkı sarıldı. "Sanırım biliyorum Donovan, çünkü benim için de aynı şey geçerli."

Siktir.

Şansım gerçekten dönmüştü.

Onu tekrar öpmek için eğildim. Bu sefer daha hızlı, çünkü ona söyleyecek başka bir şey vardı. "Yarın seni annemle tanıştıracacağım."

Siktir.

Yüzüne yayılan gülümseme tüm dünyamı aydınlattı.

Otuzuncu Bölüm

Blade

Arkanıza yaslanıp annemle Layla'nın konuşmasını izlerken gülümsedim. Yarım saat önce annemin evine varmıştık ve annem hemen Layla'nın dikkatini üzerine çekmişti. Ben neredeyse tek kelime bile edememiştim. Ama şikayet etmiyordum. Hayatımdaki iki kadının bu kadar iyi anlaşmasını izlemek çok hoşuma gidiyordu.

"Neden sırtıyorsun?" diye sordu Layla, yüzünde bir gülümsemeyle. "Sırtıyor muydum?" Farkında değildim.

"Evet, gülümsüyordun, bebeğim."

Sesindeki sevgi beni çok etkiledi ve midemde tanıdık bir sıkışma hissettim. Kahretsin, onu istiyordum, ki bu o anda pek de iyi bir şey değildi, çünkü annemin oturma odasında oturmuş, öğle yemeği yemek üzereydik.

Layla bunu fark etti ve gülümsemesi sırtımaya dönüştü. Elini bacağıma koydu ve sıktı. "Kesinlikle bir şeye sırtıyordun."

Elini bacağımdan çekip daha dik oturdum. Konuyu değiştirerek, "Öğle yemeğini hazırlamana yardım edelim mi anne?" diye sordum.

Ayağa kalktı ve "Hayır, hepsi hazır. Siz orada bekleyin, ben getireyim" dedi. Bana baktığı o saf mutluluk dolu bakış, kalbimi sıkıştırdı. Annem hayatında çok şey kaçırmıştı. Beni biriyle mutlu görmek de onlardan biriydi. Ona bunu şimdi verebilmek, Layla ile olan ilişkiyi yürütme konusunda beni daha da kararlı hale getirdi.

Annem öğle yemeğini hazırlamak için odadan çıkarken Layla bana eğilip "Annemi seviyorum" dedi.

Ona gülümsedim.

"Anlıyorum." "Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Ne için, tatlım?"

"Bunun için... Beni ailenin arasına kabul ettiğin için. Annenle daha bugün tanıştım, ama onun özel ve benim ailemden farklı olduğunu şimdiden anlayabiliyorum. Ve ben bunu hiç yaşamadığım için, benim için daha da anlamlı. Bana verebileceğin en güzel hediye bu."

Kahretsin.

Elimi boynuna doladım ve onu kendime çektim. Dudaklarımı dudaklarına bastırarak fısıldadım, "Seni seviyorum." Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, içime bir huzur çöktü.

Huzur.

Siktir, yıllardır aradığım o yakalanması zor his. Tam buradaydı.

Layla'nın bana verdiği hediye idi.

"Ben de seni seviyorum," dedi ve bu sözler göğsüme çarptı.

Bir süre birbirimize bakakaldık, sonra sonunda "Bir yılı boşa harcadığım için kendime çok kızgın olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedim.

Beni deli eden o gülümsemesiyle gülümsedi. "Evet, bebeğim, ama belki de ikimizin de o ekstra yıla ihtiyacı vardı. Hayat kendi zamanında akar. Bizim görevimiz ise ona açık olmak, böylece geldiğinde onu yakalayabilmek ve kaçırmamak."

Siktir.

Beni hayrete düşürdü.

Bu kadının bana sunduğu hiçbir şeyi kaçırmamak için kendimi tamamen açacaktım. Hayat artık beni es geçmeyecekti. Ve hala ortadan kaldırmam gereken birçok şeytanım olsa da, onun yanımda olacağını ve bana yardım edeceğini biliyordum.

Dudaklarımı tekrar dudaklarına değdirdim. Boynuna sarılmamı sıklaştırarak, "Bana verdiğin hediye için teşekkür ederim," dedim.

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Ne hediyesi?"

"Beni olduğum gibi kabul ettin. Koşulsuz. Ve çoğu kadın yapmayacakken bile yanımda kaldın."

Elini yanağıma koydu ve fısıldadı, "Seni tüm kusurlarınla seviyorum, Donovan Brookes, bunu asla unutma."

SON

Epilog

Blade

"Blade!" Ashley bana seslendi.

Dönüp baktığımda, yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru koşuyordu. Durup onu bekledim.

Bana bir şey uzattı ve "Bunu unuttun" dedi.

Elinde ne olduğunu baktım. Bir anahtar. "Bu ne için?"

Elime koyarken fısıldadı, "Bu, kalbinin anahtarı." Ne demek istediğini anlamadım, açıklaması için bekledim.

Elini göğsüme bastırdı. "Ben öldüğümde kalbini kilitledin ve anahtarı attın. Şimdi seni sevecek birini buldun, ama kalbini ona tamamen açmalısın." Elimde tuttuğum anahtara başını salladı. "Buna ihtiyacın olacak."

Kahretsin.

Bana yaklaşıp ellerini yüzüme getirdi ve tuttu. Dudakları dudaklarıma hafifçe değdi ve sonra şöyle dedi: "Seni her zaman seveceğim, Blade, ve senin de beni her zaman seveceğini biliyorum, ama şimdi ona ihtiyacın var." Yüzümü bıraktı ve bir adım geri attı. "Hoşça kal."

Onun gözlerimin önünde kayboluşunu izledim.

Acının içimi parçalamasını bekledim.

Ama gelmedi.

Yatağımda dik oturdum ve başucumdaki saate baktım.

Saat yedi.

Layla'nın kolu bana uzandı. "Bebğim, ne oldu?" diye sordu, yanımda oturarak.

Ona baktım.

Lanet olsun, çok güzeldi. Dağınık saçları ve sabahın ilk saatlerindeki haliyle bile.

"Bir şey yok tatlım," diye mırıldandım. "Uyu."

Her şey yolundaydı.

Kafasını salladı. "Hayır, bugün çok önemli bir gün ve ben hazır olmak istiyorum."

Kıkırdandım. "Önemli bir gün falan değil ki."

Bana kötü bir bakış attı ve gözlerini ovuşturdu. "Bana sataşma, Donovan Brookes. Ben önemli bir gün dediysem, önemli bir gündür." Çarşafı geri itti ve yataktan çıktı.

Banyoya doğru yürürken, "Tamam, sen kazandın, bugün çok önemli bir gün" dedim.

Durup bana dönerek bu kez sırtarak baktı. "Bebeğim, ne zaman anlayacaksın, ben her zaman kazanırım?"

Başımı salladım ve mırıldandım, "Oh, bunu çok iyi anlıyorum, merak etme."

Gülümsemesi daha da genişledi, eğer bu mümkünse, ve beni yalnız bıraktı. Bugün Madison'ın evinde öğle yemeğine gidecektik.

Annem de gelecekti.

Madison ısrar etmişti ve Layla da beni ikna etmişti.

Marcus'un ölümünün üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ve hepimiz geçmişini geride bırakarak hayatımıza devam ediyorduk. Annemle üvey kız kardeşimi bir araya getirmek hata gibi görünüyordu, ama herkes bunu dört gözle bekliyordu.

Benden başka herkes. Ben hala endişeliydim.

Layla yatak odasına geri geldi ve bana bir tişört attı. Tişörtlere baktım ve yeni olduğunu fark edince gülümsedim. "Yine alışveriş mi yaptın, bebeğim?"

"Duymazdan geliyorum," dedi ve çekmecesinde kıyafet aramaya başladı. Aradığını bulduktan sonra bana dönüp, "Duş alacağım. Sakın gelip beni rahatsız etme. Bugün hazırlanmak için zamana ihtiyacım var," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni ne zaman rahatsız ettim ki?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne zaman rahatsız etmedin ki? Ellerini üzerinde tutamıyorsun."

Hızlıca hareket ettim ve bir saniye sonra onu kollarımın arasına aldım. Ağzımı kulağına yaklaştırıp, "Bu seni rahatsız etmek değil, tatlım. Bu sana istediğini vermek. Eğer sana rahatsız etmenin ne olduğunu göstermek istersen, bunu her zaman seve seve yaparım" diye fısıldadım.

Nefesi hızlandı ve beni itmeye çalıştı ama ben onu daha sıkı tuttum.

"Beni burada tutacak mısın yoksa duş alabilir miyim?" diye sordu, sinirli gibi davranarak.

"Seni bırakacağım, ama önce cevabını istiyorum."

"Neye cevabımı?"

"Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu göstermemi isteyip istemediğin."

Gözleri yine büyüdü, ama bu seferki tamamen farklıydı. Bu sefer, bana olan arzusunu yansıtıyordu. *Beni rahatsız etmemi istiyordu.* "Evet," diye fısıldadı, açıkça etkilenmişti.

"Evet ne?" diye sordum, elimi boynuna götürerek onu sıkıca kavradım.

"Evet, beni rahatsız etmeni istiyorum," dedi, sesi nefes nefeseydi.

Boynunu bıraktım, elimi göğsüne indirip göğüslerinden birinin üzerine koydum. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve elim üstünün önünden kayıp göğsünü kavradığında, inilti gibi bir ses çıkardı. "Güzel, bebeğim. Bu gece," diye söz verdim ve onu bıraktım. Poposuna hafifçe vurdum ve "Şimdi git hazırlan. Seni yalnız bırakacağıma söz veriyorum," dedim.

O yatak odasından çıkarken, son bir ayda yaşadığımız her şeyi düşündüm.

Layla, babamın ölümüyle ilgili işlerimi hallederken bana sabırla katlanmıştı. Hâlâ bununla başa çıkmaya çalışıyordum ve bunun uzun zaman alacağını biliyordum, ama o ilk boşluk hissini aşmışım. O günden beri, o gün olanları kafamda toparlamış ve Marcus'un ölümünü kabullenmişim. Tek pişmanlığım, bunun Storm'u etkilemiş olmasıydı. Onlar hala onun ölümünün etkilerini atlatmaya çalışıyorlardı ve bunun nasıl sonuçlanacağı belli değildi.

"Donovan!"

Kapıda duran Layla'ya döndüm. "Ne var?" diye sordum. "Seni çağırıyordum," dedi, açıkça sinirli bir şekilde.

"Ne oldu?"

Yüzü biraz yumuşadı. "Fikrimi değiştirdim. Artık gelip beni rahatsız edebilirsin."

Siktir.

Onun durduğu yere doğru büyük adımlarla yürüdüm, elini tuttum ve onu banyoya götürdüm. "Giysilerini çıkar," diye emrettim ve kendiminkileri çıkarmaya başladım.

Yüzündeki ifade düşüncelerini ele veriyordu. Layla emir almayı çok seviyordu ve benim tarafından rahatsız edilmeyi de çok seveceğinden hiç şüphem yoktu.

Dört saat sonra, Madison ve J'nin evine giderken annemi evinden aldık. Onun gergin olduğunu hissettim ve Layla ile ben oraya varmadan onu rahatlatmak için elimizden geleni yaptık. Layla'nın annemle konuşmasını dinlerken, onun her şeyi ikna edebildiğini fark ettim. Beni hiçbir konuda ikna edemediği olmamıştı ve tek başına annemi Madison konusunda endişelenmemesi gerektiğine ikna etti.

Madison ön kapıyı açıp bizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladığında, her şeyin yolunda gideceğini anladım. Annemin elini tutup onu evine davet ettiğinde, annemin endişesinin kaybolduğunu gördüm ve her şeyin yoluna gireceğini anladım.

Parçalanmış ailem yavaş yavaş yeniden bir araya geliyordu.

Hayatımdaki en önemli üç kişinin sohbet edip eğlenmelerini izledim ve ne kadar şanslı bir piç olduğumu fark ettim.

2015'TE GELİYOR

Illusive (Storm MC #5) – Griff'in Kitabı

Goodreads'e ekle: <https://www.goodreads.com/book/show/20497619-illusive>

Command (Storm MC #6) – Scott'in Kitabı

Goodreads'e ekle: <https://www.goodreads.com/book/show/21483120-command>

Teşekkür

Bunları yazmakta çok kötüyüm! Önemli birini unutacağımdan eminim. Unutursam lütfen beni affedin.

Her zaman güzel kızıma teşekkür etmeliyim. Bu kitabı yazmam için bana o kadar çok zaman ayırdı ki, kendini ihmal edilmiş bir çocuk gibi hissetmiş olmalı. Onu oldukça bağımsız bir insan olarak yetiştirdiğim için çok şanslıyım. Ben kendimi odama kapattığımda evin işlerini o yürüttü. Seni seviyorum, bebeğim. Ne kadar çok sevdiğimi asla bilemeyeceksin.

Yazmama izin veren aileme ve arkadaşlarıma da teşekkür etmeliyim. Hepinizi seviyorum. Kathleen, seni uzun zamandır seviyorum dostum. Her zaman en iyi arkadaşım olacaksın xx

Beta okuyucularıma – Melanie, Paula, Christina, Amanda, Lauren, Sammi, Elle, Becca ve Malia. Slay'de tüm yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu başaramazdım, tüm geri bildirimleriniz ve önerileriniz için gerçekten minnettarım.

Editörüm Karen'a. Slay'de seninle çalışmak çok keyifliydi, tekrar birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum. Layla ve Blade'i benim kadar sevmene çok sevindim. Teslim tarihlerini kaçırdığımda bana gösterdiğin sabır için teşekkür ederim.

Asistanım Melanie Sassymum'a. Baaaabbbbe. Seni seviyorum, kızım. Benim için yaptığın her şey ve muhteşem desteğin için teşekkür ederim. Sen muhteşem bir kadınsın ve seninle çalışmaktan ve seni arkadaşım olarak görmekten dolayı çok şanslıyım.

Kapak tasarımcım Louisa'ya. Harika, kapakların muhteşem! Kitaplarımı bu kadar güzel gösterdiğin için teşekkür ederim!

Kitaplarımı paylaşan ve okuyan tüm blog yazarlarına. *iç çekiş* Sizler olmasaydınız kaybolurdum! KAYBOLURDUM. Sadece Slay'de değil, geçen bir yıl boyunca verdiğiniz destek için teşekkür ederim. Adımı duyuran sizlerdiniz ve bunun için size her zaman minnettar olacağım. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim xxx

Stormchasers'lara! OHMYGOSH Sizi çok seviyorum kızlar!!! Slay'de sadece siz kızlar için yazdığım kısmı gördünüz mü? Eminim okurken

okurken çok güldünüz ;) Cidden, teşekkür etmek yetmez. Ama TEŞEKKÜR
EDERİM &3

TGNAFN kızlarıma! Her gün Tanrı'ya sizin için şükrediyorum.
Sizler birlikte çalışmayı çok sevdiğim harika kadınlarsınız!

Jani Kay, Slay'i yazarken bana verdiğin tüm cesaret ve destek için
teşekkür ederim. Bu yıl çok meşguldün ama yine de bana zaman ayırdın.
Arkadaşlığımıza çok değer veriyorum ve seninle çalışmayı çok seviyorum.
Sen harika bir kadınsın ve 2015'in getireceği şeyleri sabırsızlıkla bekliyorum!

Chelle "Gandy" Bliss, arkadaş olduğumuza çok sevindim. Arkadaşlığın
benim için çok önemli ve seninle tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Ve senin
mizah anlayışını çok seviyorum, kadın! LMAO. Gandy Schmandy... Uzun
zamandır bana adamımızın fotoğrafını göndermedin, bebeğim. Özledim ;)

River Savage, sürtük, geçen yıl bu zamanlar ilk tanıştığımızda, şimdi
burada olacağımızı kim tahmin edebilirdi? FARK. Hayat nasıl da değişiyor,
dostum! Messenger'da yüzünün belirmesini ve bana her zaman gönderdiğin
"Dude", "OMG", "Fuck" yazıları görmek çok hoşuma gidiyor. LOL! Evet, bir
de "BAHAHAHA". Cidden, bazı günler günümü sen yapıyorsun. Beni her
zaman güldürüyorsun. 2015'i sabırsızlıkla bekliyorum, bebeğim!! Harika bir
arkadaş olduğun için teşekkürler xx

Lyra Parish & Lilliana Anderson, siz ikiniz çok özel kadınlarsınız.
Artık sizin gibi kadınlar pek kalmadı. Geçenlerde Owned Anthology'de
birlikte çalıştık ve ikinizi biraz daha yakından tanıdım. Jani ve benim sizi bu
antolojiye davet ettiğimiz için çok mutluyum, çünkü aksi takdirde sizin ne
kadar özel olduğunuzu asla keşfedemezdim. Arkadaşım olduğunuz ve bu
kadar cömert olduğunuz için teşekkür ederim. Xx
Okurlarıma,

Kitaplarımı satın aldığınız ve okuduğunuz için tüm kalbimle teşekkür
ederim. Hayatımı tahmin bile edemeyeceğiniz şekilde değiştirdiniz ve bunun
için size çok minnettarım. Geçen yıl hayatımın en güzel yılıydı. Hiç bu kadar
çok çalışmamıştım ama işimi hiç bu kadar sevmemiştim. Storm erkeklerini
benim kadar sevmenizi çok seviyorum. Tüm harika e-postalarınız ve
mesajlarınız için teşekkür ederim. Bazı sabahlar, en harika mesajlarla
uyanıyorum ve bu harika işe sahip olduğum için kendimi çok şanslı
hissediyorum. Sonunda hayalimi yaşıyorum.

Nina xx

Bir ricam var. Blade'i benim kadar sevdiyseniz, satın aldığınız sitede Slay için bir yorum bırakırsanız çok sevinirim. Yorumlar, diğer okuyucuların bir kitabı satın alıp almayacağına karar vermesine yardımcı olur ve bu da yazarların yazmaya devam etmesine yardımcı olur. Yorum bırakırsanız benim için çok anlamlı olacaktır. Uzun ve ayrıntılı bir yorum olması gerekmez – sanırım en az 20 kelime olması yeterli. Teşekkürler! xx

Slay alma Listesi

Revive'da karakterler ve hikayeler yaratırken müziğin benim için ne kadar önemli olduğunu söylemiştim. Aşağıdaki şarkılar Slay'e ilham verdi, ama itiraf etmeliyim ki bu kitabı yazarken neredeyse %98'ini Taylor Swift'in yeni albümü 1989'u dinleyerek geçirdim. Onun müziği ve sözleri aslında çalışmalarımın çoğuna ilham veriyor. Storm, Red albümündeki birçok şarkıya yazıldı.

Taylor'ın müziğinin yanı sıra, The Civil Wars'ın Dust to Dust ve The Script'in Superheroes şarkıları da Blade'e girip kendimi kaptırmamı sağlıyor. Szlerine kulak verin, anlayacaksınız...

The Pretenders'ın I'll Stand by You

şarkısı OneRepublic'in Burning

Bridges şarkısı

A Thousand Years - Christina Perri 21

Guns - Green Day

The Civil Wars'un Dust to Dust 3

Doors Down'un When I'm Gone Ella

Henderson'ın Ghost

Animals - Maroon 5

OneRepublic'in "Love Runs Out" şarkısı

Evden Uzakta - Five Finger Death Punch

Paralar - Red

Rev Theory'den Light It Up

David Guetta'dan Bad

Stronger (What Doesn't Kill You) - Kelly Clarkson No

One Ever Taught Us - Jason Reeves

Ron Pope - şehir Hareket Halinde

Florida Georgia Line - Melek Nine

Inch Nails - Daha Yakın

Sper Kahramanlar - The Script

Tell Me How You Like It - Florida Georgia Line

Hurricane - The Fray

Making Memories of Us - Keith Urban
You're My Better Half - Keith Urban My
Heart is Open - Keith Urban

Tüm kitaplarımın çalma listeleri burada:

<https://play.spotify.com/user/1299222556>

Sık

Çevrimiçi olarak çok fazla tanıtım çalışması yapıyorum ve birçok çevrimiçi etkinlikte okuyucularımınla sohbet ediyorum. Her zaman sorular için bir başlık açıyorum ve sık sorulan sorular olduğunu fark ettim, bu yüzden bazılarını burada cevap vermeye karar verdim.

S. Storm MC'yi neden ve nasıl geliştirdiniz?

C. Storm'un orijinal konsepti Madison'ı merkezine alan bir hikayeydi. O, bir MC başkanının kızıydı ve kasabayı terk etmişti, ancak başlangıçta J ile bir ilişkisi yoktu. J, MC tarafından onu eve getirmek için gönderilmiş bir arkadaşındı. Bu, bir motosikletçilerin hikayesi olmayacaktı ve Madison onunla eve dönmeyecekti. Ancak J ortaya çıktığında, tüm hikayeyi ele geçirdi. Tahmin edebilirsiniz! O gerçekten dominant bir adam. Bu yüzden hikayeyi yeniden yazdım ve Storm ortaya çıktı. Ayrıca, her zaman alfa erkekler hakkında yazmak istemiştım ve motorcular bu role çok uyuyordu, ayrıca hepimizin sevdiği o kirli tarafı da ekledim.

S. Serena hakkında bir kitap yazacak mısınız?

C. Tabii ki! O kızı seviyorum. Kitabını 2015 yılında çıkarmayı hedefliyorum.

S. Sırada hangi kitapları yazmayı planlıyorsunuz?

C. Şu anda çok yakında yayınlamayı planladığım gizli bir proje üzerinde çalışıyorum. Ancak, projenin gerçekleşmemesi ihtimaline karşı ne olduğunu size söylemeyeceğim. Ondan sonra Destined Havoc'un ikinci bölümü olan Inevitable Havoc'u yazacağım. Ardından All Your Reasons'ın ikinci bölümünü yazacağım (evet, sonunda daha fazla Jett!). Sonra Griff'in kitabı Illusive ve Scott & Harlow'un bir sonraki kitabı Command gelecek. Bu kitap Storm MC serisinin son kitabı olacak. Bunların arasında, hepinizin çok seveceğinizi bildiğim başka bir gizli projem var! Storm MC bittiğinde (ah, bu adamları özleyeceğiz!), yeni bir seri olan The Stone Brother Series'in ilk kitabını yazacağım. İlk kitap Serena'nın kitabı olacak. Erkek arkadaşı çok SEKSİ ve aşırı derecede alfa bir erkek! O kitabı yazmayı düşünmek bile beni çok heyecanlandırıyor! Erkek arkadaşının adı Zane Stone ve kardeşi Blake Stone, Madison'ın arkadaşıydı, hatırlarsınız. Blake'in de kendi kitabı olacak. Ayrıca

daha fazla yazacağım ve yazdıkça yayınlayacağım. Bir tür dizi yazmayı da düşünüyorum ama ne zaman olacağına henüz karar veremedim!

S. Kitaplarınızla ilgili yorumları okumaktan korkuyor musunuz?

A. LMAO, artık değil! İlk kitabım çok olumsuz eleştiriler aldı ve bunları okumak ve nerede iyileştirme yapmam gerektiğini bulmak için çok zaman harcadım. Bir gün o kitabı yeniden yazacağım, ama o eleştirilere minnettarım çünkü daha iyi kitaplar yazmak için ne yapmam gerektiğini gösterdiler. Slay, yazarken SEVDİĞİM ilk kitabım. Tabii, doğru hale getirmek için birçok deneme yaptım. Layla'yı doğru bir şekilde canlandırmak için üç farklı karakter versiyonu denedim. O kadar çok kelime sildim ve her gün bilgisayara bakmaktan o kadar bıktım ki, bir öğleden sonra oturdum ve zihnimin kontrolü ele almasına izin verdim ve Layla'nın sarhoşlarla dolu sokakta karşılaştığınız ilk sahne sayfaya akmaya başladı. Karakterini planlamayı bırakıp, onun gelişmesine izin verdim. Ondan sonra, kitabı teslim tarihine yetiştirmek için çılgın bir koşuşturmaca başladı. Sonuçta Slay'in büyük bir kısmı yaklaşık iki hafta içinde yazıldı. Çok uzun günlerdi! Her gün en az on beş saat çalışıyordum. Ama sorudan saptım... Hayır, artık yorumları okumaktan korkmuyorum. Şimdi kitapları müzikle karşılaştırıyorum. Macklemore'u çok seviyorum ama bir arkadaşım sevmiyor. Bu onu kötü bir sanatçı yapar mı? Hayır, sadece hepimizin farklı zevkleri olduğunu gösterir. Kitaplar da aynı. Hepimiz okuduklarımızdan farklı şeyler çıkarırız. Ve bence bunun büyük bir kısmı da hayat tecrübelerimizden geliyor.

S. Şimdiye kadar yazılmış en iyi cümle?

C. Tamam, belki şimdiye kadar yazdığım en iyi cümle değil, ama benim için çok kişisel bir anlamı var, o yüzden çok seviyorum... "Özgürlüğü tattığımda gülümsedim." Velvet, Revive'da böyle diyor. O güçlü bir kadın, ama hayatında hala onu küçülten bir kişi var: eski sevgilisi. Ve sonra küçülmeyi bırakıp onun gölgesinden çıkabildiği bir gün gelir. Özgürlüğü tadar.

S. Yazılarınızı belirli bir programa göre mi yazıyorsunuz?

C. Son on iki ay, nefes almaya ve yetişmeye çalışmakla geçti. Revive yayınlanana kadar tam zamanlı çalışıyordum, bu yüzden programım haftanın beş günü işimde çalışmak ve sonra sabaha kadar yazmaktı. Hafta sonları da neredeyse tüm gün yazıyordum. Artık tam zamanlı yazdığım için, pazartesten cumaya gündüzleri bir rutin oluşturmaya çalışıyorum. Geceleri de yazmak isterdim.

Hafta sonları yine boş. Ancak, izin almakta zorlanıyorum. Her şeye biraz bağımlı oldum. Ama Slay, teslim tarihi olan son kitabım ve kitabı bitirene kadar yayın tarihini belirlemeyeceğim. Umarım iş ve hayat arasında bir denge kurabilirim. Zor olan, yazmakla pazarlamayı bir arada yürütmek. İkisini de seviyorum, ama birinden biraz vazgeçmem gerekiyor. Kitap yazarken genellikle her gün ulaşmaya çalıştığım bir kelime sayısı belirlerim. Her kitap için hedeflediğim kelime sayısını biliyorum, bu yüzden onu bölüyorum. Ancak genellikle geride kalırım, bu yüzden kitabın sonuna doğru günde 10 bin kelime yazmam da olağan bir durumdur.

S. Yeni bir yazara ne tavsiye edersiniz?

A. İlk kitabınızı yayınlamadan önce varlığınızı oluşturmaya başlayın. Ben Storm'u yayınlamadan iki ay önce kendiminkini oluşturmaya başladım. Çalışmalarınızı ortaya çıkarmak için ilk başta çok uzun saatler çalışmaya hazır olun. Aslında saatler hiç azalmaz, ama ilk başta çok yorucu gelebilir. Yazmak istediğiniz türdeki başarılı yazarları izleyin ve kitaplarını nasıl pazarladıklarını görün. Bu uygulamalardan bazılarını kendiniz de deneyin. The Naked Truth About Self-Publishing (Kendi Kendine Yayınlamanın Çıplak Gerçeği) kitabını okuyun. Kitabınızı yayınladıktan sonra da okumaya devam edin. Bu kitap, adınızı duyurmak için bilmeniz gereken her şeyi anlatıyor. Yazılarınızı bir iş gibi ele alın. İnternetteki önemsiz tartışmalara karışmayın. FARK. HER NE PAHASINA OLURSA OLSUN KAÇININ. Facebook haber akışınıza bile bakmayın. Kendinizi sektördeki pozitif, zeki insanlarla çevreleyin ve sadece onların çevrimiçi paylaşımlarını okuyun. Sevdiğim kişiler için bildirimler ayarladım. Birbirinize yardım edin! Çalışmalarını paylaşın. Olumsuz yorumlar hakkında sızlanmayın. Kimse bunları okumak istemez. Herkes kitabınız hakkında kendi fikrini söyleme hakkına sahiptir. Buna hazır değilseniz, kitap yayınlamayın. Bu iş için kalın bir deri geliştirmeniz GEREKİR. Öğrenmeye ve zanaatınızı geliştirmeye devam edin. ASLA PES ETMEYİN.

S. En sevdiğin Storm karakteri kim? Neden?

C. Slay'den önce Scott Cole'du. O adam bir erkekte aradığım her şeye sahip. Tam bir alfa erkek, ama kadınlara eşit davranıyor. Sadık, koruyucu ve otoriter. Ama sonra Blade'i yazdığımda ona sırılsıklam aşık oldum. O, içinde tek bir damla bile pislik olmayan bir alfa erkek. Hayatındaki kadın için HER ŞEYİ yapar. Hatta sevdiği insanlar için *her şeyi* yapar. Bilerek böyle yazmadım ama o ve Scott'ın çok ortak yönü var. İkisini de seviyorum.

Nina Levine

USA Today ve Uluslararası En Çok Satan Yazar

Storm MC Serisi

Sırayla:

Storm (Storm MC #1)

Fierce (Storm MC #2)

Blaze (Storm MC #2.5)

Revive (Storm MC #3)

Slay (Storm MC #4)

Illusive (Storm MC #5) – 2015'te Çıkacak

Command (Storm MC #6) – 2015'te Çıkacak

Havoc Serisi

Destined Havoc (Havoc #1)

Kaçınılmaz Kargaşa (Havoc #2) – 2015'te Çıkacak

Crave Serisi

All Your Reasons (Crave #1)

Kitaplarımla ilgili güncel bilgileri [web](http://ninalevinebooks.blogspot.com.au)

[site](http://ninalevinebooks.blogspot.com.au)mden takip edebilirsiniz:

<http://ninalevinebooks.blogspot.com.au>

Facebook'ta okuyucu kulübüme katılın:

<https://www.facebook.com/groups/LevinesLadies/>

Yazar Hakkında

Nina Levine, ateşli, alfa erkekler ve onların sevdiği sert, bağımsız kadınlar hakkında hikayeler yazan Avustralyalı bir yazardır.

Yazmadığı zamanlarda resim ve kağıtla yaratıcı çalışmalar yapmayı sever. Ancak çoğu zaman iyi bir kitap ve çikolata eşliğinde kıvrılmış halde bulunabilir.

Haber bültenime kaydolun: <http://eepurl.com/OvJzX>

Facebook: <https://www.facebook.com/AuthorNinaLevine>

Twitter: <https://twitter.com/NinaLWriter>

Pinterest: <http://www.pinterest.com/ninalevine92/>

All Your Reasons'dan Ön İzleme

Bu, yeni rock yıldızı serisinin ilk kitabı ve şu anda sadece Owned Anthology'de mevcuttur.

Birinci

Bölüm

Presley

Altı aydır beklediğim telefonu açtığımda, çevremdeki insanlar hayatlarına devam ederken benimki durmuş gibi. Bu çok komik. Göz açıp kapayınca kadar hayatın bu kadar değişebilmesi ve diğer herkesin bunun farkında olmaması. Sana baksalar, hiçbir şeyin değiştiğini anlamazlar.

Fotoğraf çekimi yapıyorum ve etrafım insanlarla dolu. Gürültü ve kaosun içinde dünyam altüst oluyor ve söylenenlere odaklanmakta zorlanıyorum.

"Presley, beni dinliyor musun?"

Onun sorusu beni sohbete geri getiriyor. "Artık çok geç, Lennon. Bunu bana altı ay önce söylemen gerekirdi."

O içini çekiyor ve bu ses bana eski bir hırka kadar tanıdık geliyor. Bu, evliliğimiz boyunca bana defalarca söylediği iç çekişin aynısı, benden istediğim şeyden ne kadar rahatsız olduğunu anlatan iç çekiş. "Nasıl çok geç olabilir? Üç yıldır evliyiz, bu öyle kolayca vazgeçebileceğin bir şey değil. Seni geri istiyorum ve bunun için her şeyi yapacağım."

Sözlerinin verdiği acı kalbimde yeni bir delik açar. "Çok geç olmasının sebebi, evliliğimiz sürerken ya da sana bir sorun olduğunu söylediğimde, evliliğimizi kurtarmak için her şeyi yapmaya istekli olman gerekirdi. Ama sen yapmadın. İşinle çok meşguldün, beni umursamadın ve altı ay sonra söylemen yetmez. Bunun bittiğini kabul etmelisin ve hayatına devam etmelisin."

"Bu olmayacak, bebeğim. Sen benimsin ve eve gelip sana ne kadar yanıldığımı göstereceğim."

"Avustralya'ya mı dönüyorsun?"

“Az önce söyledim. Turne biter bitmez gelecek haftaya orada olacağım.”

Şimdi iç çekme sırası bende. O hiç anlamıyor. "İşte bu yüzden asla yürümez," diyorum yumuşak bir sesle.

Onu o kadar iyi tanıyorum ki, beyninin düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum ve kafasını karıştırarak "Neden?" diye sorarken kaşlarını çatıldığını hayal edebiliyorum.

"Çünkü beni gerçekten sevseydin ve geri isteseydin, lanet turnenin bitmesini beklemezdi." Nefes alıp ekliyorum, "Geri gelme, Lennon. Seni görmek istemiyorum." Telefonu kapatmaya hazırlanırken dudağımı ısıyorum.

Asistanım Darla beni dikkatle izliyor ve kaşlarını kaldırarak iyi olup olmadığını soruyor. Bu çekimde en son ihtiyacım olan şeyin konsantrasyonumun bozulması olduğunu biliyor. Muhtemelen vücut dilinden ve yüz ifademden tam olarak ne olduğunu anlayabiliyordur. Uzun süredir benimle çalışıyor ve daha da uzun süredir arkadaşız. Beni çok iyi tanıyor. Ona başımla tamam olduğunu işaret ediyorum, çünkü gerçekten öyleyim. Kocamın konsantrasyonumu bozması ilk kez olmuyor. Bununla başa çıkma ve işimi yapma konusunda oldukça tecrübeliyim.

Lennon'ın sabrı tükeniyor. O kadar çabuk sinirlenen birinin bu kadar uzun dayandığına şaşıyorum. "Presley, çoğu zaman ne istediğini bilmiyorsun," diyor sert bir sesle. "Biz birbirimiz için yaratıldık, oraya vardığımızda bunu anlayacaksın."

"Hoşça kal, Lennon," diyorum ve telefonu kapatıyorum, yoksa bütün gün tartışırız. Beni dinlemiyor. Birlikteyken de bunu biliyordum, ama ayrıldığımızdan beri daha da netleşti.

Darla yaklaşıyor. "İyi misin patron?"

"Lennon'du," diyorum.

Gözleri büyür. "Ne istedi?"

"Görünüşe göre, bunca zaman sonra beni geri istediğine karar vermiş. Bir hafta kadar sonra eve gelip ne kadar çok sevdiğini gösterecekmiş."

"O lanet olası pislik!" O, Lennon'ın evliliğimizi kariyerinin arkasına attığını gördükten sonra, onun büyük bir hayranı olmamıştı.

"Sanırım bu sefer gerçekten bitti, anlıyor musun?" Neden birdenbire bu kadar üzüldüğümü bilmiyorum. Son altı ayımı onu unutmaya çalışarak geçirdim ve hayatıma devam etmeye başladım, ama o konuşmadan sonra her şey daha kesin gibi geliyor. Darla'ya boyun eğmiş bir şekilde bakıyorum. "Bilmiyorum, belki içten içe hala gelip benim için savaşağını umuyordum, ama yaptığı şey yeterli gelmiyor. Aptalca geliyor mu?"

O deli gibi başını salladı. "Hayır, aptalca değil ve haklısın... hepsi çok az ve çok geç."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, öyle."

Bir an sessizce dururuz, ikimiz de evliliğimin sona ermesi hakkında düşüncelere dalmışız. Sonunda Darla ellerini çırpır. "Tamam, işe dönelim. Bu çekimi bitirelim, sonra da dışarı çıkıp sarhoş olalım."

Kafamı sallayıp ona muzipçe gülümsüyorum. "Hayır, sen sarhoş olabilirsin... Ben seks yapacağım."

Gülerek kabul eder, "Evet, sen yap. Ben de yapabilirim."

Dudaklarıma ruj sürmeyi bitirip ruju çantama geri koyduktan sonra uzun sarı saçlarımı parmaklarımla karıştırarak dağınık hale getirdim. Düz saç modası beni deli ediyor; mükemmel ve sıkıcı bir görünüm yerine dağınık ve vahşi saçları her zaman tercih ederim. Aynadan geri adım atarak bu geceki kıyafetimi değerlendirdim; dar siyah deri pantolon, topuklu ayakkabılar ve dar kırmızı kolsuz bluz. Çeşitli bilezikler ve gümüş Tiffany kalp kolyemle tamamladım. *Evet, gülümsüyorum, bu gece işimi bitireceğim.*

"Presley, bebeğim, geldin."

Dikkatimi aynadan arkamdaki sese çeviriyorum. Kahretsin, bu gece burada olacağını unutmuşum. Jade Garcia. Süper model. Cehennemden çıkma sıgılık abidesi. *Tanrım, bana güç ver.*

Cevap veremeden, aç arkadaşı araya giriyor. "Sen bugünkü çekimin fotoğrafçısı, değil mi?"

Boş süpermodel özentisine tam puan. Aklıma gelen birçok esprili cevap dilime takılır ve yerine sadece "Evet" derim. Tamam, belki esprili değil, daha çok kinciydiler. Tanıyabileceğiniz en kinci kadınlardan biri olabilirim. Bu yüzden pek arkadaşım yok. Bir de tanıştığım çoğu insanı gerçekten sevmiyorum.

Jade arkadaşına coşkuyla anlatmaya başlar. "Presley, birlikte çalıştığım en iyi fotoğrafçılardan biri. Onu bu çekime getirmek için bir servet ödemek zorunda kaldılar."

Onu dinlemiyorum; bunları daha önce de duydum ve artık sıkıldım. Hayal gücü olmayan modeller ve müşterilerle çalışmaktan da sıkıldım. Bu çekim beni sıkıntıdan öldürdü ve bir daha onlarla çalışmak için acele etmeyeceğim.

"Başka bir arkadaşım la buluşmam gerek, Jade. Görüşürüz," diyerek kadınlar tuvaletinden çıkmaya başlıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Sevgililer Günü randevusu mu?" "Tanrım, hayır!"

"Sevgililer Günü'nü sevmiyor musun?"

"Sevilecek ne var ki? İnsanlara, partnerlerini ne kadar sevdiklerini kanıtlamak için saçma sapan şeyler almaları için baskı yapan ticari bir gün. Hiç kutlamadım ve kutlamayı da düşünmüyorum," diyorum, onun şaşkın ifadesini fark ederek.

"Vay canına. Sevgililer Günü'nü sevmeyen bir kadınla hiç tanışmamıştım." Bana duyduğu hayranlık yerini küçümsemeye bırakmıştır. Onun hakkımdaki fikrini bu kadar kolay değiştirebileceğimi bilseydim, düşüncelerimi daha önce paylaşardım.

Omuz silkiyorum. "Artık öğrendin. Aşk her gün yaşanan bir şey; partnerin için yaptığın sıradan şeylerde kendini gösterir. İşten eve dönerken, o gün almazsan hayatının anlamsız olacağını düşündüğün için aldığın pahalı bir demet çiçekte değil."

Jade'in gözleri donuklaşıyor; muhtemelen "sıradan" kelimesinde onu kaybettim.

"Sonra görüşürüz," diyorum ve kapıyı iterek odadan çıkıyorum, onun cevabını beklemeden. Biraz şansım varsa, onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

Kulübün serin havası yüzüme çarptı ve kalabalık kadınlar tuvaletinin boğucu sıcağından sonra bu havayı memnuniyetle karşıladım. Cuma gecesi ve burası çok kalabalık. Herkes iş haftasının sonunu kutluyor. Ben tatilimin başlangıcını kutluyorum. Üç ay boyunca çalışmayacağım. Üç ay boyunca canım ne isterse onu yapacağım. *Mutluluk*.

Bara doğru ilerleyip bir bourbon ve kola sipariş ettim. İki yudumda içtikten sonra barmene bir tane daha doldurması için işaret ettim.

"Zor bir gün mü, tatlım?"

Bana kim konuşuyor diye dönüp baktığımda, keskin mavi gözleri ve muhteşem yüz hatlarını görünce bir an için dilim tutulur. Bu adam her kimse, sadece yanımda olmasıyla bile beni tahrik edebiliyor, çünkü şu anda çok tahrik oldum. Elektrik beni sararken, ellerimi onun koyu renk saçlarında gezdirip, o keskin çenesine öpücükler kondurmayı hayal ediyorum.

ihtiyacım ve arzum birbirine karışıyor ve bu gece onun benim olacağına karar veriyorum.

"Zor bir hafta, daha doğrusu," diye cevap veriyorum, tam da barmen bana bir içki daha getirirken. Çantamdan içkinin parasını çıkaramadan, adam barmen'e çenesini kaldırıyor, barmen başını sallıyor ve ödeme almadan uzaklaşıyor. Hala çantamda para ararken, adam elini benimkinin üzerine koyuyor ve elimi sabitliyor.

"Neden haftan bu kadar kötü geçti?" diye sorar, eli hala elimde.

Elimi çekiyorum. "İçki için teşekkürler."

Bana bir gülümseme atar ve bu gülümseme içimi yine elektrikle doldurur. "Rica ederim. Şimdi bana haftan nasıl geçti anlat."

İç çekiyorum. "Bahsetmek istemem. Sadece şunu söyleyeyim, beş gün boyunca günde on iki saat boyunca kendini beğenmiş, bencil insanlarla uğraşmak, Amishlere taşınıp onların yaşam tarzını benimsemeyi düşünmeme yetecek kadar yeterince kötüydü."

O gülümser. "Anlıyorum. Sanki bütün hafta benzer insanlarla uğraşmışız gibi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh, hayır. Bu sefer sen kazandın dostum. Ben, çoğu zaman sağını solunu ayırt edemeyen mankenlerle çalışıyorum."

O başını sallar, yüzünde pantolonumu eritecek bir gülümseme belirir, tabii pantolonum zaten erimemişse. "Sen kazandın. Modellerle çalışmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Bakışlarım onun üzerinde dolaşıyor, vücuduna yapışan kot pantolonunu ve siyah tişörtünü inceliyorum. Salya akıtmamak için kendimi zor tutuyorum; dokunmak için ellerimi zorla geri çekiyorum. O kaslar dövmelemlerle kaplı ve bir tanesinin ne yazdığını okumak için gözlerimi kısıyorum. Ön kolunda el yazısı ile yazılmış bir alıntı gibi görünüyor ama ne yazdığını anlamakta zorlanıyorum.

Bana baktığını fark ediyor ve kolunu uzatarak ne yazdığını söylüyor. "Kader korkusuzları sever."

Kolunu tutup daha iyi okuyabilmek için pozisyonunu değiştiriyorum. Ona dokunduğum anda hissediyorum ve onun da hissettiğini biliyorum, çünkü gözleri bunu gösteriyor. Aramızda inkar edilemez bir kıvılcım var ve bu kıvılcım beni vurur vurmaz, onunla yatma düşüncesi vücudumu ateşliyor.

Onu bıraktığımda, yüzünü benimkine yaklaştırıp soruyor, "Hissediyor musun?"

Gözlerini bırakmadan başımı sallıyorum. Yavaşça yanan arzu, içimde uzun zamandır hissetmediğim bir açlığı uyandırıyor. Ve onun da beni benim onu istediğim kadar istediğini hissediyorum. "Evet," diye cevap veriyorum sonunda, nefesim kesilmiş.

Müziğin ritmi bizi sarıyor ve kalabalık bizi boğmak üzere, ama ben o ana kendimi kaptırmış durumdayım ve birbirimizin gözlerine bakarken etrafımızdaki her şeyden neredeyse habersizim. Onun gözlerinde sıcaklık ve nezaket gördüğüme eminim. Onunla daha yeni tanışmışken tüm bunları hissetmem garip, ama bunu İncil üzerine yemin edebilirim.

Yüzünü yavaşça benden uzaklaştırıp içkisini yudumladı. Bardağı bara geri koyarken, "Ben Jett," dedi.

"Presley."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ailen Elvis hayranı mı?"

"Annem öyle, babam ise aşkın gözünü kör etmiş. Bana Elvis adını verselerdi, babam gözünü bile kırpmazdı."

Bu onu güldürdü. "Ailen hala mutlu bir evlilik içinde mi?"

"Evet, inanılmaz. Otuz yıl sonra hala sağlam olan kaç evlilik biliyorsun?"

Gözleri parıldıyor. "Ailem otuz beş yıl sonra hala mutlu. Sanırım sen ve ben tuhaf bir bilim deneyi gibiyiz. Aslında bu biraz berbat bir durum."

Kaşlarını çatarak soruyorum, "Neden?"

İçkisini bir dikişte bitirir, gözleri hala parıldıyor. "Boktan bir aileden gelmiyorsan, sorunlarını anne babana yükleyemezsin, değil mi? Hayır, sen ve ben, kendi sorunlarımızın sorumluluğunu kendimiz üstlenmeliyiz."

Kahkahayı patlattım. "Çok haklısın. Lanet olsun, içkimi ver, bu bilgiyle başa çıkamıyorum."

Kafasını sallayarak içkimi benden uzak tuttu. "Kötü fikir, tatlım. Alkolizminden başka kimseyi suçlayamazsın. Alkolü hemen bırakmanı ve alkol bağımlılığı kadar sosyal olarak kabul edilemez olmayan yeni bir bağımlılık bulmanı öneririm."

Oh, bu eğlenceli. Kaşlarımı kaldırdım. "Ne öneriyorsun?"

Hiç tereddüt etmedi. "Seks bağımlılığı. O lanet şeyi yap. Toplumdan saklamak çok daha kolay. Ve akşamdan kalma ile uğraşmaktan çok daha eğlenceli."

"Bunu yapmaya nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Sanki hayatında duyduğu en zor soruymuş gibi bir yüz ifadesi takınır. Başını sallayarak, "Tabii. Hemen başlamak ister misin?" der.

Bu düşünceyle içim sıkışır ve ona doğru eğilerek, "Şu anda ne kadar başlamak istediğimi bilemezsin, Jett," derim.

Derin bir nefes alır ve eli boynuma dolanır. "Emin misin? Çünkü işin bittiğinde, kurtulması zor bir bağımlılık yaşayacaksın."

"Kesinlikle eminim. Ama yeni keşfettiğim bağımlılığım kontrolden çıkarsa, sen de devreye girip beni kurtarmam için yardım etmen gerekebilir."

"Oh bebeğim, bu tür bir bağımlılığı bırakmak için tek bir iyi neden bile düşünemiyorum. Hayır, ben sadece devreye girip onu besleyeceğim. Senin arzularınla savaşmana izin veremeyiz, değil mi?"

Şimdi nefes almam gereken kişi benim. "Jett, burada durup seninle flört etmek eğlenceli, ama itiraf etmeliyim ki, beni otele geri götürüp sikmeni tercih ederim."

O sırtıttı. "Hiç sormayacaksın sandım."

Elimi tutup beni bardan uzaklaştırmaya başlar ama ben geri çekilip onu durdururum. Bana sorgulayan bir bakış attığında, "Arkadaşıma gittiğimi söylemem lazım," derim.

"Tabii."

Darla'yı arıyorum. O da bu kulübün bir yerinde ama bir saattir onu görmedim. Birkaç dakika sonra, onunla konuştuktan sonra, Jett ve ben kulüpten çıkıyoruz. Kendimi zor tutuyorum; uzun zamandır seks için bu kadar heyecanlanmamıştım.

Neyse ki kaldığım otel yakın, çünkü Jett ellerini benden çekemiyor ve ben arzuyla patlamak üzereyim. Odamın kapısından sendeleyerek giriyoruz ve o beni duvara itip dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak ateşli bir öpücük veriyor. Tadı çok güzel. Saatlerce dudaklarını ve ağzını yiyip bitirebilirim. Dili benimkine dolandığında inliyorum ve ellerimi saçlarına geçiriyorum. O da inliyor ve ereksiyonunu bana sürtüyor.

Öpüşmemizi kesip ellerini yüzüme koydu. Gözleri benimkileri aradı ve fısıldadı, "Siktir, çok güzelsin. Nasıl

Nasıl

Parmaklarımla dudaklarını okşuyorum. "Belki de tek bir erkek için fazla zor bir kadınımdır."

"Belki de seni denemiş olanlar, sana nasıl davranacağını bilecek kadar erkek değildi."

Ona gülümserim ve yüzünü kendime doğru çekerim. Dudaklarımı dudaklarına değdirerek, "Senin tatlı dilli olduğunu hissediyorum, Jett," derim.

Ağzından bir kahkaha kaçır ve gülümserken gözleri kırışır. "Bunu daha önce de duydum tatlım, ama sakın bu seni caydırmasın." Kulağıma fısıldamak için yaklaşır. "Yeni bağımlılığına başlamana yardım etmek isterim."

Yüzünü benden uzaklaştırırken, "Düzgün konuşan biri olman umurumda değil. İstedğin kadar tatlı konuş, yeter ki bir iki orgazmı destekle."

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece iki mi?"

"Daha fazlasını da verebilirsin. Şikâyet etmem." Ona göz kırparak kemerine uzanıp açarım. Birkaç saniye sonra kot pantolonunu çıkarmış, zevkle gözlerini kapatmış halini izlerken sikini okşamaya başlarım.

"Siktir... çok iyi," diye inledi.

Eğilip onu ağzıma alıyorum. Bu adam çok iyi donanımlı ve ben şehvetle yanıyorum. Genelde seksi uzatmayı, uzun sürmesini severim ama bu gece bitiş çizgisine koşuyorum. Onu içimde istiyorum. Hemen.

Arzum beni ele geçirirken ayağa kalkıyorum, kot pantolonunu aşağı çekiyorum ve gömleğini yırtıyorum. Kot pantolonunu yana tekmeleyerek gözlerini açıyor. "Biri sabırsızlanıyor," diye mırıldanıyor.

Hızımı bile kesmiyorum. O gözünü bile kırpmadan üstümü çıkarıyorum, ayakkabılarım ve pantolonum da hemen ardından. Sonra iç çamaşırlarımla onun önünde duruyorum, arzuyla neredeyse nefes nefeseyim. Parmaklarımla göğsünü okşuyorum, vücudunu kaplayan dövmeleri inceliyorum. Neredeyse her yeri dövmeyle kaplı ve hepsinin ne olduğunu keşfetmek için burada durmak çok hoşuma gitse de, bu gece bunun için vaktim yok. Hayır, bu gece onu mümkün olduğunca çok orgazm etmek için varım. "Uzun bir gece olacak," diye söz veriyorum.

"Bana uyar."

"Öyle olacağını düşünmüştüm."

Elini uzatıp sütyenimin içine soktu, kupayı kenara iterek göğsümü ortaya çıkardı. Başparmağıyla meme ucumu ovuşturdu ve bir saniye sonra ağzını göğsüme yapıştırdı, emmeye, yalamaya ve nazikçe ısırmaya başladı. Diğer kupayı da kenara iterek iki göğsümü de avuçladı ve sordu, "Senin gibi göğüslü kadınlara ne derler biliyor musun?"

"Hayır, beni aydınlat."

Bana bakarak, "Tehlikeli" dedi.

"Gerçekten mi? En iyi seninde bu mu?"

Yüzünü bana yaklaştırarak, bir elini boynuma doladı ve beni oradan tutarken, diğer eliyle yanağımı kavradı ve başparmağıyla dudaklarımı okşadı. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve hafifçe öptü. Konuştuğunda sesi boğuktu ve içimi lezzetli bir hisle doldurdu. "Gerçekten. Böyle göğüslerin erkekleri aptalca şeyler yapmaya ittiği bilinir. Onları gördüğümüzde tüm aklımızı kaybediyoruz ve onları tutmak, tatmak, lanet olsun, bu bizi çıldırtıyor, tatlım." Durur ve gözleri bir an benimkilerle buluşur. Sessizce benimle konuşuyorlar. Arzuyu yansıtıyor ve beni ne kadar istediğini söylüyorlar. "Oldukça tehlikeli," diye ekler ve tekrar öpmek için eğilir.

Onun öpücüğü ve arzusu beni tüketiyor. Ben de aynı arzuyu duyuyorum. O beni öperken, ben onun boxerını aşağı indiriyorum ve sonra ellerimi külotumu çıkarmak için hareket ettiriyorum, ama onun başka planları var ve elleri benim ellerimin üzerinde, onları durduruyor. Öpücüğü kesip ona sorgulayan bir bakış atıyorum. "Çıkarmasını istemiyor musun?"

"İstiyorum, ama bu onur bana ait," diye cevap veriyor ve parmaklarını külotuma geçirip yavaşça aşağı çekmeye başlıyor.

O vücuduma öpücükler yağdırmaya başlayıp önümde diz çökünce zevkle izliyorum. Külotumu çıkarıp hareketsiz kalıyor ve beni içine alıyor. Gözleri amımda inanılmaz şeyler yapıyor ve ben beklentiyle titriyorum. Gözleri bunu yapabiliyorsa, ağzını ağzıma aldığı anda beni çok güzel bir zevk beklediğini biliyorum.

Beni ilk kez tattığında, biraz sallanıyorum ve güçlü elleri bacaklarımı kavrayarak beni sabitliyor. Beni tutarken dilini amımın bir ucundan diğer ucuna gezdiriyor ve bunu yaptığı iyi oluyor çünkü başımı döndüren bir açlık hissediyorum. Onun yardımı olmadan bacaklarımdan beni tutabileceğinden emin değilim. Sonra dilini içeri sokuyor ve zihnim ışıkla patlıyor, vücudum ecstasy ile titriyor.

Saçlarını tutuyorum ve inliyorum. Vahşi bir şehvet içimi kaplıyor. Dilinin büyüyle beni mest ederken kendimi zar zor tutabiliyorum ve beni orgazma ulaştırmasının uzun sürmeyeceğini biliyorum. Elleri bacaklarımdan yukarı kayarak kalçalarımı tutuyor ve beni oradan tutarken sanki beni kendine çekmeye çalışıyor gibi. Ama bu imkansız; Jett yüzünü amıma gömmüş, olabildiğince derine. Bir kadının ancak hayal edebileceği yetenekleri var ve bunun sadece tek gecelik bir ilişki olacağına üzülüyorum. Bu yetenekleri tekrar tatmak istiyorum.

Yaptığı şeyi durdurduğunda, yüzünü bana doğru itmek istiyorum. Devam etmesi için yalvarmak üzereyim ki, "Tadının ne kadar iyi olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, ama beni tatmaya devam ettiğin sürece sana inanacağım."

Gözleri benimkilerde kalırken parmağıyla klitorisimi masaj yapmaya başlıyor. "Parmağımı mı yoksa dilimi mi tercih edersin diye emin olamadım."

Tanrım, beni şehvetle deliye çevirecek. "Zor bir seçim. Belki sen karar vermelisin."

Gözleri yaramaz bir zevkle parıldıyor. "Mmmm... bir bakayım." Bir saniye sonra parmağı içimde ve ben gözlerimi kapatıp hissettiğim zevkin beni sarmasına izin veriyorum. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

Cidden, bu noktada bir kelime bile söyleyemiyorum, bir düşünce bile oluşturamıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor ve parmağını dilinin yerine koyuyor. "Siktir...

Jett... durma sık," diye inliyorum, gözlerim hala kapalı, eliyle saçlarını sıkı sıkı tutuyorum.

Sonra beni asla inmek istemediğim bir yolculuğa çıkarır. Dili ve parmakları birlikte çalışarak beni orgazma ulaştırır. Orgazm olduğumda, hayatımda bir şeyin eksik olduğunu fark ederim. Jett bana daha önce hiç yaşamadığım bir orgazm yaşatır ve ben milyonlarca parçaya ayrılırken onun adını haykırırım.

Bacaklarım yine titriyor ve o hızla ayağa kalkıp beni tutuyor. Kolları beni sararken dudakları dudaklarıma yapışıyor ve beni mutluluktan uçuran bir öpücükle öpüyor. Bu adam beni tamamen ele geçirmiş durumda; bu gece, hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde zihnimi ve bedenimi ele geçiriyor. Ve daha yeni başladık.

Öpücüğü bitirdiğinde gözlerimi açıp onun gözlerine bakıyorum. Beni tam olarak tanımlayamadığım bir bakışla izliyor ama ben bunu görmezden gelip "Göğüslerimin tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun? Bence senin ağzın tehlikeli." diyorum.

Gülüyor ve fısıldıyor, "Benim sikimi tadana kadar bekle, tatlım. Sana kurtulmak için mücadele edeceğin bir bağımlılık sözü verdim ve ben sözlerimi daima tutarım."

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım, orgazmın etkisi hala düşünme yeteneğimi bozuyordu.

"Ben de," diyor ve beni bırakıyor. Gözleri sütyenime kayıyor ve arkamdan uzanıp tek bir hareketle onu açıyor. "Bu göğüslerle bir gece yetmez," diyor sütyenimi çıkarırken. Sütyeni yere düşmesine izin veriyor ve tekrar göğüslerimi öpmek için eğiliyor. Onları öptüğü tutku, gerçekten doyamayacağını ve bu da beni zaten azgın olan halimden daha da azgın hale getiriyor.

Elimi onun penisine uzatıp sıkıca kavradım ve sert penisini elimle yukarı aşağı hareket ettirmeye başladım. Nefesi hızlandı ve yaptığı şeyi bırakıp doğruldu. Ona gülümseyerek eğildim ve penisini ağzıma aldım.

Dudaklarımı onun etrafına doladığım anda, eli başımın üzerine konar ve inler. "Siktir, Presley..."

Ve sonra telefonum çalıyor.

Onu görmezden gelip emmeye devam ediyorum. Bu gece kimse bizi bölmesin.

"Onu almak ister misin?" diye soruyor, ama beni oraya göndermek istemediğini

Dilimi onun üzerinde gezdiriyorum ve o derin bir nefes alıyor. "Hayır.

Kim

daha önemli işlerim var." "Tanrıya şükür," diyor gözlerini kapatırken.

Telefonum susuyor ama sonra tekrar çalıyor.

Kahretsin.

İkimiz de telefonu görmezden gelmeye devam ediyoruz ama dördüncü kez çaldığında küfredip onu bırakıyorum. "Üzgünüm, onlara siktir etmelerini söyleyeceğim, hemen dönerim."

Sinirli bir şekilde elini saçlarından geçirir ve kışma şaplak atar. "Acele et, sikim senin ağzına ihtiyaç duyuyor."

Onun müstehcen konuşmalarını seviyorum ve isteksizce telefonuma cevap veriyorum. "Ne?"

Kim olduğunu bakmadan sertçe cevap veriyorum.

"Ayak bileğim acıyor." Darla. *Kahretsin.* Sesinden çok acı çektiğini anlayabiliyorum.

"Neredesin tatlım?"

"Otel odamdayım, yeni geldim, ama lanet olası bir su oluğüne takılıp düştüm ve burktum. Odama gelip bakabilir misin? Kırık olduğunu sanmıyorum, ama ikinci bir görüşe ihtiyacım var."

Bakışlarım Jett'in sertleşmiş penisine kayıyor. *Siktir.*

O da benim bakışımı yakaladı ve bana sorgulayan bir bakış attı. Kaşlarımı çattım ve dikkatimi tekrar Darla'ya verdim. "Tabii, hemen geliyorum."

O iç çeker. "Teşekkürler, bebeğim."

"Tabii ki," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Arkadaşımı bu zor anda yüzüstü bırakmam. Evliliğim bittiğinde her adımında yanımda oldu ve Jett'in beni sikmesini çok istesem de Darla her zaman önce gelir.

"Gidiyor musun?" diye sorar, ama sesinde öfke yok.

"Evet, üzgünüm. Arkadaşım bileğini burktuğu için kırık olup olmadığını kontrol etmek istiyorum." Sesimde pişmanlık belirgin.

"Kahretsin," diyor ve giyinmeye başlıyor. "Ben de seninle geliyorum." "Ne?"

"Onu alıp hastaneye götürecek birini ayarlayacağım, sen endişelenme. Ben bu işi hallederken sen ona bakabilirsin."

Aklım başımdan gitti.

"Teşekkürler, çok nazıksın," diye mırıldandım, teklifine şaşırmıştım. Aslında onun bu durumu ele alış şekline daha çok şaşırmıştım. Eğer eski sevgilimle oral seks yaparken durup, burkulmuş bir ayak bileğini kontrol etmek için koşarak gitseydim, çok kızardı ve bunu bana söylemekten çekinmezdi.

"Önemli değil."

Giyinip Darla'nın odasına gidiyoruz. Kapıyı açmasını beklerken, "Kusura bakma," diyorum.

O gülümser. "Sorun değil, ama bana borçlusun, ödeyeceksin."

Tabii ki. Ben de gülümserim. "Düşünme şeklini seviyorum."

O başka bir şey söylemeden Darla kapıyı açtı ve onun üzgün halini gördüm. Maskara gözyaşlarıyla birlikte yanaklarından akıyordu. Darla asla ağlamaz, bu yüzden durumun kötü olduğunu anladım. Bileğine bir baktım ve kırıldığını düşündüm. "Kahretsin, Darla, çok kötü görünüyor." Onu bir sandalyeye oturttum ve resepsiyonu arayarak odasına buz getirilmesini istedim.

Ona yardım etmekle o kadar meşgulüm ki, Jett'i tanıtmayı unutuyorum, o da benim için yapıyor. "Merhaba, ben Jett."

Gözyaşları arasında gülümsüyor. "Vay canına, iyi iş çıkarmışsın," diyor bana göz kırparak.

Jett, onun sözlerinden hiç etkilenmeden gülüyor. Bu sözleri daha önce duymuş gibi bir hisse kapılıyorum. "Merhaba, ben..."

Darla sözünü keser. Gözleri büyümüş, nefes nefese kalmış gibi görünüyor. "Aman Tanrım, sen Jett Vaughn'sun!"

"Kim?" diye soruyorum, onun heyecanını ve onun boş bakışlarını fark ederek.

Darla heyecanlı, ama acı yine üstüne çökmüş ve bana cevap veremiyor, ben de Jett'e bakıyorum, o da beni başka bir bakışla izliyor. Genelde insanları okumakta iyiyimdir, ama bu gece onu ikinci kez okuyamıyorum.

Elini yüzüne sürerek "Bilmiyordun, değil mi?" dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Neyi bilmiyordum? İkinizin de neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Siktir," diye mırıldanır.

"Bana söyleyecek misin?" diye soruyorum, içimden birinin bana bilgi vermesini umarak.

Darla'nın acısı, bana cevap verebilecek kadar azalır. "O, Crave'in solisti."

"Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve o bunu fark edince, "Tanrım, Presley, Crave'i nasıl bilmezsin? Onlar dünyanın en tanınmış rock gruplarından biri. Onları en iyi senin bilmen gerekirdi" diye bağırıyor.

Jett araya girer. "Herkes bizi duymamış olabilir, Darla. Bazen beni tanımayan insanlar da oluyor."

Gözlerini devirir. "Şimdi de alçakgönüllülük yapıyorsun. Herkes seni tanıyor." Bana keskin bir bakış atar. "Presley hariç, ki bu çok garip çünkü..."

Onu keserim. "Dünyadaki tüm rock yıldızlarını tanımıyorum." Ona kötü bir bakış atarım ve sonra Jett'e bakarım. "Üzgünüm."

Kafasını sallar. "Hayır, bilmediğin için sevdim."

Ona şeytani bir gülümseme gönderiyorum. "Rock yıldızlarına meraklı değilim, o yüzden bilmiyormuş gibi davranabiliriz."

O gülümser. "Anlaştık." Sonra telefonu çalar ve aramayı cevaplamak için arkasını döner.

Dikkatimi tekrar Darla'ya çevirip eğilip soruyorum, "Nasıl hissediyorsun tatlım?"

Yüzü acıdan buruşmuş. "Hiç bu kadar acı çekmemiştim. Kırıldı mı sence?"

"Hiçbir fikrim yok. Jett seni alıp hastaneye götürmek için bir araba ayarlıyor."

Ona hayranlıkla bakar ve sonra bana rüya gibi bir gülümseme atar. "Onun iyi bir ünü var, biliyor musun? Kadınları çok değiştirmiş, ama yine de iyi bir adam. Benim için bunu yapması çok nazik."

"Tanrım, basında duyduğun çoğu şeyin saçmalık olduğunu biliyorsun, neden o zırvalara kulak veriyorsun ki?"

Omuz silkiyor. "Jett Vaughn, bebeğim. Yıllardır onu takip ediyorum. Onunla tanıştığıma inanamıyorum, ama lanet olsun, neden bu kadar berbat görüldüğüm bir zamanda oldu ki?" Bir an duruyor, sonra gözleri tekrar parlıyor ve ekliyor, "Siktir, *onun* senin tek gecelik ilişkin olduğuna inanamıyorum."

Gülerek ona göz kırparım. "Evet, sen aradığında dudaklarımın etrafında olan adam o."

"Nasıl bu kadar şanslı oldun?"

Cevap vermek üzereyken Jett geri geldi. "Böldüğüm için üzgünüm bayanlar, ama aşağıda bizim için bir araba bekliyor." Darla'ya baktı. "İstersen seni aşağıya ben taşıyım."

Eminim ki acıdan ya da heyecandan patlamak üzere, ama ben ikincisine bahse girerim.

Darla minyon bir kız ve Jett onu kolayca arabaya taşıyor. Ben mi? Bu adamın arkadaşımı hastaneye götürmek için oral seksi bırakmasına hala şok olmuş durumdayım.

Diğer kitaplarım ve nereden satın alabileceğiniz hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Tüm detaylar ve satın alma linkleri için web sitemi ziyaret edin: <http://ninalevinebooks.blogspot.com.au>

D. Kelly'nin Breaking Kate kitabından bir ön izleme

Aşağıda, D. Kelly'nin The Acceptance Series serisinin ilk kitabı olan Breaking Kate'den bir alıntı bulunmaktadır.

Bölüm 1 - Michael

Las Vegas, Sin City olarak da bilinen, önümüzdeki birkaç gün boyunca çalışacağım yer. Tüm sloganı "burada olan burada kalır" olan bir şehri kim sevmez ki? Bu sefer MGM Grand'da kalıyorum. Arkadaşlarımla geldiğimde en yeni otellerde kalmayı severler, ama ben MGM'yi seviyorum. *O kadar da* eski değil ve son ziyaretinizden ne kadar zaman geçerse geçsin, sadece adınızı değil, içki siparişinizi de hatırlayan bir barmen olduğu bir oteli başka hiçbir otele tercih edemezsiniz.

Dün gece işten sonra geç saatte otele giriş yaptım ve odama girer girmez uykuya daldım. Bugün cuma ve yarın öğlene kadar işim yok. Günün çoğunu havuzda dinlenerek geçirdim. Ocak ayında Vegas genellikle çok soğuk olur ama bugün hava 23 derece civarındaydı ve bu, havuz kenarındaki kabinadan kızları izlemek için yeterince güzeldi. Yeni bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var, Katherine'i aklımdan çıkaracak biri.

Neredeyse dört yıl oldu, ama son zamanlarda onu her gün düşünüyorum. Aslında, onu her zaman düşünmüşümdür, ama şimdi günün her saniyesinde aklımdan çıkmıyor. Keşke uykumda bile ondan uzak durabilseydim, ama o zaman daha da kötü oluyor. Rüyalarım onun gülüşü ve sevişmemizle dolu; o rüyalar en güzelleri çünkü içindeki duyguları gerçekten hissedebiliyorum. Rüya bitmeden önce her zaman aynı şey oluyor: rüya, ayrıldığımız güne dönüşüyor, onu paramparça bıraktığım güne, sonra tüm o mutluluk içimi yakan bir acıya dönüşüyor. *Her gece*, soğuk terler içinde uyanıyorum. Son zamanlarda rüyalarım daha da canlı hale geldi ve çok daha uzun sürüyor. Onun gözlerindeki kırıklığı kaç kez daha görebilirim ve ruhumu parçalayan acıyı kaç kez daha hissedebilirim acaba?

Yarın onun doğum günü olması da hiç yardımcı olmuyor, ama bu yüzden bu hafta sonu buraya gelmeye gönüllü oldum, böylece Los Angeles'tan

Los Angeles'tan uzak kalacağımı bilmek için. Eğer evde kalsaydım, Connor'ın partisine gidip sarhoş olurdum, buna hiç şüphem yok. Duygusal bir yıldönümü geldiğinde, sanki Connor o hafta sonu parti veriyor gibi. Kendime içmeyeceğim diye söylüyorum ama her seferinde içiyorum, kendimden geçene kadar. En azından altı ay öncesine kadar öyleydi. Daniel'ın burnunun dibinde Vanessa'yla yatana kadar. Dürüst olmak gerekirse, ayık ya da sarhoş olsam da onunla asla birlikte olmazdım. O birinci sınıf bir kaltak ve o gece içkime bir şey mi kattı diye hala merak ediyorum, çünkü sarhoş olsam bile kiminle yattığımı hiç unutmam.

O gecenin en iyi yanı, Daniel'ın sonunda ondan ayrılmasıydı. Onun Daniel'ı parası için sürekli kullandığını görmek hepimizi mahvetti. Onun, hangi günün hangi gün olduğunu bile bilmeyen, uyuşturucu bağımlısı ebeveynlerin evinde büyüdüğünü anlıyorum, ama intikamcı davranıp hayatın ona bir şey borçluymuş gibi davranmasına gerek yoktu. Ben ayrıcalıklı bir ortamda büyüdüm, ama Katherine'den ayrıldıktan sonra her şeyi geride bırakıp sıfırdan kendimi yarattım. Ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi, ama başıma gelebilecek en iyi şeydi ve olmam gereken adam olmama yardımcı oldu.

Bu hafta sonu tamamen zevk dolu geçmeli, *benim* zevkim. Umarım bu, Katherine Moore'u kafamdan bir kez ve sonsuza kadar çıkarır. Kendimi birine kaptırmayı dört gözle bekliyorum. Eğer iyi olduğum bir şey varsa, o da yatakta kadınları memnun etmektir, ama bunu yapabilmek için doğru kıızı bulmam lazım. Bana yapışacak ya da telefon numarası almak isteyecek bir kız istemiyorum. Hatta adını bilmemem bile sorun değil, çünkü çoğu zaman adını hatırlamıyorum zaten. Bazı kadınların ne kadar saf olduğunu görmek beni her zaman şaşırtıyor. Onlara sevgi dolu isimler takınca çok kolay heyecanlanıyorlar. Onlara tatlım, sevgilim, bebeğim, balım, güneş ışığım, hazinem, güzelim ya da canım dediğimde, adlarını unuttuğum için hiç şüphelenmiyorlar. Bu gecenin amacı, güzel bir kıcı ve harika göğüsleri olan, eğip sikişebileceğim ateşli bir kız bulmak. Tamamen kontrolüm altında olabilmesi için yatağıma bağlayabileceğim birini tercih ederim. Fetişim falan yok, sadece okşanmayı ve çok dokunulmayı sevmiyorum. Katherine'den beri seksimde yakınlık istemiyorum ve sevmiyorum. Onları sert ve vahşice sikmek istiyorum. İnan ya da inanma, kızlar bunu seviyor. Zamanla geliştirdiğim bir beceri olan çoklu orgazm yaptırmada çok iyiyim. Katherine hakkında pişman olduğum bir başka şey de, ona hiç çoklu orgazm yaptırmayı denememiş olmam. Bu, izlemeyi çok isterdiğim bir şeydi.

İzlemek isterdim. Bunca zaman geçmesine rağmen, hiç kimse onun gibi orgazm olamadı, muhteşemdi. Yıllar sonra bile, şimdi düşünmek bile beni sertleştiriyor. *Lanet olsun*. Hızlıca sarhoş olup onu aklımın arkasından atmam lazım; onu düşünmekten yoruldum.

Asansör kapıları açıldığında, ruh halim bir anda hafifliyor. Kumarhaneleri seviyorum. Hatta dumanın kokusu bile rahatsız etmiyor, çünkü bu da atmosferin bir parçası. Vegas, kimsenin kimsenin ne yaptığına, nasıl giyindiğine veya nasıl davrandığına aldırış etmediği bir yer. Sarhoş sarhoş dolaşmıyorsan, Vegas'ı doğru yaşamıyorsun demektir. Zaten kızlar bana bakıyor. Beni seksi bulduklarını biliyorum ve bu gece bunu avantajıma kullanacağım. Kendimi beğenmiş biri değilim ama birçok kez Hemsworth kardeşlerin kayıp kardeşi olup olmadığı soruldu ve kızların *onları* seksi *bulduğunu* biliyorum.

Bu gece, tüm kaslarımı saran çok dar bir siyah tişört, rahat bir kot pantolon ve siyah Dr. Martens ayakkabılarımı giyiyorum. Kollarımdaki dövme­ler görünüyor ve saçımı kızların "çok seksi" dediği şekilde biraz jöle ile şekillendirdim. Şahsen saçımın nasıl göründüğünü pek umursamıyorum, hatta kesmekten de çekinmem, ama bir keresinde saçımı kestirdiğimde, uzayana kadar iki ay boyunca hiç kız tavlayamadım. Bir erkeğin saçının kızlar için bu kadar önemli olacağını kim düşünürdü?

En sevdiğim bara oturup, barmen buraya gelene kadar video poker makinesine biraz para atıyorum. Burayı seviyorum; Dave geldiğinde içkim elinde hazır. "Selam Mike. Nasıl gidiyor dostum? Gin tonikini getirdim, Bombay Sapphire ve limonlu tabii ki."

İçkimi alıp elini sıkıyorum. "Teşekkürler, Dave. Uzun zaman oldu, nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Seni tekrar görmek çok güzel. Bu arada, bahsimi şimdi yapıyorum. Bu geceki haline bakılırsa, kırk beş dakika içinde güzel bir kızla birlikte buradan çıkacaksın, o yüzden içkilerini getirmeye devam edeceğim. Bardan çıkmadan önce kafanı bulmayı sevdiğini biliyorum."

Gülmeden edemiyorum. "Ah, her şeyi bilen barmen bahislerini koydu. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem, o yüzden şimdi bana bir double versene de oyuna gireyim."

Dave bana anlamlı bir bakış atar ve içkiyi doldurur. "Tamam dostum, her şey hazır. A r k a n d a izleyiciler var bile. Senin yerinde olsam

kırmızılı kıza asılırdım, o buraya düzenli gelir ve bağlanmak istemez. Bu sefer prezervatifin var mı, yoksa barın zulasına tekrar bakmamı ister misin?"

Adamım, gerçekten hiçbir şeyi unutmuyor. "Yok dostum, ben hallettim. Bu sefer yanımda getirdim. Geçen sefer havaalanında bagajım kayboldu, prezervatiflerim de onunla birlikte; arabayla gelmeyi tercih etmemin bir nedeni daha."

"Anladım, gerekirse bana başınla işaret et. Barın diğer tarafına dönmem lazım."

Tabii ki, yaklaşık on beş dakika sonra üç kız gelip barın yanıma oturdu. İçlerinden biri yeşil, dekolte bir elbiseyle muhteşem görünüyordu. Ne yazık ki Katherine'e biraz benziyordu ve hemen seçeneklerimden *çıktı*. Kot pantolon, Chucks ayakkabılar ve güzel bir düğmeli gömlek giymiş sevimli bir kız vardı. Onu yukarı çıkarmak isterdim, ama utangaçtı ve utangaç kızlar muhtaç kızlar demektir. Muhtaç kızlarla ilgilenmem; çok duygusal ve onlara sadece seks istediğimi söylediğimde kendimi kötü hissettiriyorlar. Her zaman dürüstüm ve bu her zaman iyi sonuçlanmıyor, ama bence bunu önceden bilmeleri gerekir. Bunun tek istisnası Misty'di ve bu hata hala vicdanımı ağırlaştırıyor. "Bir gün telafi etmeliyim" listesine ekleyecek bir şey daha. Bu liste aşırı derecede uzamaya başladı, ama şu anda bunu düşünecek zamanım yok.

Kırmızılı kız benimle ilk konuşan oldu. Boğuk, seksi bir sesi var ve seksapeliyle ortalığı kasıp kavuruyor. Üçü arasında en çekici olanı kesinlikle o değil, ama çirkin de değil. Onu bir kez süzdüğümde, kendine güvenen, muhtemelen zengin bir kız olduğunu hemen anlıyorum - giydiği tasarımcı marka "becer beni" ayakkabılarından anlaşılıyor - ve kesinlikle eğlenmek istiyor. Bu tam da bağlayabileceğim türde bir kız. Göğüsleri fena değil ama kıcı muhteşem. Çilek sarısı saçları kesinlikle boya ve büyük, ifade dolu kahverengi gözleri var. Bu gece ihtiyacım olan türden bir dikkat dağıtıcı.

"Merhaba, ben Sara. Yanına oturabilir miyim, yoksa kız arkadaşın tuvalette mi?" Akıllı, tanışırken kız arkadaş sorusunu halletmiş. Evet, bu kız *kesinlikle* çok deneyimli.

"Tabii, Sara, otur. Kız arkadaşım yok, sadece ben varım. Sana ve arkadaşlarına bir içki ısmarlayabilir miyim?" Kızlar kıkırdar ve Dave'i çağırıp siparişlerini almasını işaret ederim. "Hepsini odama yaz, tamam mı Dave? Bu üç güzel bayanın ne isterse bu gece benden."

"Anladım, Mike."

"Ee, Mike, buraya misafir mi geldin yoksa buralarda mı yaşıyorsun?"

Ona gülümserim, kızları cezbeden gamzelerimi gösteririm. "İş için buradayım ama sadece hafta sonu. Bara gelip bu gece ne tür bir belaya bulaşabileceğime bakmaya karar verdim."

Sara'nın arkadaşları kızarıyor ve kıkırdıyor, ama Sara'nın gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda — kesinlikle ilgileniyor. "Eğer ilgilenirsen, seni her türlü belaya sokabilirim."

Güzel. Lafı dolandırmıyor. Ona çok yaklaşıp fısıldadım, "Ben oyun oynamam, Sara. Sana numaramı verecek türden bir adam değilim ve beni ne kadar iyi sikersen sık, bu değişmeyecek. Yapacağım şey, sana defalarca orgazm yaşatmak ve odama gelip beni deli gibi sikmene izin verirsen taksi paranı ödemek."

Yanaklarında kızarıklık belirliyor. Hemen içkisini bitirip arkadaşlarına dönerek, gidebileceklerini ve daha sonra onlarla buluşacağını söylüyor. Kızlar içkiler için teşekkür edip slot makinelerine yöneliyor. Sara bana döndüğünde, gözlerinde arzusun alevlendiğini görebiliyorum.

Dave geri gelir ve bana bir duble daha getirir. "Lanet olsun, otuz dakika, zaman nereye gitti?" Sara ona tuhaf bir bakış atar, ama ben o uzaklaşırken sadece gülerim. Sanırım on beş dakikam kaldı.

"Mike, dürüstlüğüne beğendim, ben de dürüst olacağım. İşte temel kurallar: Numaramı istemiyorum, adımı bile hatırlamana gerek yok. Hatta sana *başka birinin* adıyla seslenebilirim ve sen de bunu kabul etmek zorundasın çünkü eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez. Anal yapmam, bir ilişkimiz olmadıkça yutmam ve prezervatifsiz sevişmem. Anlaştık mı?"

Tabii ki, anlaşıldı ve çok tahrik edici. Hiç bu kadar açık sözlü bir kızla birlikte olmamıştım. "Anlaştık, gidelim." Dave'e elli dolarlık banknotu atıp, Sara ile uzaklaşırken bana hayranlıkla bakan Dave'e başımı salladım.

Asansöre doğru yürürken, cinin etkisini hissedebiliyorum — kesinlikle sarhoş değilim, ama kafam çok iyi ve hiç acı hissetmiyorum. Sara çok klas bir kız, bu hoş bir değişiklik. Asansörde bana dokunmuyor, elimi tutmaya çalışmıyor ve henüz öpüşmeye çalışmıyor, bunların hepsi benim için sorun değil. Odam koridorun en sonunda. Kapıyı ona açıyorum ve etrafa bakması için bir dakika veriyorum.

"Güzel oda, Mike. Her erkek spa süitine para harcamaz."

Arkadan ona yaklaşıp saçlarını kenara çekip boynunu öptüm. "Şey, kadınları götürebileceğim güzel bir odam olmasını seviyorum."

Bazen onları kirletince temizlenmek isterler."

Vücudu benimkine yaslanıyor ve onu tam istediğim yerde tuttuğumu biliyorum, peki neden birden midem bulanıyor? Geçer herhalde. Onu döndürüp öpüyorum. Hemen dilini ağzıma sokuyor — bu pek de tahrik edici değil — ama neyse, herkesin zevki farklı. Biraz geri çekilip öpücüğü yavaşlatıyorum. Çenesinden kulağına kadar bir öpücük izi bırakarak, kulağını hafifçe ısıırıyorum ve o kokuyu alıyorum. Hiç de kötü bir koku değil. Aksine, çok tanıdık bir koku, çok özlediğim bir koku ve şimdi mide bulantısı dalgalar halinde geliyor ve artık tutamıyorum. Banyoya koşuyorum ve defalarca kusuyorum.

Sara kapının eşiğinde duruyor. "Sara, çok üzgünüm ama gitmen daha iyi olacak."

Bana bakıyor, kızgın görünüyor. Onu suçlayamam. "Evet, bence bu harika bir fikir. Sarhoş *görünmüyordun* ama umarım öylesindir çünkü grip olmak istemiyorum. İyi geceler, Mike."

Tekrar kusarken kapının kapandığını duyuyorum. Midemin içindekileri boşaltınca kıyafetlerimi çıkarıp yatağa uzanıyorum.

Hasta değilim, sarhoş da değilim, alkolün kokusu bile yok, ama gardenya kokusu çok ağır geldi. Şimdiye kadar nasıl kokusunu almadım? Katherine'i kafamdan ve kalbimden tamamen çıkarmam gereken tek hafta sonu, o lanet olası parfümün kokusuyla bir kasırga gibi hayatıma geri dönüyor. *Ne oluyor lan?* Her şey bir anda geri geliyor ve ben küçük bir çocuk gibi kıvrılıp ağlıyorum, neredeyse dört yıl sonra nihayet her şeyi dışa vuruyorum. Tüm duyguları hissediyorum: onu ne kadar sevdiğimi, aramızda olanların kalbimi nasıl kırdığını ve annemin şüphelerinin zihnimi ele geçirmesine izin verdiğim için her gün kendimi nasıl suçladığımı. Sakinleşip ondan özür dilemeliydim. Onun kalbini ve ruhunu parçaladığımı biliyorum. Yüzük konusunda ona çok acımasız davrandım, alay ettim, dalga geçtim. Yüzüne fırlatmak yerine dizlerimin üzerine çöküp evlenmemizi *istemeliydi*. Hayatın çok kısa olduğunu, özellikle de olanlar ışığında söylemeliydim. Yapmam gereken çok şey vardı ama yapmadım. *Ben aptalın tekiyim*.

Bu acıyı hak ediyorum. Beni seven tek kız için, tüm kalbimle ve ruhumla sevdiğim kız için acı çekmeyi hak ediyorum. Onu çok özliyorum. Sadece geri istiyorum. *Bizim* geri dönmemizi istiyorum. Üç yılımı inkar ederek geçirdim, üç uzun yıl onu özleyerek ve aptal gibi davranarak. Çok geç olup olmadığını bilmiyorum, ama

eve gittiğimde ciddi değişiklikler yapacağım. Sonunda annemi arayacağım, ama Katherine ile konuşmadan, bu işi düzeltmeden aramayacağım. Hayatımda tek bir kız istedim. İkinci sınıfta tanıştığımız ilk günden beri bir gün onunla evleneceğimi *biliyordum*.

Eve döndüğümde Daniel ile konuşacağım; o bana bu konuyu çözmemde yardımcı olacaktır. Beni yargılamayacak tek kişi o. Daniel kadınlarla nasıl olduğumu zaten biliyor, sadece nedenini bilmiyor. Onları sadece bir süreliğine unutmak için kullandığını bilmiyor. Hiçbirini hayatıma almıyorum çünkü kalbim artık orada değil. Kalbimi ikinci sınıfta verdim ve bir daha geri alamadım. Her zaman onun kalacak ve her zaman onun kalacak.

D. Kelly'nin Acceptance serisinden daha fazlasını okumak ister misiniz? En sevdiğiniz çevrimiçi perakendecilerden Breaking Kate kitabının birinci cildini satın alabileceğiniz bağlantı için web sitesini ziyaret edin.

<http://www.dkellyauthor.com/breaking-kate-book-1/>

Dee'nin posta listesine kaydolun ve yeni sürümler, ön izlemeler ve yarışmalar hakkında güncel bilgileri alın.

<http://www.dkellyauthor.com/mailling-list/>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

